

ВЛАДИМИР МЕГРЕ АНАСТАСИЯ

Част 1 от „Звънтящите кедри на Русия“

Превод от руски: Боряна Лаловска, 2002

chitanka.info

Съществувам за тези, за които съществувам.

ЗВЪНТЯЩИЯТ КЕДЪР

През есента на 1994 г. бях наел три речни моторни кораба. С тях извърших четиримесечна експедиция по сибирската река Об — от Новосибирск до Салехард и обратно. Целта на експедицията беше създаването на икономически връзки с региона на Далечния Север.

Експедицията носеше името „Търговски керван“. На най-големия от корабите — пътническият „Патрис Лумумба“^[1] — бяха разположени щабът на кервана, базар на сибирските предприемачи и магазин.

На кервана предстоеше да измине три и половина хиляди километра на север, да посети както по-големите населени места като Томск, Нижневартовск, Ханти-Майсийск, Салехард, така и по-малките, докдето може да се достигне с товар само през много кратък навигационен период.

През деня керванът акостираше в населени места. Тогава търгувахме и водехме преговори за създаването на постоянни икономически връзки и отношения, през нощта се придвижвахме към следващия пункт. Когато метеорологичните условия не ни позволяваха да пътуваме по реката, щабният кораб спираше в най-близкото населено място. Така имахме възможност да организираме вечеринки за местната младеж — подобни мероприятия по тези места са голяма рядкост.

Клубовете и културните домове напоследък са доста овехтели и западнали, защото в тях не се провежда културна дейност.

Понякога, когато се движехме по цяло денонощие, не срещяхме нито едно, дори мъничко населено място. Накъдето и да погледнеш по дължина на реката — само тайга. Единствената многокилометрова транспортна артерия в тайгата е реката. Тогава още не знаех, че на един от тези безкрайни километри ме чака среща, която ще промени целия ми живот.

Веднъж, когато пътувахме обратно към Новосибирск, аз дадох нареждане да акостираме с щабния кораб на брега на малко селце.

Намираше се на около десет километра от големите населени места и притежаваше само няколко къщички. Бях планирал да останем там три часа с цел екипажът ми да стъпи на суша и месното население да си купи от нас различни стоки, а ние, от своя страна, да закупим от тях на безценица диворастващи плодове и риба. По време на престоя ни до мен (като към ръководител на експедицията) се приближиха двама (както аз тогава реших) странни местни старци. Единият беше по-млад. По-възрастният имаше дълга бяла брада. Той мълчеше. През цялото време говореше по-младият. Опитваше се да ме убеди да му дам петдесетина мъже (екипажът на кораба ни се състоеше от шестдесет души), които те двамата щели да отведат на двадесет и пет километра от кораба към тайгата. Да ги поведат във вътрешността на тайгата, и то на такова далечно разстояние, само за да (както те се изразиха) „пипнат“ Звънтящ кедър. Според неговите думи Кедърът достигал височина четиридесет метра. Освен това предлагаше моят екипаж да го разреже на парчета, които да могат да се пренесат на ръка до кораба. Уговорката беше да вземем цялото дърво, абсолютно всичко. Старецът съветваше всяка част да се разреже на още по-малки парченца, от които всеки трябваше да задържи по едно за себе си, а останалите да раздадем на близки, познати и на всеки, който би желал да му бъде подарено такова парченце. Старецът казваше, че този кедър е необикновен. Парченце от него трябва да бъде носено на врата. Нещо повече, когато си го окачваш на врата, трябва да стоиш бос на тревата и с лявата длан да го притискаш към голата си гръд. След минута, продължаваше той, ще почувстваш приятна, бликаща от кедъра топлина и веднага след това по цялото тяло ще премине леко потреперване. От време на време, само когато се усеща желание, парченцето трябва да се шлифова с крайчетата на пръстите от тази страна на кедъра, която не се допира до тялото, като парченцето се придържа с палците от друга страна. Старецът твърдеше с изключителна увереност, че човек, който притежава парченце Звънтящ кедър, след три месеца ще почувства значително подобрение на самочувствието и ще се изцери от много болести.

— И дори от СПИН ли? — попитах аз, разказвайки им накратко всичко, което бях чел в пресата за тази болест.

Старецът уверено отговори:

— От всяка болест!

Това според него беше лека задача. Важното било, че човек, притежаващ такова парченце, ще стане по-добър, по-талантлив и с повече късмет.

За целебните качества на нашия сибирски кедър, растящ в тайгата, нещичко знаех, но чак до такава степен да е способен да влияе на чувствата, на способностите — тогава това ми се струваше напълно неправдоподобно. Мислех си: „Може би старците искат да получат от мен пари за този, както те смятат, необикновен кедър? Тогава започнах да им обяснявам, че на «голямата земя», за да се харесват, жените носят бижута от злато и сребро, и за някакво си дървено парченце няма да дадат и стотинка, а и аз не съм склонен да правя никакви разходи.

— Носят, без да знаят — последва мигновен отговор. — Златото е прах в сравнение с едно парченце от този кедър, а и за него не ни трябват никакви пари и дори можем да ви дадем още и сушени гъби, а в замяна ние не искаме нищо.

Не продължих да споря от уважение към старостта им и казах:

— Е, може би някой би носил парченце от вашия кедър... Може би би носил, ако ръцете на голям майстор резбар сътворят нещо необикновено красиво от него.

Но на това старецът отговори:

— Може да се изреже, но по-добре е да се шлифова. Много по-добре ще бъде, ако човек сам го шлифова със своите пръсти в моменти, когато Душата му иска. Тогава кедърът ще бъде красив и външно.

По-младият старец припряно разкопча овехтялата си куртка, после ризата и показа това, което висеше на гърдите му. Видях изпъкнал кръг или овал. Цветовете му бяха различни — виолетов, малинов, кафеникав. Те образуваха непонятна рисунка. Жилките на дървото приличаха на ручейчета. Аз не съм ценител на произведенията на изкуството, макар че понякога ми се е налагало да посещавам галерии. Световните шедеври не предизвикват у мен особени емоции, но това, което висеше на гърдите на този старец, предизвика значително повече чувства от посещенията ми в Третяковската галерия. Попитах стареца:

— Колко години сте шлифовали вашето парченце кедър?

— Деветдесет и три — отговори старецът.

— А вие на колко години сте?

— На сто и деветнадесет.

Тогава не повярвах на отговора. Изглеждаше на около седемдесет години. Той не усети моите съмнения или не им обърна внимание. С вълнение започна да ме убеждава, че при всеки друг, който сам шлифова своето парченце кедър, то ще стане също красиво само след три години. След това ще става все по-красиво, особено ако е притежавано от жена. От тялото на притежателя му ще се излъчва приятен, благодатен аромат, който е несравним с изкуствено създадените аромати от човека.

От старците действително се излъчваше много приятен аромат, който аз усетих независимо от това, че пуша и вероятно както при всички пушачи моето обоняние е притъпено.

И още нещо странно.

Изведнъж започнах да забелязвам фрази в речта на тези непознати, които не са свойствени за жителите на отдалечените краища на Севера. Някои от тях, дори и интонацията, помня и до днес. Старецът казваше:

— Бог е създал кедъра като събирач на енергиите на Космоса.

От човек, изпълнен с любов, струи излъчване. За части от секундата то, отразявайки се в стоящите над човека планети, отново достига Земята и дава живот на всичко живо.

Слънцето е едно от небесните тела, които отразяват далеч непълен спектър на това излъчване.

Към Космоса се насочва само светлото излъчване от човека. И от Космоса към Земята се връща само благодатното излъчване.

Излъчването на човек, който съществува под влиянието на злобата, е тъмно. Тъмното излъчване не може да се издига нагоре и попада дълбоко в Земята. Като се отрази от недрата, то се връща на повърхността под форма на изригващи вулкани, земетресения и войни.

Най-силната форма на отразеното черно излъчване е влиянието на лъчи, които усилват в човека собствените му зловни чувства.

Кедърът живее петстотин и петдесет години. С милионите свои иглички-листа ден и нощ той улавя и трупа в себе си целия спектър на светлата енергия. През живота на кедъра над него преминават всички тела, които я отразяват.

Добре в мъничко парченце кедър благодатната енергия за човека е повече, отколкото във всички сътворени от човешка ръка енергийни

инсталации на Земята, взети заедно.

Кедърът приема през Космоса излизащата от човека енергия, съхранява я и в необходимия момент я отдава. Отдава я при недостиг от положителна енергия в Космоса, което означава — в човека и във всичко живеещо и растящо на Земята.

Срещат се, но много рядко, кедри, които натрупват, но не отдават събраната от тях енергия. След петстотин години живот те започват да звънтят. Със своя тих звън дават знак, че са готови да бъдат взети от хората, да бъдат отсечени и използвани заради натрупаната енергия на Земята. Със своя звън кедърът се моли. Моли се три години. Ако не се докосне до живите хора, тогава след три години той, лишен от възможност да отдаде натрупаното посредством Космоса, губи възможността да отдава тази енергия непосредствено на човека. Тогава той започва да я изгаря в себе си. Този мъчителен процес на изгаряне (умиране) продължава двадесет и седем години.

Наскоро ние открихме такъв кедър и според нас той звънти вече две години. Звънтенето му е тихо. Много тихо. Може би се опитва да разтегли своята молитва за по-дълго време, но на него му остава само една година. Трябва да го отсечем и да го раздадем на хората.

Старецът говори дълго, а и аз, който знае защо, го слушах. Гласът на този странен сибиряк звучеше ту със спокойна увереност, ту много развълнувано. И когато той се вълнуваше, бързо, като че ли свирейки на някакъв музикален инструмент, шлифоваше с крайчетата на пръстите си своето парченце кедър.

На брега беше студено. От реката духаше есенен вятър. Студеният вятър сякаш на пориви пронизваше белите коси на непокрытите глави на старците, но овехтялата куртка и ризата на говорещия продължаваха да бъдат разкопчани. Той все шлифоваше с крайчетата на пръстите си висящото на откритите му за вятъра гърди и продължаваше да се опитва да обясни значимостта му.

От кораба слезе на брега сътрудничката на моята фирма Лидия Петровна. Тя каза, че всички вече са на борда и очакват да завърши разговора си. Аз се сбогувах със старците и бързо се качих на кораба. Не можех да изпълня молбата им по две причини: задържането на кораба на пристана за още три денонощия щеше да бъде голяма загуба, а и всичко, казано от тях, тогава смятах за излишно суеверие.

На следващия ден сутринта по време на оперативната изведнъж видях, че Лидия Петровна си играе с парченце кедър, висящо на гърдите ѝ. По-късно ми разказа, че когато аз съм се качил на борда, тя останала още малко на брега. Видяла, че старецът, който разговарял с мен, когато аз бързо съм се отдалечавал от тях, гледал с притеснение ту след мен, ту своя другар и говорел развълнувано:

— Но как така? Защо те не осъзнаха? Изобщо не мога да говоря на техния език... Не можах да ги убедя... Не можах! Нищо не се получи! Нищо не се получи. Защо? Татко, кажи ми?

По-възрастният сложил ръката си на рамото на своя син и му отговорил:

— Не беше убедителен ти, сине. Те не можах да осъзнаят смисъла.

— Когато се качвах по трапа на кораба — продължи Лидия Петровна, — старецът, който разговаряше с теб, изведнъж хукна след мен, хвана ръката ми и ме свали от трапа на тревата. Той забързано извади от джоба си връвчица, на която беше завързано това кедрово парченце, окачи ми го на врата, като със своята и моята длан го притисна към гърдите ми. Дори усетих някакво потреперване в тялото. Някак си бързо той извърши всичко това и нищо не успях да му кажа. Когато вече си тръгвах, той вървеше след мен и говореше: «На добър път! Бъдете щастливи! Заповядайте пак следващата година! Всичко най-добро, хора! Ние ще ви чакаме! На добър час!»

Когато корабът потегли, старецът още дълго махаше, след което седна на тревата. Аз ги погледнах през бинокъла и какво да видя: старецът, който разтваряше с теб и после ми даде това парченце кедър, седеше на тревата, а раменете му потрепваха. А по-възрастният, с дългата брада, беше леко приведен над него и го галеше по главата.

* * *

В търговски задължения, счетоводни сметки, банкети в чест на приключване на мисията, аз дори и не си спомнях за сибирските старци.

Когато корабът се върна в Новосибирск получих много силни болки. Поставената диагноза беше язва на дванадесетопръстника и

остеохондроза в гръдната област на гръбначния стълб.

В тишината на комфортната болнична стая бях заобиколен от всекидневно суетене. Луксозната едноместна стая ми осигуряваше необходимото спокойствие, за да анализирам резултатите от четиримесечната експедиция и да направя бизнес-план за бъдещето. Странното беше, че паметта ми сякаш отдалечаваше всички събития и изваждаше на преден план двамата старци и казаното от тях.

По моя молба в болницата се доставяше всевъзможна литература за кедъра. Съпоставяйки прочетеното и чутото, аз вее-повече и повече бях поразен и започвах да вярвам на казаното от старците. Все някаква истина трябваше да има в думите им. А може би всичко беше истина?

В книгите по народна медицина се говореше много за лечебните свойства на кедъра. Там се казва, че всичко, започвайки от игличките до кората, притежава високоефективни лечебни качества. Дървесината на сибирския кедър е много красива и тя успешно може да бъде използвана от майсторите за художествена дърворезба. От тази дървесина се правят мебели и резонансни дъски за музикални инструменти. Хвойната на кедъра притежава висока фитонцидност и лесно обеззаразява въздуха. Дървесината на кедъра има характерен и много приятен балсамов мирис. Поставено в домашни условия, малко парченце кедър гони молците.

В научнопопулярната литература също така се отделя специално внимание на качествените показатели на кедъра, растящ в северните райони — те са значително по-високи от растящия на юг.

Още през 1792 г. академик П. С. Паллас е писал, че плодовете на сибирския кедър ефективно възстановяват мъжката сила и възвръщат на човека младостта, значително увеличават съпротивителните сили на организма, като му помагат да противостои на много заболявания.

Съществуват и ред исторически феномени, свързани пряко или косвено с кедъра. Ето един от тях.

Полуграмотният мъж Григорий Распутин от затънтено сибирско село — край, в който расте сибирският кедър — през 1907 г. попаднал в столицата на Русия на петдесетгодишна възраст и поразил със своите предсказания дори императорската фамилия. Получил достъп до нея и преспал с много знатни жени. В момента на убийството му събралите се били поразени от това, че независимо от многобройните куршуми в

тялото му той продължавал да живее. Може би работата е там, че е отраснал в край на кедр и на кедрови орехи?

Ето какви са заключенията на журналистите от това време по повод издръжливостта на Распутин:

«На петдесетгодишна възраст той можел да започне оргия още от пладне, без да спира до четири часа сутринта; след блудствата и пиянството отивал направо в църквата за утринната служба, където оставал в молитва до осем сутринта. След това, изпивайки чая си, Гришка, като че ли нищо не е било, приемал у дома си посетители до два часа на обяд. След това събирал дами и отивал с тях на баня, а оттам отивал в извънградски ресторант, където се повтаряла предишната нощ. Никой нормален човек не е в състояние да издържи на подобен режим!»

Настоящият многократен олимпийски и световен шампион по борба Александър Карелин (до ден-дневен непобедим) също е сибиряк и също е от местата, където расте сибирският кедр. Атлетът също яде кедрови орехи. Дали това е случайно?

Аз споменавам само тези факти, с които човек може лесно да се запознае в научнопопулярната литература или пък тези, които могат да бъдат потвърдени от свидетели. Един такъв свидетел е Лидия Петровна, тази, която получи от стария сибиряк едно парченце Звънтящ кедр. Тя е жена на тридесет и шест години, омъжена е и е майка на две деца. Сътрудниците на фирмата, които контактуват с нея, забелязали промените. Тя станала по-доброжелателна и по-усмихната. Съпругът ѝ, когото познавам, ми разказваше, че в семейството им напоследък се възцарило голямо взаимно разбирателство и отбеляза, че сякаш жена му се е подмладила и е започнала да предизвиква повече чувства в него и може би дори любов.

И все пак многобройните факти и доказателства бледнеят пред най-важното (с което и вие можете да се запознаете), след което всички мои съмнения се изпариха — това е Библията. В Стария Завет, в Трета книга Моисеева (Левит 14:4) Бог учи как да се лекуват хората и дори какда се обеззаразяват жилищата с помощта... на КЕДЪРА!!!

Когато съпоставих събраните от различни източници факти и сведения се обрисова такава картина, че известните на света чудеса избледнееха пред нея. Великите тайни, занимаващи човешките умове, започнаха да изглеждат незначителни в сравнение с тайнството на

Звънтяция кедър. Сега вече нямах никакво съмнение за неговото съществуване. Научнопопулярната и древно-ведическата литература разсеяха всичките ми съмнения.

Още в Стария Завет в Библията кедърът се споменава четиридесет и два пъти. Старозаветният Мойсей, който е предал на човечеството каменните скрижали^[2], вероятно е знаел повече за него, отколкото е писано в Стария Завет.

Свикнали сме, че в природата съществуват различни растения, които могат да лекуват човешките болести. Лечебните свойства на кедъра се потвърждават в научнопопулярната литература от сериозни и авторитетни изследователи като академик П. С. Паллас и това напълно се покрива с казаното в Стария Завет.

А сега внимание!

Старият Завет посочва кедъра, само кедъра, без да споменава други дървета. Не говори ли този факт, че кедърът е най-силното лечебно средство от всичко съществуващо в природата? Какво е той? Лекарствен комплекс? Тогава как да го ползваме? И защо тези странни старци бяха избрали само един Звънтящ кедър?

Но това не е всичко. За нещо невероятно и още по-загадъчно говори един друг сюжет от Стария Завет — цар Соломон построил храм от кедър. За да достави кедър от Ливан^[3], той дал двадесет града от своето царство на цар Хирам^[4]. Невероятно! Да дадеш двадесет свои града за закупуването на някакъв си материал! В действителност му била направена и още една услуга. По молба на цар Соломон му били дадени хора, «които знаят как да секат дървета»^[5].

Що за хора са те? И какво са знаели?

Чувал съм, че и до ден-дневен в далечни и затънтени местенца съществуват старци, които по някакъв начин подбират дърветата за строителство. Но това преди повече от две хиляди години всички са могли да знаят. Въпреки това са били необходими някакви по-специални хора. И така храмът бил построен. В него започнали да служат и «... и не можеха свещениците да стоят на службата поради облака» (3 Книга на Царете 8:11 — бел. прев.)

Що за облак е бил? По какъв начин и откъде е влязъл той в храма? Какво точно е представлявал? Енергия? Дух? Какво е било това явление и каква е връзката му с кедъра?

Старците говореха за Звънтящия кедър като за пазител на някаква събрала се енергия.

Кой кедър е по-силен — ливанският или сибирският?

Академик Паллас говори, че лечебните свойства нарастват с приближаването към границата с лесотундрата. Това означава, че сибирският е по-силният.

В Библията още се казва: «... по плодовете им ще ги познаете» (Мат. 7:16 — бел. прев.). Значи пак сибирският!

Нима никой досега не е обръщал внимание на всичко това? Нима никой не е съпоставял тези факти?

Старозаветната Библия, науката на миналото столетие, както и днешната наука са единни в мнението си за кедъра.

И Елена Ивановна Ръорих пише в своята книга «Живата етика»: «Още в ритуалите за посвещение на царете в древен Хорасан се е появявала чаша с кедрова смола. При друидите също присъства чаша с кедрова смола и тя се е наричала чашата на Живота». Вече по-късно смолата е заменена от кръвта. Огънят на Заратустра се е появявал от изгарянето на смолата в чашата“.

Тогава кое от всички знания за кедъра и свойствата му, известни на нашите предци, са достигнали и са се съхранили до наши дни?

Нима нищо?

Какво знаят за това сибирските старци?

И изведнъж в съзнанието ми изплува една много отдавнашна случка, от която ме побиха тръпки. Тогава аз не ѝ отдадох никакво значение, но сега...

В началото на перестройката като президент на асоциацията на сибирските предприемачи ми позвъниха от Новосибирския областен изпълнителен комитет (тогава такива комитети още съществуваха). Помолиха ме да се срещна с голям западен бизнесмен. Той притежавал препоръчително писмо от тогавашното правителство. На срещата присъстваха няколко предприемачи и чиновници от администрацията на областния изпълнителен комитет.

На външен вид западният бизнесмен изглеждаше необичаен човек от източен тип. На главата си носеше чалма и пръстите на ръцете му бяха украсени със скъпи пръстени.

Както обикновено протичат тези срещи, той говореше предимно за възможностите за сътрудничество в разни области. Между другото

той каза: „Ние бихме могли да закупим от вас кедров орех“. Когато изричаше тези думи, той като че ли малко се напрегна и проницателните му очи зашариха, сякаш изучаваха реакцията на присъстващите предприемачи. Запомних този момент добре, защото още тогава се учудих, че този човек изведнъж така се промени.

След официалната среща до мен се доближи придружаващата го московска преводачка. Каза ми, че той иска да поговори с мен.

Бизнесменът конфиденциално предложи, ако му организирам доставянето на кедров орех (непременно пресен), освен официалната му цена аз също да получа много приличен процент.

Орехът трябваше да бъде доставен в Турция. Там те правят някакво масло. Отговорих му, че ще помисля.

Реших лично да разбера що за масло е това. И разбрах...

На лондонската борса — еталон за световните цени — маслото от орехите струва... до петстотин долара за килограм! Предложението за доставка беше за два-три долара за килограм кедрово масло.

Обадих се във Варшава на свой познат предприемач и го помолих да разбере има ли възможност за пряк достъп до потребителите на този продукт и също каква е технологията за получаването му.

След около месец той ми отговори: „Достъпът е невъзможен. Технологията също не можах да открия. Изобщо в това са замесени такива западни сили, до които е по-добре да не се докосваш, направо забрави“.

Тогава се обърнах към моя добър познат Константин Ракунов — научен сътрудник в Новосибирския институт за потребление и коопериране. Закупих орех и финансирах работата. Така в лабораторните условия на този институт беше произведено около сто килограма масло от кедров орех.

Също наех хора, които откриха в архивните документи следното: в дореволюционния период и известно време след него в Сибир е съществувала организация под името „Сибирски кооператор“. Хората, принадлежащи към организацията, са търгували с масло, в това число и с кедрово. Техните доста богати представителства са се намирали в Харбин, Лондон, Ню Йорк. Големите им пари били в западни банки. След революцията тази организация се разпаднала и много от членовете ѝ са емигрирали.

Членът на болшевишкото правителство Красин се срещнал с ръководителя на организацията и му предложил да се върне в Русия. Отговорът на ръководителя на „Сибирски кооператор“ бил, че ще помогне на Русия повече, като се намира извън границите ѝ.

В архивните документи се казваше още, че кедровото масло се е извличало с помощта на дървени преси (само дървени!) в много от селата на тайгата. Качеството на кедровото масло е зависело от периода на събиране и преработка на ореха. Не можахме да разберем какъв точно е този период нито от архивната документация, нито в института. Тайната е изгубена. Лечебните свойства на това масло нямат аналог. Дали тайната за изготвянето на маслото не е била предадена от емигриралите на някого от Запада? Какво обяснение може да се даде за това, че най-лечебният кедров орех расте в Сибир, а заводът, който произвежда това масло, се намира в Турция? Та нали в Турция въобще не расте такъв кедр като сибирския.

За какви западни сили говореше варшавският предприемач? Защо не бива дори да се докосвам до този въпрос? Не изсмукват ли тези сили този целебен продукт с невероятни свойства от нашата руска сибирска тайга? Защо, имайки такова собствено богатство с толкова ефективни свойства, утвърдени през вековете и хилядолетията, ние купуваме за милиони, а може би и за милиарди долари западни лекарства и като слабоумни ги ядем? Защо губим знанията на нашите предци, които са живели в нашия век?

Какво да говорим тогава и за Библията, която описва необикновена случка отпреди повече от две хилядолетия? Какви са тези неизвестни сили, които така старателно се опитват да изтрият от паметта ни знанията на предците ни? И отгоре на това ти казват: „Не си пъхай носа, където не ти е работа“. Стараят се да изтрият. И им се удава! Май ме хвана яд. Гледам, че в аптеката се продава кедрово масло във вносна опаковка. Купих едно тридесетграмово флаконче и го опитах, а в него има не повече от два грама масло — останалото е някакъв разределител. То не може и да се сравнява с това, което произведохме в института на кооперативните потребители. А цената на тези две разредени капки беше петдесет хиляди! А ако не го купуваме от чужбина и сами го продаваме! Като си помисля, че само за сметка на това масло можеше цял Сибир да живее добре, а не в бедност! И не мога да разбера как така успяхме да забравим

технологията на предците си?! А ето сега мрънкаме, че живеем бедно. Е, помислих си, както и да е. Все едно, поне още нещо може и да открия. Ще организирам производство на маслото сам и нека моята фирма да богатее.

Реших да повторя експедицията по р.Об на север, използвайки за целта само щабния кораб „Патрис Лумумба“. Натоварих трюмовете на кораба с разни стоки и приспособих кинозалата за магазин. Наложих се да наемам нови хора за тази работа. Не поканих никого от моята фирма. Междувременно, докато се разсейвах, финансовото ми състояние се влоши. Две седмици след отплаването от Новосибирск охраната ми докладва, че са подслушали разговори за Звънтящия кедър. Според тях сред новонаетите хора имало, меко казано, „странни хора“. Започнах да викам при себе си отделни членове на екипажа и да разговарям с тях относно предстоящия поход в тайгата. Някои дори бяха съгласни да участват безплатно. Други искаха големи суми за операцията, защото тя не била договорена при постъпването им на работа. Едно е да работиш на кораба в комфортни условия, а съвсем друго — да вървиш двадесет и пет километра в тайгата и да носиш товар на гръб. В този момент средствата ми бяха доста ограничени. Освен това не планирах да продавам кедъра. Нали старците говореха, че трябва да се раздава. А за мен кедърът не беше толкова важен, а по-скоро тайната на маслодобива. И изобщо ми беше интересно да науча всяка информация, свързана с това. Постепенно с помощта на охраната аз се убедих, че някой се опитва да ме следи особено когато слизах на брега. Но не беше ясно с каква цел? И кой стоеше зад тези, които ме следяха? Мислих, мислих какво да направя и реших, за да не допусна грешка — трябва да надхитря всички заедно.

[1] В Западносибирското речно параходство е прието корабите да бъдат именувани „Мария Улянова“, „Патрис Лумумба“, „Михаил Калинин“, като че ли не са съществували и други исторически личности. ↑

[2] «В ковчега нямаше друго освен двете каменни плочи, които Мойсей положи там на Хорив...» (3 Книга на Царете 8:9 — Бел.прев. ↑

[3] «И ето, аз възнамерявам да построя дом за името на Господа моя Бог... Сега, прочее, заповядай да ми насекат кедри от Ливан.» — 3 Книга на Царете 5:5–6 — Бел.прев. ↑

[4] В библейския текст няма податки за даването на двадесет града. Става дума за едно споразумение между цар Соломон и цар Хирам — в замяна на дървесния материал цар Соломон е трябвало да «... доставя храна за дома на Хирам» (3 Книга на Царете 5:9). В библейския текст се посочва следното: «И тъй, Хирам даваше на Соломона кедрови дървета и елхови дървета, колкото той искаше. А Соломон даде на Хирама двадесет хиляди кора пшеница за храна на дома му и двадесет кора първото дървено масло; така даваше Соломон на Хирама всяка година» (3 Книга на Царете 5:10–11). Въпреки направеното уточнение не се омаловажава фактът, че цар Соломон е плащал скъпо за желанния дървесен материал — Бел.прев. ↑

[5] Цитатът е част от реплика на цар Соломон по време на договарянето с цар Хирам относно кедровата дървесина: «... и ще ти дам заплата за слугите ти напълно според както ще речеш; защото ти знаеш, че между нас няма човек, който знае да сече дървета, толкова изкусно, колкото сидонците» (3 Книга на Царете 5:6 — Бел.прев. ↑

СРЕЩАТА

Без да казвам никому нищо, разпоредих корабът да спре недалеч от онова място, където миналата година се бях срещнал със старците. Качих се сам на малък катер и отидох до селцето. На капитана на кораба наредих да продължи пътя си, като следва търговския маршрут.

Надявах се с помощта на местните жители да открия двамата старци, със собствените си очи да видя Звънтящия кедър и да се споразумея за възможно най-ниската цена за доставката му на кораба. Като стигнах до брега, завързах катера за един камък. Канех се да тръгна към една от близките къщички, но видях жена, която стоеше на склона сама, и се насочих към нея.

Жената беше облечена с вехта ватенка, дълга пола и носеше гумени галоши, в каквито са обути много от жителите на Севера през пролетта и есента. На главата си имаше забрадка, която беше вързана така, че напълно закриваше челото и шията ѝ. Трудно беше да се определи възрастта на тази жена. Поздравих я и ѝ разказах за двамата старци, с които се бях срещнал предишната година.

— С теб, Владимир, миналата година са разговаряли дядо ми и прадядо ми — отговори жената.

Учудих се. Гласът ѝ беше младежки, дикцията ясна, а и говореше с мен направо на „ти“ и освен това знаеше името ми. Не можех да си припомня имената на старците и дали изобщо с нея се бяхме запознавали. Тогава си помислих: „Сигурно сме се запознавали, щом тя ме нарича по име“. Реших и аз да премина на „ти“ и я попитах:

— А ти как се казваш?

— Анастасия — отговори жената и протегна към мен ръката си с дланта надолу като за целуване.

Този жест на селянката, облечена във ватенка и галоши, стояща сама на брега и стараеща се да се държи като светска дама, ме разсмя. Аз стиснах ръката ѝ и, разбира се, не я целунах. Анастасия смутено се усмихна и ми предложи да тръгна с нея към тайгата — там, където живее нейното семейство.

— Само че натам трябва да вървим двадесет и пет километра през тайгата. Нали това не те смущава?

— Далечко е, разбира се. А ти ще можеш ли да ми покажеш Звънтящия кедър?

— Ще мога.

— Всичко ли знаеш за него? Ще ми разкажеш ли?

— Ще ти разкажа всичко, което зная.

— Тогава да вървим.

По пътя Анастасия ми разказваше, че нейното семейство и техният род поколения наред живеят в кедровата гора. Според думите на предците ѝ — в продължение на няколко хилядолетия. С хора от нашето цивилизовано общество много рядко общуват. Тези контакти се осъществяват не в местата, където живеят, а когато идват в селището като ловци или жители от други населени места. Самата Анастасия е била само в два града: Томск и Москва, и то само по един ден, без дори да нощува. Тя просто искала да види дали не греши в своите представи за начина на живот на хората от града. Като продавала ягоди и сушени гъби, тя събрала пари за пътуването. Някаква местна жена ѝ дала паспорта си.

Анастасия не одобряваше идеята на дядо си и на прадядо си да се раздаде лечебният кедър на много хора. На въпроса ми „Защо?“ отговори, че неговите парченца ще се раздадат и ще попаднат както при добри хора, така и в ръцете на лоши. По-скоро повечето от парченцата ще станат достояние на лоши хора. В резултат на това те могат да нанесат повече вреда, отколкото полза. Най-важното според нея е да се помага на доброто и на хората, чрез които се върши добро. Помагайки на всички, дисбалансът между доброто и злото няма да се промени, а ще остане такъв, какъвто е или ще се увеличи.

След срещата си със сибирските старци се запознах с научнопопулярната литература и с ред исторически и научни трудове, в които се говореше за необикновените свойства на кедъра. Сега се опитвах да вникна и да разбера това, което Анастасия разказваше за начина на живот на хората по кедровите места.

Сравнявах ги със семейство Ликови — известно на тези, които са запознати с публикациите на В. Песков — семейство, което дълги години живяло отделено в тайгата. За тях много се писа във в. „Комсомолска правда“ под заглавие „Задънената улица на тайгата“. У

мен се създаде впечатление, че Ликови са хора, които доста добре познават природата, но са непрочетени — имам предвид Тук ситуацията беше друга. Анастасия изглеждаше, че е човек, който е наясно с начина ни на живот и с още нещо, което все още не разбирах. Тя разсъждаваше леко и свободно за градския ни живот, познаваше го.

Изминахме около пет километра навътре в гората и спряхме да си починем. Тя свали ватенката, забрадката, дългата пола и ги сложи в хралупата на едно дърво. Остана облечена в къса тънка рокличка. Бях направо поразен от видяното. Ако вярвах в чудеса, бих отнесъл случилото се към категорията на превъплъщенията.

Пред мен стоеше много млада жена с дълги златисти коси и великолепно фигура. Красотата ѝ беше необикновена. Трудно ми беше да си представя коя от красавиците победителки на конкурсите за красота би могла да си съперничи с нея по външност и, както после стана ясно, по интелект. Всичко в тази жена на тайгата беше привлекателно и завладяващо.

— Навярно се умори? — попита ме Анастасия. — Искаш ли да си починеш?

Седнахме направо на тревата и можех по-отблизо да разгледам лицето ѝ: никаква козметика, правилни черти, нежна кожа, която съвсем не приличаше на обветрените лица на жителите на дълбоката сибирска тайга, големи и добри сиво-сини очи и леко усмихнати устни. Тя беше облечена в тънка къса рокличка, приличаща на нощница, но създаваше впечатление, че не ѝ е студено, независимо че температурата беше 12–15 градуса над нулата.

Реших да хапна. Извадих сандвичи от чантата си и плоско шишенце с хубав коняк. Предложих и на Анастасия, но тя отказа да пие коняк и да хапне с мен също незнайно защо. Докато си хапвах, Анастасия лежеше на тревата с блажено затворени очи, сякаш предоставяше цялото си същество на ласките на слънчевите лъчи. Те се отразяваха със златиста светлина в обърнатите ѝ нагоре длани. Тя беше прекрасна и полугола.

Гледах я и си мислех: Защо жените на всички времена до краен предел оголват или краката си, или гърдите си, или всичко заедно с помощта на мини или с деколтета. Нима не го правят, казвайки на мъжете: „Виж колко съм прелестна, колко съм открита и достъпна“. И тогава какво им остава на мъжете — да се противят на плътските си

страсти, като по този начин унижават жената със своето невнимание, или да засвидетелстват своето внимание към нея, като нарушат закона, който е даден от Бога? Когато приключих със закуската, попитах:

— Анастасия, не се ли боиш да ходиш сама в тайгата?

— Аз нямам от какво да се боя тук — отговори тя.

— Интересно, а как би се защитила, ако те срещнат двама-трима мъже — геолози или ловци?

Тя не отговори, а само се усмихна.

Помислих си: „Как тази млада и необикновено съблазнителна красавица може да не се бои от никого и от нищо?“ За това, което се случи по-нататък, се чувствам неловко и до ден-днешен. Прегърнах раменете ѝ и я привлякох към себе си. Тя не се съпротивляваше много, макар че в жилавото ѝ тяло се усещаше голяма сила. Не можах да направя нищо с нея. Последното, което помня, преди да изгубя съзнание, бяха произнесените от нея думи: „Недей, успокой се“. И още помня как преди това изведнъж ме обзе страх с невероятна сила. Страх незначайно от какво — точно както се случва в детството, когато си вкъщи съвсем сам и изпитваш страх от нещо.

Когато се свестих, тя стоеше пред мен на колене — беше положила едната си ръка на гърдите ми, а с другата махаше на някого нагоре и настрани. Усмихваше се, но не на мен, а като че ли на някого, който беше около нас или над нас. Със своите жестове Анастасия сякаш показваше на този свой невидим приятел, че нищо лошо не ѝ се е случило. А после спокойно и ласкаво ме погледна в очите:

— Успокой се, Владимир, вече всичко мина.

— Какво беше това? — попитах аз.

— Дисхармония, твоето отношение към мен и породилото се у теб желание. По-късно ти сам ще можеш да си обясниш всичко.

— Какво общо има някаква си хармония? Само дето ти започна да се съпротивляваш.

— Беше ми неприятно.

Седнах и придърпах към себе си чантата.

— Гледай ти! Било ѝ неприятно... Та вие, жените, правите само и единствено това — да съблазнявате. Оголвате краката си, гърдите си, ходите на токчета. Никак не е удобно да се ходи на токчета, а вие ходите! Ходите и показвате всички свои прелести, а щом малко нещо... „Ах, не искам, нямам нужда от това, аз не съм такава...“ Тогава защо

демонстрирате всичко това? Лицемерки! Аз съм предприемач, виждал съм ви всякакви. Всички вие искате едно, само дето се усукват по различен начин. Ти например защо си свали горните дрехи? Никак не е горещо! Ти се беше излегнала, замълча, а и се усмихваше така...

— В дрехи ми е неудобно, Владимир. Аз се обличам само когато излизам от гората и отивам при хората, за да изглеждам като тях. Под слънцето легнах да си почина и да не ти преча, докато се храниш.

— Не искала да пречи... Но попречи.

— Моля те да ми простиш, Владимир. Разбира се, ти си прав, че на всяка жена ѝ се иска мъжете да ѝ обръщат внимание, но не само на краката и на гърдите. Ще ни се да не ни подмине този, единственият, който ще съумее да види повече.

— Нали тук никой не е минавал покрай нас? И какво е това повече, което трябва да бъде видно, ако на пръв план стърчат краката? Какви сте такива вие, жените, нелогични.

— Да, за съжаление така се получава понякога в живота... Какво ще кажеш да продължим пътя си, Владимир? Приключи ли с храненето? Почина ли си?

В съзнанието ми проблесна мисъл: дали си струва да вървя по-нататък с тази философка и дивачка? Но отговорих:

— Добре, да тръгваме.

ЗВЯР ИЛИ ЧОВЕК?

Продължихме пътя си към дома на Анастасия. Тя остави дрехите си в онази хралупа. Галошите също остави в дървото. Остана в тънката къса рокличка. Предложи да ми помогне с багажа и сама взе моята чанта. Боса, с необикновено лека и грациозна походка тя вървеше пред мен и размахваше чантата.

През цялото време разговаряхме. Да разговаряш с нея на различни теми беше много интересно. Може би беше така интересно поради странните ѝ разсъждения за всичко.

Понякога Анастасия се завърташе с лице към мен, разговаряше, смееше се и така вървеше известно време „с гърба напред“, увеличавайки се в разговора и без да гледа в краката си. Не разбирах защо тя нито веднъж не се спъна, не убоде босите си крака на суха клонка например? Нямаше никаква видима пътека, но също така нямаше и обикновените препятствия на тайгата.

В движение понякога тя докосваше или бързо поглаждаше или листче, или клонката на някое храстче. Навеждаше се, без да гледа, откъсваше по някоя тревичка... и я изяждаше.

„Направо като животинче“ — помислих си.

Когато намирахме ягоди, Анастасия ми предлагаше и аз също ядях от тях в движение. Тялото ѝ не се отличаваше с някаква особена мускулатура. Тя има средно телосложение — нито дебела, нито слаба; охранено, жилаво и много красиво тяло. Силата в него според мен беше доста голяма и рефлексите ѝ също бяха добри.

Когато се спънах и започнах да падам, с ръце опънати напред, Анастасия мълниеносно се обърна, бързо изпъна свободната си ръка и аз паднах, разперил пръсти, с гърдите си на дланта ѝ. Паднах, без да докосна земята с ръцете си. Тя задържа тялото ми с едната си ръка и го изправи, като продължаваше нещо да говори без никакво напрежение. Когато се изправих с помощта на ръката ѝ, ние продължихме пътя си, като че ли нищо не се е случило. И тогава незнайно защо аз си помислих за газовия пистолет, който беше в чантата ми.

Унесени в приказки, някак неусетно бяхме изминали доста път. И изведнъж Анастасия спря, сложи чантата ми под едно дърво и радостно съобщи:

— Ето, вече сме вкъщи!

Аз се огледах. Малка поддържана полянка, цветя сред величествени кедрови дървета, но абсолютно никакви постройки. Не видях дори заслон. Изобщо нищо! Дори примитивен временен подслон не можах да видя! А тя се радва. Като че ли сме пристигнали в комфортно жилище.

— А къщата къде е? Къде ще спим, ще ядем? Как ще се скрием от дъжда?

— Ами това е моят дом, Владимир. Тук има всичко.

Започна да ме завладява смътна тревога.

— Къде е това всичко? Дай чайника, за да сварим вода на огъня, брадва.

— Аз нямам чайник и брадва, Владимир. Добре би било да не палим огън.

— Какво говориш? Даже чайник нямала! Водата в бутилката ми свърши. Нали видя, когато ядох. И бутилката изхвърлих. Само две глътки коняк ми останаха. До реката или до селото има ден път, а аз така се уморих и съм жаден. Ти откъде взимаш вода? От какво пиеш?

Виждайки вълнението ми, Анастасия се обезпокои, бързо хвана ръката ми и ме поведе през поляната към гората, като нареждаше по пътя:

— Само не се безпокой, Владимир! Моля те. Не се разстройвай. Всичко ще направя. Ти ще си починеш. Ще се напиш. Аз всичко ще направя. Няма да ти бъде студено. Искаш ли да пиеш? Аз сега ще те напоя.

Само на десет-петнадесет метра от поляната, зад храстите пред нас се появи малко езеро, типично за тайгата. Анастасия бързо загреба с шепата си вода и я поднесе към лицето ми.

— Ето вода. Пий, моля те.

— Абе ти какво, да не си полудяла? Как може да се пие непреработена вода от някаква си горска локва? Нали видя, минерална вода пих. Дори на кораба речната вода, която използваме за миене, минаваме през специален филтър, хлорираме я и я йонизираме.

— Това не е локва, Владимир. Тук водата е чиста, жива вода. Добра е! Не е убита наполовина като вашата. Тази вода може да се пие, тя е като майчино мляко. Виж.

Анастасия поднесе шепи до лицето си и пи от тях вода.

От мен се изтръгна:

— Анастасия, ти звяр ли си?

— Защо „звяр“? Защото леглото ми не е като твоето? Нямам кола? Всякакви приспособления?

— Защото живееш като звяр в гората, нямаш нищо и сякаш това ти харесва.

— Да, на мен ми харесва да живея тук.

— Ето, виждаш ли, ти сама потвърди.

— Ти, Владимир, смяташ, че характерната разлика, на човека от всичко, което живее на Земята, е притежанието на изкуствено създадени предмети ли?

— Да! А още по-точно — цивилизованият бит.

— Смяташ своя бит за по-цивилизован? Да, разбира се, че така смяташ. Но аз не съм звяр, Владимир. Аз съм човек!

КОИ СА ТЕ?

По-нататък, като прекарах три дни с Анастасия и наблюдавах как тази странна млада жена живее сама в глухата сибирска тайга, някои неща, свързани с начина ѝ на живот, започваха да ми се проясняват и дори се породиха въпроси относно нашия живот.

Един от тези въпроси постоянно стои пред мен и до ден-днешен: „Подходяща ли е нашата система за образование и възпитание, за да се осмисли същността на битието; за да бъдат подредени правилно приоритетите в живота на всеки човек? Помага ли ни тя или ни пречи за осмислянето на същността и предназначението на човека?“

Създали сме огромна система за образование. Като се базираме на нея, ние учим своите деца и се учим едни други: в детската градина, в училище, в университета, в аспирантурата. Тази система ни позволява да изобретяваме, да летим в Космоса. Следвайки я, ние съответно строим и своя бит. С нейна помощ се стремим да изградим своето щастие. Стремим се да опознаем Космоса, атома, различни аномални явления. Обичаме твърде много да разсъждаваме за тях и да ги описваме в сензационни статии в пресата и научните издания. И само едно явление незнайно защо старателно се опитваме да заобиколим! Създава се впечатление, че се боим да говорим за него. Боим се, защото то с лекота разрушава общоприетите ни образователни системи, научните ни заключения, присмива се над битовия ни реализъм! И през цялото време ние се стремим да се преструваме, че това явление не съществува. Но то съществува! И ще съществува, колкото и да се отвърщаме от него и колкото и да го заобикаляме. Не е ли време да се вгледаме внимателно в него и може би тогава със съвместните усилия на човешките умове ще си отговорим на въпроса.

Защо? Защо всички, без изключение — великите мислители, хората, които са създали религиозните учения, разните учения, които са следвани или по всяка вероятност по-голямата част от човечеството се опитва да следва, преди създаването на своите учения са били

отшелници и са се уединявали в болшинството от случаите в гората? Забележете, не в някаква суперакадемия, а именно в гората!

Защо старозаветният Мойсей се е оттеглил задълго в планинската гора, а после, когато се върнал, дал на света мъдростта, изложена на каменните скрижали?^[1]

Защо Иисус Христос се е уединявал дори от своите ученици в пустинята, в планините и в гората?

Защо живеещият в Индия в средата на VI в пр. Хр. Сидхарта Гаутама се уединил в гората в продължение на седем години? След това излязъл от гората и дал на хората своето учение — едно учение, което и до днес занимава множество човешки улове. И хората строят големи храмове и наричат това учение будизъм? А този човек по-късно нарекли Буда.

Защо и нашите не толкова древни предци, които днес са исторически личности като Серафим Саровски или Сергии Радонежски също са се оттегляли в гората и след време са достигали до такава дълбока мъдрост, че за съвет при тях са идвали световните царе, по места, където не е имало пътища?

По местата на тяхното отшелничество са били издигани манастири и величествени храмове. Така например лаврата^[2] Сергиева Троица в град Сергиев Посад — Московска област — и до днес привлича тълпи от хора. А всичко това е започнало само от един горски отшелник.

Защо? Какво или кой е помагал на тези хора да постигнат мъдрост? Кой им е дал знанията, приближил ги е до разбирането за същността на битието? Как са живели? Какво са правили? За какво са мислили в своето уединение в гората?

Тези въпроси започнаха да изникват в съзнанието ми, след като вече известно време бях общувал с Анастасия; когато започнах да чета всичко, което можах да намеря за отшелничеството. Но отговор не съм намерил до този момент. Защо никъде не е написано какво се е случвало с тези хора по време на уединението им?

Мисля, че отговорите трябва да се търсят със съвместни усилия. Опитвам се да опиша събитията на тридневният си престой в тайгата, както и усещанията си от общуването с Анастасия, с надеждата, че някой ще може да достигне до тълкуването на това явление и да вникне в смисъла и начина ни на живот.

До този момент от всичко видяно и чуто за мен е безспорно едно — хората, водещи отшелнически живот в гората, включително и Анастасия, виждат живота ни от друг ъгъл, твърде различен от нашия. Някои от понятията на Анастасия се различават на 180° от общоприетите. Кой е по-близо до Истината? Кой може да отсъди?

Моята задача е само да изложи видяното и чуто. Да дам възможност на другите сами да си отговорят.

Анастасия живее съвсем сама в гората. Няма жилище, почти не носи дрехи и не трупя никакви хранителни запаси. Тя е потомък на тези хора, които са живели по тези места хилядолетия наред и принадлежат към съвсем различна цивилизация. Според мен те са се запазили до наши дни с помощта на изключително мъдро решение — на единственото възможно правилно решение. Тези хора се сливат с нас, като се опитват да не се различават по нищо от обикновените хора, а по местата на своето постоянно жителство се сливат с Природата. Да бъдат открити местата на постоянното им пребиваване е много трудно. Присъствието на човека на такова място може да бъде обяснено само с това, че то е някак по-обикновено, по-красиво, като затънтената полянка на Анастасия.

Анастасия е родена тук и е неотменна част от природата. За разлика от известните ни велики отшелници, тя не се е уединила в гората като тях за известно време. Тя се е родила в тайгата и само за кратко посещава нашия свят. На пръв поглед страхът, който ме обзе в онзи момент, когато се опитах да имам Анастасия и загубих съзнание, е мистично явление. Намери се доста просто обяснение — докато човек опитомява котката, кучето, слона, тигъра, орела и т.н., то тук ВСИЧКО наоколо е опитомено. И това ВСИЧКО не може да позволи нищо лошо да ѝ се случи. Анастасия разказваше, че когато се родила и още нямала навършена една година, майка ѝ можела да я остави сама на тревата.

— И ти не си умирала от глад? — попитах аз.

Отшелничката в тайгата отначало ме погледна учудено, но после отговори:

— За човека не би трябвало да съществуват проблеми с изхранването. Храненето е необходимо като дишането. Не бива да се обръща внимание на храненето и заради него да отвличаш мисълта си

от главното. Създателят е възложил решението на този проблем на други, за да може човекът да изпълни своето предназначение.

Тя щракна с пръсти и до нея се появи катеричка, която скочи в ръката ѝ. Анастасия доближи муцунката ѝ до устата си и катеричката ѝ прехвърли от своята уста една ядка от кедров орех. Ядката беше изчистена от черупката. Това не ми се стори фантастично, тъй като си спомних, че в Новосибирск в академичното градче има много катерички, които са свикнали с хората. Те си изпросват храна от разхождащите се и дори се сърдят, когато не ги черпят. Тук просто наблюдавах обратния процес. Но това е тук, в тайгата, и затова казах:

— В нашия нормален свят всичко е устроено по друг начин. Ти, Анастасия, се опитай да щракнеш с пръсти пред някой магазин, дори би могла да удриш барабан — нищо няма да получиш, а ти казваш — Създателят всичко е решил.

— И кой е виновен, че човекът е променил творението на Създателя?

Такъв беше диалогът ни по проблемите на храненето. Нейната позиция е проста — грешно е мисълта да се прахосва за дребни неща като храненето. И тя не мисли за него! А при нас в цивилизования свят се оказва, че се налага да мислим за него.

Познаваме многобройните примери от литературата, пресата, телевизионните предавания, когато бебета, попаднали случайно под властта на дивата природа, са били изхранвани от вълци. Тук поколенията живеят постоянно и отношенията им с животинския свят са по-различни от нашите. Аз попитах Анастасия:

— Защо не ти е студено, когато аз съм облечен с яке?

— Защото — отговори тя — организъмът на хората, които се навличат в дрехи, крият се от студа и горещината, все повече и повече губи способността си да се адаптира към измененията на околната среда. Това свойство на човешкия организъм при мен не е изгубено, ето затова и дрехите особено много не са ми необходими.

[1] Трябва да поясним, че това събитие е съпътствано от Божията поява. Именно Бог, а не самият Мойсей, дава на богоизбрания народ десетте заповеди, записани на каменните скрижали. Съгласно библейския текст Мойсей е повикан от Богна планината Синай, където остава четиридесет дни: „И каза Господ на Моисея: възлез при мене на

планината и стой там; ще ти дам каменни плочи и закон, и заповеди, които написах за тяхна поука.“ (Изх. 24:12) „... и стоя Мойсей на планината четиридесет дена и четиридесет нощи“ (Изх. 24:18). Интересно е да се отбележи също така, че преди четиридесетдневния престой на Мойсей на планината, Бог е заповядал да му бъде построен жертвеник, скиния (храм) и ковчега на завета, където да се поставят скрижалите (Изх. 25), така че еврейският народ е бил подготвен за това събитие. „И когато (Бог) престана да говори с Моисея на планината Синай, даде му две плочи на откровението, каменни плочи, написани с Божии пръсти.“ (Изх., 31:18) — Бел.прев. ↑

[2] Лавра — голям привилегирован манастир — Бел.прев. ↑

ГОРСКАТА СПАЛНЯ

Не носех със себе си нищо за спане в гората. Анастасия ме сложи да спя в някаква бърлога. Уморен след тежкия път, заспах бързо и дълбоко. Когато се събудих, изпитвах усещане за блаженство и уют — все едно лежах във великолепно, удобно легло.

Бърлогата или землянката беше обикновена, постлана с дребни и пухкави кедрови клонки, суха трева, която изпълваше пространството с приятен аромат. Протягайки се, докоснах с ръка пухкава кожа и веднага реших, че Анастасия по някакъв начин ловува. Леко доближих гърба си до топлината на кожата, за да дремна още малко.

Анастасия стоеше на входа на моята спалня и като видя, че съм се събудил, веднага каза:

— Нека днешният ден да дойде при теб с добрината си, Владимир. Посрещни го и ти с добрината си. Само, моля те, не се плаши.

След това тя плесна с ръце и „кожата“... С ужас разбрах, че това не беше кожа. От бърлогата внимателно започна да излиза мечка. Анастасия одобрително потупа мечката, която близна нежно ръката ѝ и тръгна по поляната. Оказа се, че тя е сложила до мястото, където беше главата ми, сънна трева и накарала мечката да лежи до мен, за да не ми е студено. Самата тя се сгушила на кълбо и спала пред входа отвън.

— Как можа да направиш такова нещо, Анастасия? Той можеше да ме разкъса или да ме задуши.

— Не е той, а тя — женска мечка. Тя не можеше да ти направи нищо лошо — отговори Анастасия, — много е послушна. На нея ѝ доставя голямо удоволствие да получава задачи и да ги изпълнява. Дори не помръдна цяла нощ. Носа си беше сгушила в краката ми и замираще от блаженство. Само от време навреме леко притреперваше, когато ти насън размахваше ръце и я удряше по гърба.

УТРОТО НА АНАСТАСИЯ

Анастасия си ляга с настъпването на мрака в някое от укритията, направени от обитателите на гората — най-често в бърлогата. Когато е топло, тя може да спи направо на тревата. Първото нещо, което прави, когато се събуди, е да се радва бурно на изгряващото слънце, на новите филизи, които се появяват по клоните на дърветата, на новите тревички, които излизат от земята. Тя ги пипа с ръце, гали ги и понякога нещо им поправя. После тича към малките дървета и ги потупва по стволите. От потрепващата корона на дървото върху нея се сипе нещо, напомнящо пращинки или роса. После тя ляга на тревата и около пет минути се протяга и извива в блаженство. Цялото ѝ тяло се покрива като с овлажняващ крем. После се затичва, скача в малкото езеро, плиска се и се гмурка. Здравно се гмурка!

Взаимоотношенията ѝ с обкръжаващия я животински свят много приличат на тези между хората и домашните любимци. По време на сутрешните ѝ процедури много от тях наблюдават Анастасия. Самите те не се приближават, но щом тя погледне към някое от тях и с едва забележим жест го повика, щастливецът се откъсва от мястото си и тича с все сила към краката ѝ.

Аз видях как Анастасия си играеше с една вълчица — все едно с домашно куче. Тя тупна вълчицата по хълбока и стремително побягна. Вълчицата хукна да я настигне и когато почти се бяха изравнили, изведнъж Анастасия подскочи, отблъсна се с двата крака от ствола на дървото и стремително затича в другата посока.

Вълчицата поради инерцията подмина дървото, завъртя се и хукна да настигне смеещата се Анастасия.

Анастасия изобщо не мисли за проблеми като дрехи и хранене. Най-често ходи полугола. Храни се с кедрови орехи, с някаква трева, с горски плодове и гъби. Яде само сушени гъби. Самата тя никога не събира нито гъби, нито орехи, не прави никакви приготовления или запаси дори и за зимата. Всичко се приготвя от множеството катерички, които обитават тези места. В това, че катеричките се

занимават с подготовката на храната няма нищо чудно, те по принцип го правят, следвайки своите инстинкти. Това, което ме поразя обаче, е, че щом Анастасия щракне с пръсти, намиращите се наоколо катерички се състезават коя ще скочи първа на протегнатата ѝ ръка и ще ѝ остави почистената от черупката сърцевина на кедров орех. А когато Анастасия пляска по коляното на сгънатия си крак, катеричките издават някакъв звук, като че ли призовават и съобщават на другите катерички. И тогава започват да трупат на тревата пред нея сушени гъби и други запаси. И правят това, както ми се стори, с огромно удоволствие. Помислих си, че тя ги дресира, но Анастасия каза, че действията им са по-скоро инстинктивни и че катеричката-майка учи малките катеричета с примера си.

— Възможно е някой от моите дядовци някога да ги е дресирал, но по-скоро това просто е тяхното предназначение. Всяка катеричка се запасява за зимата с количество, което многократно надвишава това, което самата тя би могла да изяде.

На въпроса ми: „По какъв начин успяваш през зимата да не замръзнеш без подходящите дрехи?“ Анастасия ми отговори с въпрос: „Нима във вашия свят не съществуват примери за възможностите на хората да понасят студа; без да ползват дрехи?“

Тогава си спомних една книга на Порфирий Иванов, който независимо от това колко е студено, ходел по гащи и бос. В книгата също се описваше как фашистите в желанието си да изпитат до краен предел този необикновен руски човек са го поливали при -20° с вода, след което го возели на мотоциклет.

В ранното си детство освен майчиното си мляко Анастасия е можела да използва и това на различните животни. Те спокойно са я допусkali до своите вимета. Тя не издига храната в култ и никога не сяда специално да се храни. В движение откъсва горски плод или филиза на някое растение и продължава да се занимава със своите работи.

Към края на своя тридневен престой вече не можех да се отнасям към нея така както в началото. След всичко, което бях видял и чул, Анастасия за мен се беше превърнала в друго същество, но не в звяр, защото интелектът ѝ е на много високо равнище, паметта ѝ... Паметта ѝ е такава, че тя просто никога не забравя нищо от чутото или видяното. Понякога ми се струваше, че способностите ѝ са извън

възможностите на обикновения човек. И именно това отношение към нея я огорчаваше и разстройваше.

За разлика от известните хора с необичайни способности, които се забулват с ореол на тайнственост и изключителност, тя през цялото време се стремеше да поясни, да разкрие механизма на своите способности; да докаже, че в него и в нея няма нищо свръхестествено, че тя е човек, жена и през цялото време ме молеше да осъзная това. Тогава се опитвах да разбера и да намеря логично обяснение на необичайното.

Мозъкът на човек от нашата цивилизация измисля всевъзможни начини, за да устрои бита си, да си осигури прехрана и да удовлетвори половите си инстинкти. Анастасия въобще не губи време за това. На хората, които попадат в ситуации като семейство Ликови, също се налага през цялото време да се занимават с прехраната и устройството на жилището. Природата не им помага в такава степен както на Анастасия. Всевъзможни племена, живеещи далеч от цивилизацията, също нямат такъв контакт. Анастасия го обяснява с недостатъчно чистите им помисли — Природата и животинският свят усещат това.

МАЛКИЯТ ЛЪЧ НА АНАСТАСИЯ

Най-необикновена и мистична ми се струваше способността ѝ от голямо разстояние да вижда отделни хора и събитията около тях. Може би и другите отшелници са притежавали тази способност.

Правеше го с помощта на невидим лъч. Тя твърдеше, че той съществува във всеки човек, но хората не знаят за съществуването му и не умеят да го използват.

— Човек още не е изобретил нищо, което да не е създадено в природата. Техниката, благодарение на която съществува телевизията, е само жалко подобие на възможностите на този малък лъч.

Щом лъчът е невидим, аз не вярвах в неговото съществуване независимо от това, че тя нееднократно се опитваше да ми го демонстрира и да обясни принципа на неговото действие, да намери доказателства, разбираеми обяснения. И веднъж...

— Кажи ми, Владимир, какво според теб са мечтите? И много хора ли са способни да мечтаят?

— Смятам, че да мечтаят могат повечето хора. Мечтаенето, това е когато човек си се представя в желаното бъдеще.

— Добре. Значи ти не отричаш, че човек притежава способността да моделира своето бъдеще или разни конкретни ситуации?

— Не, не го отричам.

— А какво според теб е интуицията?

— Интуиция... Вероятно когато човек като че ли не анализира какво и защо може да се случи, а някакви чувства му подсказват начина, по който трябва да действа.

— Значи не отричаш съществуването на нещо във всеки човек, което му помага да определя своите постъпки и тези на другите извън аналитичните разсъждения?

— Да допуснем, че не го отричам.

— Отлично! Добре! — възкликна Анастасия. — Сега сънят! Какво е това сън? Сънищата, които почти всички хора сънуват?

— Сънят, това е... Не знам какво е. Сънят си е просто сън.

— Добре, добре. Нека да бъде просто сън. Значи ти не отричаш неговото съществуване? Известно ти е, че човек в състояние на сън, когато тялото му почти не се контролира с част от съзнанието, може да вижда хора и разни събития.

— Е, мисля, че това никой не би могъл да отрече.

— Но също така насън хората могат да общуват, да разговарят, да съпреживяват.

— Да, могат.

— А ти как мислиш, може ли човекът да управлява своя сън? Да извика в съня си образи и събития, които желае да види? Както става от обикновения телевизор, например.

— Не мисля, че би могло. Сънят идва някак си сам.

— Грешиш. Човек може да управлява всичко. Той е създаден, за да управлява всичко. Малкият лъч, за който ти разказвам, се състои от информацията, намираща се в човека, от представите му, от интуицията, от душевните чувства и е следствие от виденията, подобни на съня, които съзнателно се управляват от човешката воля.

— Как може насън да се управлява?

— Не насън. Наяве може. Програмира се по-рано, при това с абсолютна точност. А при вас това става хаотично насън. Човекът е изгубил част от управленческите си способности над природните явления и над себе си. Затова е решил, че сънят е просто някакъв излишен и ненужен продукт на уморения му мозък. Почти всички хора на Земята в действителност... Искаш ли, сега веднага да се опитам да ти помогна да видиш нещо на разстояние?

— Опитай.

— Легни на тревата и се отпусни, за да може тялото да черпи по-малко енергия. Трябва да ти е удобно. Нали нищо не ти пречи? Сега помисли за някой човек, когото познаваш най-добре, за своята жена например. Спомни си нейните навици, походката, облеклото. Къде според теб може да се намира тя сега? Представи си всичко с помощта на въображението.

Аз си спомних жена ми, знаейки, че в този момент вероятно се намира на вилата ни. Представих си къщата, някои вещи, обстановката. Припомних си много неща и детайли, но не виждах нищо. Разказах всичко това на Анастасия, на което тя отговори:

— Ти не можеш да се отпуснеш докрай, като че да заспиш, аз ще ти помогна. Затвори очи. Разтвори ръце встрани.

След това усетих докосването на пръстите на ръцете ѝ до моите. Започнах да се унасям в сън или в дрямка.

Жена ми стоеше в кухнята на вилата. Беше облечена с обичайния халат и плетена жилетка. Значи в къщата е хладно. Пак проблеми с отоплителната система.

Тя си вареше кафе на газовия котлон и още нещо в „кучешката“ тенджерка. Лицето ѝ беше навъсено и недоволно. Движенията ѝ — вяли. Изведнъж вдигна глава и с леки стъпки се приближи към прозореца, погледна дъжда и се усмихна. Кафето на котлона изкипя, тя хвана джезвето с преливащото от всички страни кафе, но при това не се намръщи и не започна както обикновено да се ядосва. Свали жилетката.

Събудих се.

— Е, какво? Видя ли? — попита Анастасия.

— Видях. Но може би това просто беше обикновен сън?

— Как така обикновен? Та нали ти планира да видиш именно нея?

— Да, планирах. И видях. А къде са доказателствата, че тя се е намирала в кухнята именно в този момент, когато аз я видях в съня си?

— Запомни този ден и час, Владимир, ако искаш да провериш. Когато се върнеш вкъщи, ще попиташ. А още нещо необичайно не забеляза ли?

— Нищо.

— Нима ти не видя усмивката на лицето на своята жена, когато се доближи до прозореца? Тя се усмихна и не се ядоса заради изкипялото кафе.

— Това го забелязах. Може би е видяла през прозореца нещо, което я е развеселило.

— Тя видя през прозореца само дъжд. Дъждът, който никога не ѝ е харесвал.

— Тогава защо се усмихваше?

— Аз също погледнах жена ти със своя малък лъч и я сгрях.

— Твоят малък лъч, значи, я е стоплил, а моят какво — студен ли е?

— Ти просто гледаше от интерес, без да влагаш чувства.

— Значи твоят малък лъч може да стопли човек на разстояние?

— Може.

— А още какво?

— Да получи някаква информация, да предаде. Да подобри настроението и да облекчи частично болката в човека. И още много различни неща в зависимост от притежаваната енергия, силата на чувствата, волята и желанията.

— А бъдещето можеш ли да виждаш?

— Разбира се!

— Миналото?

— Бъдещето и миналото — това е почти едно и също. Разликата е само във външните детайли. Основното винаги си остава неизменно.

— Как така? Какво може да бъде неизменно?

— Например преди хиляди години хората са носели друг вид облекло. Използвали са други приспособления в бита си. Но нали това не е най-важното. И преди хиляда години, точно както и днес, хората са притежавали някакви чувства. Те не са подвластни на времето.

Страх, радост, любов. Представи си Ярослав Мъдри, Иван Грозни или някой фараон, те са могли да обичат жена със същите чувства, с които и ти или някой друг днес.

— Интересно. Само дето е малко неясно, какво означава това? Ти твърдиш, че всеки човек би могъл да има такъв лъч?

— Разбира се, че всеки. И сега у хората са останали чувства като любов и интуиция, останала е способността да мечтаят, да предполагат, да моделират отделни ситуации, да сънуват, само че всичко е хаотично и неуправляемо.

— Може би трябва по някакъв начин да се упражняваме? Да се разработят някакви упражнения?

— Би могло с помощта на тренировки. Само че знаеш ли, Владимир, има още едно задължително условие, за да бъде подвластен малкият лъч на волята...

— Какво условие още?

— Непременно е необходима чистота на помислите, а силата на лъча зависи от силата на светлите чувства.

— Хайде, пак! Сякаш всичко беше започнало да се изяснява... Какво общо има чистотата на помислите? Светлите чувства?

— Те са енергията на малкия лъч.

— Край, Анастасия. Вече не ми е интересно. После ти ще добавиш и още нещо.

— Вече ти казах основното.

— За казването си казала, но условията са малко повечко. Дай да си говорим за нещо друго. Нещо по-простичко.

По цял ден Анастасия е заета с размишления, с моделиране на всевъзможни ситуации, които се разиграват в нашия минал, настоящ и бъдещ живот.

Анастасия притежава колосална памет. Тя помни множество хора и техните преживявания, които е виждала в своите представи или с помощта на малкия си лъч. Като гениална актриса тя може да имитира походката им, гласа им и да мисли като тях. Тя концентрира в себе си жизненият опит на множество хора от миналото и настоящето. Като използва този опит, моделира бъдещето и помага на другите. Прави това от голямо разстояние с помощта на невидимия лъч. Тези, на които оказва помощ под формата на подсказване, решение или излекуване, дори и не подозират за нейната помощ.

После разбрах, че такива невидими с невъоръжено око лъчи, само че с различна сила, излизат от всеки човек. Академик Акимов ги е снимал със специален уред и е публикувал снимките в списание „Чудеса и приключения“. За съжаление ние не можем да ги ползваме така, както може тя. В науката явление, подобно на този лъч, се нарича торсионно поле.

* * *

Мирогледът на Анастасия беше необичаен и интересен.

— Какво е това Бог, Анастасия? Съществува ли той? Ако да, тогава защо никой не Го е виждал?

— Бог — това е междупланетният Разум, Интелектът. Той не се намира в единна маса. Едната Му половина се намира в нематериалния свят на Вселената. Това е комплекс от всички енергии. Втората Му половина е разпръсната на Земята във всеки човек. Тъмните сили се стремят да блокират тези частички.

— Според теб какво очаква обществото ни?

— В перспектива — осъзнаване на цялата пагубност на технократичния път на развитие и връщане към първоизточниците.

— Искаш да кажеш, че всички наши учени са недоразвити същества, които ни водят към задънена улица?

— Искам да кажа, че чрез тях се ускорява процесът, а значи и осъзнаването на неверния път.

— И какво? Всички машини и къщи строим напразно, така ли?

— Да.

— Не ти ли е скучно да живееш тук сама, Анастасия? Сама, без телевизор и телефон?

— Какви примитивни неща назова току-що. Всичко това човек е имал още от самото начало, но в по-съвършен вид. Имам го и аз.

— И телевизор, и телефон ли?

— Е, какво е това телевизор? Апарат, с помощта на който на почти атрофиралото човешко въображение се поднася някаква информация и се показват картинки и сюжети. Аз мога с помощта на своето въображение да нарисувам всякакви сюжети, всякакви картинки, да разиграя най-невероятните ситуации и при това сама да участвам в тях, да повлияя някак си на сюжета. Ох, май неясно се изразих, нали?

— А телефонът?

— Човек може да разговаря с друг човек без помощта на телефона. За това е необходима само воля, желанието на двамата и развито въображение.

КОНЦЕРТЪТ В ТАЙГАТА

Аз ѝ предлагам да дойде с мен в Москва и да се яви по телевизията.

— Представи си, Анастасия, с твоята красота ти би могла да бъдеш фотомодел, манекенка на световно равнище.

И тогава разбрах, че нищо земно не ѝ е чуждо и като на всяка жена ѝ е приятно да бъде красавица. Анастасия се разсмя.

— Най-, най-красивата, така ли? — отново попита тя и като дете започна да се баламосва, ходейки по поляната и имитирайки ходенето на манекенките по подиум.

Стана ми смешно от това, как имитираше манекенка, замятайки крак след крак при ходенето и показвайки въображаеми тоалети. Започнах да ръкопляскам и включвайки се в играта, обявих:

— А сега, уважаема публика, внимание! Пред вас ще се представи ненадминатата, прекрасна гимнастичка, несравнимата красавица Анастасия!

Това обявяване я развесели още повече. Тя излезе на средата на поляната и направи невероятно салто първо напред, после назад, настрани, вляво и после скочи много високо. С едната ръка, хванала се за клона на едно дърво, един-два пъти се залюля и прехвърли тялото си на друго дърво. Правейки отново салто, започна кокетно да се поклаща под моите аплодисменти. После тя избяга от полянката и се скри зад един храст. Усмивайки се, Анастасия надничаше оттам, като че иззад кулиси, очаквайки с нетърпение следващото представяне.

Тогава си спомних за една видеокасета със записи на любимите ми песни в изпълнението на популярни певци. Понякога вечер в каютата си я гледах. Като си спомних за тази касета, дори без да мисля дали Анастасия можеше нещо да покаже, обявих:

— Уважаема публика, сега пред вас ще излязат най-известните солисти на съвременната естрада и ще изпълнят най-добрите си песни. Моля!

О, как сбърках в това, че не вярвах в способностите ѝ. Последва такова нещо, че... че беше абсолютно невъзможно да се предположи. Анастасия, едва направила една стъпка иззад своите импровизирани кулиси, запя с гласа на Алла Пугачова. Не, тя не пародираше великата певица, не имитираше нейния глас, а именно пееше, предавайки свободно не само гласа, мелодията, но и чувствата.

И все пак най-удивителното не беше това. Анастасия акцентираше на някои думи, добавяше по нещо свое, привнасяше допълнителни щрихи, по-ярко осветяваше образите и песента на Алла Пугачова, изпълнението на която изглеждаше невъзможно да бъде надминато, предизвика цяла гама от допълнителни чувства. Например, във великолепно изпълнената като цяло песен:

*Живял нявга художник един,
къщичка имал и ленено платно.
Но той актриса обичал една,
тази, която обича цветя.
Продад тогава той своя дом,
продад картините и платната
и за всичките пари закупил
цяло море от цветя.*

Анастасия акцентира на думата „платна“.

Тя учудено и изплашено извика тази дума. Именно лененото платно е най-ценното за художника, без което вече е невъзможно да се твори и той продава това най-скъпо нещо заради своята любима. После при думите „отнесе я влакът далеч“ изобрази художника, влюбения човек, който гледа след заминаващия влак, отнасящ завинаги неговата любима — изобрази болката, отчаянието и смайването.

Потресен от всичко видяно и чуто, аз не започнах да аплодирам след края на песента. Анастасия се поклони, почака аплодисменти и тъй като такива не последваха, започна нова песен с още по-голямо старание. Тя изпълни подред всички мои любими песни, които специално за мен бяха записани на моята касета. И всяка от песните, които неведнъж бях слушал, в нейно изпълнение ставаше по-ярка и съдържателна. След изпълнението на последната песен, така и не чула

аплодисменти, Анастасия се отправи към своите „кулиси“. Все още замаян, аз поседях мълчаливо под въздействие на необикновените си впечатления. След това скочих и зааплодирах, викайки:

— Браво, чудесно, Анастасия! Бис! Браво! Всички изпълнители да дойдат на сцената!

Анастасия внимателно излезе на сцената и се поклони. Аз продължавах да викам:

— Бис! Браво! — Тропах с крака и плясках с ръце.

Тя също се развесели. Запляска с ръце и извика:

— Бис — това още ли значи?

— Да, още! И още! И още!... Невероятно добре, Анастасия! Даже много по-добре, отколкото се удава на самите тях! По-добре, отколкото се удава на нашите звезди!

Млъкнах и внимателно започнах да разглеждам Анастасия. Помислих си колко многостранна е нейната Душа, след като съумя да придаде на вече идеално изглеждащите изпълнения на песните толкова много ново, прекрасно и ярко звучене. Тя също замря и мълчаливо и въпросително ме гледаше. Тогава я попитах:

— Анастасия, имаш ли си своя песен? Би ли могла да ми изпълниш нещо свое и нечувано от мен досега?

— Бих могла, но в моята песен няма думи. Ще ти хареса ли?

— Моля те, изпей своята песен.

— Добре.

И тя запя своята необикновена песен. Отначало извика като новородено дете. После гласът ѝ зазвуча тихо, нежно и ласкаво. Тя стоеше под дървото, притиснала ръце към гърдите си и склонила глава, като че приспиваше и ласкаеше с гласа си малко бебе. Гласът ѝ му говореше нещо нежно. От този тих глас, удивително чист, всичко наоколо замря: и птиците, и цвърченето в тревата. След това тя сякаш се зарадва от пробудилото се от сън дете. В гласа ѝ се долавяше ликуване. Невероятно високите по тоналност звуци ту се носеха над земята, ту излитаха във висините на безкрайността. Гласът на Анастасия ту умоляваше някого, ту встъпваше в борба, ту отново галеше детето и даряваше радост на всичко обкръжаващо.

Усещане за радост се беше вселило и в мен. И когато тя завърши своята песен, весело извиках:

— А сега, многоуважаеми дами, господа и другари, уникалният и неповторим номер на единствената в света дресьорка — най-ловката, смела, обаятелна и способна да укротява всякакви хищници. Гледайте и треперете!

Анастасия дори изстена от възторг, подскочи и започна ритмично да пляска с ръце, подвижна, засвири. На поляната започна нещо невъобразимо.

Отначало се появи вълчицата. Тя изскочи иззад храстите и спря на края на поляната, озъртайки се в недоумение. От отдалечените от поляната дървета, скачайки от клон на клон, пристигаха катерички. Ниско кръжаха два орела, в храстите шумоляха някакви животинки и се чуваше пукането на сухи клонки. Разтваряйки и повдигайки храстите, на поляната излезе голяма мечка и се закова на място близо до Анастасия. Вълчицата започна да ръмжи неодобрително — явно мечката се беше приближила доста до Анастасия, без да е получила подобна покана. Анастасия притича до мечката, игриво я потупа по муцуната, хвана я за предните лапи и я изправи. Изглеждаше, че не полага големи физически усилия и мечката изпълняваше нейните заповеди в зависимост от това, как ги разбираше. Мечката стоеше изправена, замряла и се опитваше да разбере какво точно се иска от нея. Анастасия се затича, подскочи високо и се хвана за гъстата грива на мечката, направи стойка на ръце, отново скочи и се преобърна във въздуха. После хвана мечката за лапата и започна да се „огъва“, създавайки впечатлението, че прехвърля мечката през себе си. Трикът щеше да бъде невъзможен, ако мечката не го правеше сама, а Анастасия просто я насочваше. Мечката като че ли падаше върху Анастасия, но в последния момент се опираше на лапата си и сякаш правеше всичко възможно да не причини никаква вреда на своята стопанка или приятелка. Вълчицата все повече и повече се вълнуваше. Тя вече не стоеше на място, а се мяташе на разни страни, ръмжейки недоволено. Накрая на поляната се появиха още няколко вълка. Когато за пореден път Анастасия се „прехвърляше“ през мечката, опитвайки се да я накара освен това и да се завърти през глава, мечката се прекатури на хълбок и замря.

Тогава раздразнената и озъбена злобно вълчица направи скок към мечката. Мълниеносно Анастасия препречи пътя на вълчицата, която спря с помощта на четирите си лапи, падна по гръб и се удари в

краката ѝ. Анастасия моментално сложи ръката си на врата на вълчицата и тя послушно се притисна към земята. С втората си ръка замаха, както в онзи случай, когато исках да я прегърна, без да съм получил съгласието ѝ за това.

Гората около нас бучеше възбудено, но не заплашително. Усещаше се възбуда и в скачащите, тичащите и притаилите се големи и малки животни. Анастасия започна да намалява възбудата. Първо погали вълчицата, потупа я по гърба и я отпрати, тупвайки я като куче. Мечката все още лежеше на една страна в много неудобна поза като чучело. Вероятно тя чакаше да поискат още нещо от нея. Анастасия се доближи и я накара да се изправи, погали я по муцуната и по същия начин, както изпрати вълчицата, отпрати и мечката от поляната. Повдиша дълбоко въздух и бавно издиша. Аз забелязах, че дишането ѝ моментално стана равномерно, все едно че не е извършвала невероятните си упражнения.

— Показното те не го разбират, а и нямат нужда да го разбират, защото това не е хубаво — отбеляза Анастасия и ме попита: — Е, как бях? Бих ли могла някога да си намеря работа във вашия свят?

— Невероятно добре го направи, Анастасия, но всичко това вече го има в нашия свят. Дресьорите в цирка също показват много интересни номера с животните. Не би могла да пробиеш там, защото трябва да прескочиш чиновническата бариера, маса условности и интриги. А теб те не те изкушават.

По-нататък играта се състоеше в обмислянето на варианти къде би могла да работи Анастасия в нашия свят и как да преодолее съществуващите условности. Но лесни варианти не се намираха, тъй като Анастасия нямаше документи за образование, нито адресна регистрация, а пък на разкази за нейния произход и за способностите ѝ, та дори и необикновени, никой няма да повярва. Променяйки тона си в сериозен, Анастасия каза:

— Аз, разбира се, бих искала още веднъж да посетя някой от тези градове, може би Москва, за да се убедя доколко съм точна в моделирането на ситуации от вашия живот. Например, досега не ми е ясно по какъв начин тъмните сили успяват да объркат жените до такава степен, че те самите, без дори и да го подозират, привличат мъжете с прелестите на своето тяло и по този начин не им дават възможност да

изберат сродната си Душа. После и самите те страдат от това и не могат да създадат истинско семейство, защото...

И отново се започнаха поразителни разсъждения за секса, за семейството, за възпитанието на децата — разсъждения, които изискват осмисляне. Но най-невероятно от всичко чуто и видяно досега от мен беше нейната способност да говори точно за бита ни и познаването му в детайли.

КОЙ ЗАПАЛВА ЗВЕЗДА

На втората нощ, като се страхувах, че Анастасия отново ще ми напъха за затопляне своята мечка или ще измисли още нещо, аз категорично отказах изобщо да спя, ако самата тя не легне до мен. Мислех си: „Ако е до мен нищо не може да измъдри“. И казах:

Покани ме на гости, нали? У вас. Аз мислех, че тук има някакви постройки, а ти дори огън не даваш да се запали и ми набутваш някакви зверове през нощта. Ако нямаш нормален дом, тогава няма какво да каниш на гости.

— Добре, Владимир, не се вълнувай, моля те, и не се страхувай. Нищо лошо няма да ти се случи. Ако желаеш, аз ще легна до теб и ще те стопля.

Този път в бърлогата бяха нахвърляни повече кедрови клонки и внимателно беше сложена суха трева. По стените също имаше клонки.

— Аз се съблякох. Сложих под главата си панталоните и пуловера. Легнах и се завих с куртката. Кедровите клонки излъчваха същия фитонциден аромат, за който в научнопопулярната литература се казваше, че обеззаразява въздуха — въпреки че в тайгата въздухът и без това си е чист и беше леко да се диша. Сухата трева и цветята прибавяха още някакъв необикновен аромат.

Анастасия удържа на думата си и легна до мен. Усетих аромата на тялото ѝ, който превъзхожда всички аромати. Той беше по-приятен дори и от най-изискания парфюм, който някога съм усещал от жена. Но сега дори и през ум не ми минаваше да я обладавам. След онзи опит на път към полянката на Анастасия и обзелият ме тогава страх, и загубата на съзнание у мен повече не възникнаха плътски желания, дори и когато я гледах гола.

Лежах и си мечтаех за сина, когото моята жена така и не ми роди. И си помислих: „Ех, би било прекрасно, ако Анастасия можеше да роди сина ми! Тя е толкова здрава, издръжлива и красива! Значи и детето също би било здраво. Ще прилича на мен. Може и на нея, но

повече на мен. Ще стане силен и умен човек. Ще знае много. Ще стане талантлив и щастлив.“

Представих си как новороденият ми син суче от гърдите на Анастасия и неволно поставих ръката си на жилавите ѝ топли гърди. Веднага по тялото ми премина някакъв трепет, но това не беше онзи трепет на страх, а нещо различно и невероятно приятно. Аз не прибрах ръката си, а затаил дъх, очаквах какво ще се случи по-нататък. И изведнъж усетих как върху моята ръка легна меката длан на Анастасия. Тя не ме отстрани. Аз леко се изправих и започнах да гледам прекрасното ѝ лице. Бялата северна нощ го правеше още по-привлекателно. Не бях в състояние да откъсна погледа си. Нейните ласкави сиво-сини очи ме гледаха. Не можах да се сдържа, наведох се и, едва докосвайки, бързо и внимателно целунах полуотворените ѝ устни. Отново по тялото ми премина същата приятна тръпка. Ароматът на диханието ѝ облъхваше моето лице. Устните ѝ не произнесоха както миналия път: „Недей, успокой се“ и не изпитвах никакъв страх. Мислите за сина не ме напускаха. И когато Анастасия нежно ме прегърна, погали косата ми и ми се отдаде с цялото си тяло, аз изпитах такова нещо!...

Едва на сутринта, когато се събудих, можах да осъзная, че подобно великолепно усещане, възхищение и блажено удовлетворение нито един път досега не бях изпитвал в живота си. Странно беше още и това, че след нощ, прекарана с жена, винаги настъпва физическа умора, но сега всичко беше различно. И още, създаваше се усещането за някакво велико сътворение. Удовлетворението не беше само физическо, но и някак неразбираемо, непознато досега, необикновено прекрасно и радостно. Дори ми мина една мисъл, че само заради това усещане си струва да живееш. И защо по-рано дори нещо подобно не съм изпитвал, независимо че съм бил с различни жени — и красиви, и любими, и опитни в любовта.

Анастасия беше девойка. Трепетна и ласкава девойка. Но освен това в нея имаше и нещо друго, неприсъщо на никоя от другите жени, които познавах. Какво? Къде е тя сега? Преместих се към изхода на бърлогата, подадох се навън и погледнах към поляната.

Поляната се намираше малко по-надолу от възвишението, където беше разположена нощната ни обител. Покриваше я половинметров слой утринна мъгла. В тази мъгла с разперени ръце се въртеше

Анастасия. Тя повдигаше около себе си това мъгливо облаче. Когато то се увиваше около нея, Анастасия, подскачайки леко и разтягайки краката си в шпагат като балерина, прелиташе над този мъглив слой, спускаше се на ново място и отново, смеейки се, увърташе около себе си ново облаче, през което си проправяха път лъчите на изгряващото слънце, като ласкаво я галеха. Тази картина очароваше и възхищаваше и аз завиках от избликналите чувства:

— Ана-ста-си-я! Добро утро, прекрасна горска фе-йо Анастасия-я-я!

— Добро утро, Владимир — весело извика тя в отговор.

— Толкова е хубаво, така прекрасно е сега! От какво е така хубаво? — виках аз с все сили.

Анастасия вдигна ръцете си срещу слънцето, разсмя се с щастливия си мек смях и напевно извика на мен и още на някого нагоре в отговор:

— Само на човека от всички същества във Вселената е дадено да изпитва та-ко-ва нещо!

Само на мъжа и на жената, искрено пожелали да имат един от друг дете!

Само човек, който е изпитвал това, запалва звезда в небето!

Само на чо-ве-ка, който се стреми към създаване и съзидание!

Бла-го-да-ря ти-и! — И, обръщайки се към мен, бързо добави: — Само на човек, който се стреми към съзидание и създаване, а не към удовлетворение на плътските си потребности.

Тя отново започна да се залива от смях, подскочи високо в шпагат и сякаш прелетя над облака. После дотича и седна до мен на входа на нощната ни обител и започна отдолу нагоре да вдига и да реши с пръсти златистите си коси.

— Значи не смяташ секса за нещо греховно? — попитах я аз.

Анастасия замря. Удивено ме погледна и отговори:

— Та нима това беше онзи секс, който в твоя свят разбират под тази дума? И ако не, то кое е по-грешно — да се отдадеш, за да се появи на този свят човек или да се въздържиш и да не позволиш на човека да се роди? На истинския човек!

Аз се замислих. Действително, нощната ми близост с Анастасия не беше възможно да се назове с обикновената дума „секс“. Тогава

какво точно се случи през нощта? Коя дума би била подходяща? И аз отново попитах:

— А защо по-рано нищо такова, дори и подобно, не ми се е случвало, а мисля, че и на много други?

— Разбираш ли, Владимир, тъмните сили се стремят да развият в човека низките плътски страсти, за да не му позволят да изпита дарената му от Бога благодат. Те с всякакви средства му внушават, че удовлетворение лесно може да се получи, като се мисли само за плътското удоволствие. И по този начин отклоняват човека от Истината. Бедните излъгани жени, незнаещи нищо за това, цял живот само страдат и цял живот търсят изгубената благодат. Но те не търсят където трябва. Никоя жена няма да може да задържи мъжа си от блудство, ако позволява на себе си да му се отдава само поради плътски потребности. Ако това се е случило, тогава съвместният им живот няма да бъде щастлив.

Съвместният им живот е илюзия за съвместност, лъжа и договорена измама. Защото и самата жена веднага се превръща в блудница, независимо от това, дали е омъжена или не.

О, само колко закони и условности е измислило човечеството в опита си изкуствено да укрепи този лъжовен съюз — духовни и светски закони. Всичко е напразно. Те само са карали човека да играе по тях, да се нагажда според тях и само да имитира съществуването на съюз. Вътрешните помисли винаги са си оставали неизменни и неподвластни на никого и на нищо.

Иисус Христос е видял това. И тогава, за да се противопостави, е казал: „Този, който гледа жената с желание, вече е прелюбодействал с нея в сърцето си“^[1].

Освен това в недалечното минало сте се опитвали да заклейте този, който напуска семейството си. Но нищо, в никакви времена, при никакви ситуации не е могло да възпре желанието на човека да търси интуитивно усещането за благодат и великото удовлетворение. Да търси упорито.

Измамният съюз е страшен.

Децата! Разбираш ли, Владимир. Децата! Те усещат изкуственото и лъжовното в този съюз. Децата подлагат на съмнение всичко, което родителите казват. Децата подсъзнателно усещат лъжата още в нейното зачатие. И не им е добре от това.

Кажи кой, какъв човек би желал да се появи на бял свят вследствие само на плътски удоволствия? Всеки би искал да е бил сътворен в порива на велика любов, в един стремеж именно към сътворение, а не да се появят като следствие на плътски удоволствия.

Встъпилите в лъжовен съюз след това ще търсят истинското удовлетворение тайно един от друг. Ще се стремят да обладават все повече нови тела или са обречени да използват всеки ден само своите тела, като същевременно интуитивно осъзнават, че благодатта на истинния съюз все повече се отдалечава от тях.

— Чакай малко, Анастасия. Нима на това са обречени мъжът и жената, на които се е случило още първия път да правят секс? Нима няма връщане и възможност положението да бъде поправено?

— Има възможност. Сега аз вече знам какво да правя. Но откъде и какви думи да намеря, за да мога да го изразя с думи? Аз през цялото време търся тези думи. И в миналото съм ги търсила, и в бъдещето също. Не можах да ги намеря. Може би са съвсем наблизо? И може би всеки момент ще се появят, ще се родят нови думи, способни да достигнат до сърцето и до разума — новите думи за древната Истина на Първоизточника.

— Не се разстройвай много, Анастасия. Кажете ми засега с тези думи, които знаем, примерно ми опиши. Какво е необходимо още за истинското удовлетворение на две тела?

— Осъзнатост! Взаимен стремеж към сътворение! Искреност и чистота на стремежа.

— Откъде ти е известно всичко това, Анастасия?

— Не само ми е известно. Просветените Велес, Кришна, Рама, Шива, Христос, Мохамед и Буда са се опитвали да открият същността и да я разяснят на хората.

— Да не би да си чела за тях? Къде? Кога?

— Аз не съм чела за тях. Аз просто зная какво са казвали, за какво са мислили и какво са искали.

— Значи според теб просто правенето на секс е лошо, така ли?

— Много лошо. Той отдалечава човека от Истината. Разрушава семействата. Огромно количество енергия отива в нищото.

— Тогава защо се печатат толкова много и различни списания с голи жени в еротични пози, толкова много филми с еротика и секс? И всичко това се радва на широка популярност. Търсенето ражда

предлагането. Ти какво искаш да кажеш, че нашето човечество е съвсем лошо?

— Човечеството не е лошо, но механизмът на тъмните сили, които затъмняват духовността и предизвикват неизменно плътска похот, е много силен. Носи много беди и страдания на хората. Той действа посредством жените, като използва тяхната красота. Предназначението на красотата е да поражда и да поддържа в мъжа дух на поет, на художник, на творец. Но за това е необходимо първо самата жена да бъде чиста. Ако няма достатъчно чистота, тогава се опитва да привлече мъжа с прелестите на плътта — с външната красота на един празен съд. Ако по този начин го излъже, неизбежно за тази лъжа тя самата ще страда цял живот.

— Тогава какво се оказва? Човечеството за цялото свое хилядолетно съществуване не е могло да се пребори с механизма на тъмните сили? Значи той е по-силен от човека. То не е могло да се пребори независимо от призивите — както казваш — на духовните и просветени личности? Значи просто е невъзможно да бъде победен? А може би и не трябва?

— Възможно е и е необходимо. Непременно е необходимо!

— Кой може да направи това?

— Жените! Успелите да разберат Истината и своето предназначение. Тогава и мъжете ще се променят.

— Не, Анастасия, едва ли. Нормалният мъж винаги ще се възбужда от красивите женски крака, от гърдите... Особено когато си в командировка или когато се озовеш на почивка далеч от своята приятелка. Просто всичко е така устроено. И никой нищо няма да промени и да направи нещо по-различно.

— Но нали аз го направих с теб?

— Какво направи?

— Сега ти вече няма да можеш да се занимаваш с този пагубен секс.

Страшна мисъл като ток ме удари и започна да прогонва прекрасното чувство, породено през нощта.

— Какво си направила, Анастасия? Какво? Аз сега... Аз, какво сега... импотентен ли ще бъда?

— Точно обратното, сега ти стана истински мъж. Само обикновеният секс вече ще ти бъде противен. Той няма да ти донесе

това, което изпита, а да го изпиташ пак ще можеш само когато желаеш да имаш дете и жената с теб също го желае. И да те обича.

— Да ме обича? При тези условия... Това би могло да се случи за цял живот може би само няколко пъти...

— Това е напълно достатъчно, за да бъдеш щастлив цял живот, уверявам те, Владимир. Ти ще разбереш. Ще го почувстваш по-късно: Хората встъпват; и по много пъти, само с плътта си в съюз — не знаят, че никога няма да успеят да изпитат истинско удовлетворение, като използват само своята плът. Мъжът и жената, които са се съединили във всички планове на битието, в порива на светло вдъхновение, в стремежа си към сътворение, ще изпитат велико удовлетворение. Създателят е дарил единствено човека да познае нещо такова. Това удовлетворение не е мимолетно и е несравнимо с плътското. Ако запазиш за дълго усещането за него, всеки аспект на битието ще прави щастлив теб и жената! И жената е способна да роди творение по образ и подобие на Създателя!

Анастасия протегна ръка към мен и се опита да се доближи. Аз бързо отскочих в ъгъла на бърлогата и извиках:

— Освободи изхода с добро!

Тя се изправи. Аз излязох навън и се отдръпнах на няколко крачки от нея.

— Ти ме лиши може би от най-голямото удоволствие в живота. Всички се стремят към него, всички мислят за него, само дете не всички говорят за това.

— Илюзия, Владимир, са всички тези плътски удоволствия. Аз ти помогнах да се избавиш от страшното, пагубно и греховно влечение.

— Илюзия, не илюзия — няма значение. Това е все общопризнато удоволствие. Не си и помисляй да ме избавяш от други, както на теб ти се струват, пагубни влечения. То, като се измъкна оттук, няма да мога нито с жени да контактувам, нито да пийна, нито да хапна, нито да пуша! Това е непривично за болшинството в нормалния живот.

— Е какво хубаво има в пиенето, в пушенето, в безсмисленото и пагубно смилане на такова огромно количество животинско месо при положение, че е създадена такава богата растителност специално за храна на човека?

— Виж, ти си се храни със своята растителност, щом ти харесва. А мен ме остави намира. На повечето от нас ни доставя удоволствие пушенето, пиенето, събирането на една хубава маса. Така е прието при нас, разбираш ли? Прието е!

— Но всичко, което ти изреди, е лошо и пагубно.

— Лошо? Пагубно? Ако ми дойдат на празник приятели, седнат на масата, а аз им кажа: „Ето, заповядайте, погризете малко ядки, хапнете си ябълчици, пийнете си водичка и не пушете“, ето тогава ще бъде лошо.

— Нима най-важното, когато се събереш с приятели, е веднага да седнеш на маса, да пиеш, да ядеш и да пушиш?

— Най-важно или не, няма значение. Това е прието по целия свят от всички хора. В някои страни дори ястията са ритуални, печена пуйка например.

— Не всички хора от вашия свят приемат това.

— Нека да не са всички, но аз нали живея сред нормални?

— Защо смяташ, че тези, които те заобикалят, са нормални?

— Защото те са болшинството.

— Този аргумент не е достатъчен.

— За теб не е достатъчен, защото на теб е невъзможно да ти се обясни.

Озлоблението ми към Анастасия започна да минава. Спомних си, че съм чувал за лекарствени препарати, за лекари — сексолози и си помислих: „Ако тя ми е навредила по някакъв начин, лекарите ще могат да поправят положението“ и казах:

— Добре, Анастасия, нека се договорим така: аз повече няма да ти се ядосвам. За прекрасната нощ ти благодаря. Само те моля сама повече да не ме избавяш от моите навици. А със секса ще поправа работата с помощта на нашите лекари и съвременните лекарства. Хайде да отидем да се изкъпем.

Тръгнах към езерото, любувайки се на сутрешната гора. Доброто ми настроение отново започна да се възвръща, а тя — пак! Върви след мен и говори:

— Няма да ти помогнат вече лекарите и лекарствата. За да ти върнат всичко така, както си беше, ще трябва да изтрият от паметта ти случилото се и това, което чувстваше.

Сащисан се спрях.

— Тогава ти върни всичко.

— И аз не мога.

Отново ме завладя чувство на бясна ярост и страх.

— Ти... Ама че си нагла! Месиш се и чоплиш живота ми. Значи можеш да правиш гадости, така ли? А като стане дума да бъдат поправени — не мога?

— Аз не съм правила никакви гадости. Нали ти толкова искаше сина си? Е, минали са доста години, а ти все още нямаш син. И никоя жена в твоя живот още не ти е родила син. Аз също пожелах дете, и то син. А аз мога... Тогава защо се безпокоиш без време, че няма да ти бъде добре? Може би ти ще разбереш... Не се страхувай от мен, моля те, Владимир. Аз съвсем не се меся в твоята психика. Това се случи от само себе си. Ти получи това, което искаше. И още, много бих искала да те избавя от един смъртен грях.

— От кой?

— От гордостта.

— Колко си странна. Твоята философия и начинът ти на живот не са човешки.

— Какво в мен е нечовешко и така те плаши?

— Живееш сама в гората, контактуваш с растенията и с животните. При нас никой не живее дори по подобен начин.

— Как така, Владимир, защо?... — развълнувано заговори Анастасия. — Ами притежателите на вили? Те също общуват с растенията и с животните, само че засега несъзнателно. Но после те ще разберат. Много от тях вече са започнали да разбират.

— Не мога да повярвам! Значи ти си летовничка. Ами този твой лъч? Книги не четеш, а знаеш много. Някаква мистика...

— Аз ще се постарая всичко да ти обясня, Владимир. Само че не веднага. Старая се, но не мога да подбера подходящите думи. Разбираеми думи. Повярвай ми, моля те. Всичко, което правя, е присъщо на човека. Това му е дадено изначално, в първоизточниците. Всеки би могъл да го постигне. И все едно, хората ще се върнат към първоизточниците. Това ще се случва постепенно, когато Светлите сили победят.

— Ами твоят концерт? Пееше с гласовете на всичките ми любими певци и отгоре на това ги изпълни в същата последователност, в каквато са записани на касетата ми.

— Така се случи, Владимир. Веднъж аз видях тази касета. После ще ти разкажа точно как се случи това.

— И какво, от веднъж запомни думите и мелодиите на всички песни, така ли?

— Запомних, че какво сложно и мистично има в това? Ох, какви ти ги наприказвах и напоказвах? Ти се изплаши от мен! Сигурно съм неразумна и несдържана. Така ме нарече веднъж дядо ми. Аз си помислих, че го е направил от любов. А пък явно съм си несдържана в действителност. Моля те, Владимир...

Анастасия говореше по човешки развълнувано и вероятно затова страхът ми от нея почти изчезна. Мисълта за сина ми ме изпълваше с чувства.

— Не се страхувам вече. Само, моля те; бъди малко по-сдържана. Ето, и дядо ти ти го е казал.

— Да. И дядо... Аз само приказвам ли, приказвам... Толкова силно искам да ти кажа всичко. Бърборана ли съм? Да? Но аз ще се постарая. Аз много ще се старая да бъда сдържана. Ще се опитам да говоря само за разбираеми неща.

— Така, значи ти скоро ще родиш, Анастасия?

— Разбира се! Само, че това няма да стане навреме.

— Как така не навреме?

— Това трябва да става непременно през лятото, когато природата помага в отглеждането.

— Защо тогава се реши на това, след като е опасно за теб и бебето?

— Не се безпокой, Владимир, в крайна сметка синът ни ще живее.

— Ами ти?

— И аз ще се опитам да издържа до пролетта и тогава всичко ще се нормализира.

Анастасия изрече всичко това без капчица тъга или страх за живота си, после се разтича и скочи във водата на малкото езерце. Блестящи на слънцето, пръски вода излетяха като фойерверки и паднаха върху чистата равна повърхност на езерото. След около тридесет секунди тялото ѝ бавно започна да изплува на повърхността. Тя лежеше на водата с разперени ръце и се усмихваше.

Стоях на брега, гледах я и си мислех: „Ще чуе ли катеричката щракването на пръстите ѝ, когато тя ще лежи с новороденото в някое от своите укрития? Ще ѝ помогне ли някой от четириногите ѝ приятели? Ще бъде ли достатъчна топлината на тялото ѝ, за да сгрее малкото?“

— Ако тялото ми започне да изстива и детето няма с какво да се храни, то ще заплаче — тихо каза излязлата от водата Анастасия, — неговите недоволни викове могат да събудят предпролетната природа или част от нея и тогава всичко ще бъде наред. Те ще го отгледат.

— Мислите ми ли четеше?

— Не, предполагам, че мислиш за това. Та това е естествено.

— Анастасия, ти ми каза, че на съседните участъци живеят твоите роднини. Те не биха ли ти помогнали?

— Те са много заети и не бива да ги откъсвам от работата им.

— С какво са заети, Анастасия? Какво правиш ти по цял ден, при положение че те обслужва изцяло заобикалящата те природа?

— Аз се занимавам... И се старая да помогна на хората от вашия свят, които вие наричате притежатели на вилни места — летовници или градинари.

[1] „Аз пък ви казвам, че всеки, който поглежда на жена с желание, вече е прелюбодействал с нея в сърцето си“ (Мат. 5:28 — Бел.прев. ↑

НЕЙНИТЕ ЛЮБИМИ ЛЕТОВНИЦИ

Анастасия ми разказваше много и увлечено какви възможности могат да се открият за хората, които контактуват с растенията. Изобщо темите, на които Анастасия говори с особен трепет, въодушевление и сякаш с някаква влюбеност, са възпитанието на децата и вилните летовници. Ако ви разкажа всичко, което тя казва за вилните летовници и какво значение им придава, то би следвало пред тях всички да стоим на колене. Направо невероятно! Тя смята, че те са ни спасили от глад и сеят добро в Душите и възпитават обществото на бъдещето. И освен всичко тя още се и опитва да го доказва и аргументира:

— Разбираш ли, днешното общество, в което ти живееш, би могло да разбере много неща чрез общуването с растения, които са засадени на вилите. Именно на вилата, където познаваш всеки участък от посева си, а не на огромните и безлични полета, по които пълзят чудовищни и безсмислени машини. Хората се чувстват по-добре, когато работят на вилите си и на много от тях това е удължило живота. Те стават по-добри. И именно тези вилни летовници могат да помогнат на обществото да осъзнае пагубния път на технокрацията.

— Анастасия, дали това е така или не, сега не е важно. Ти какво общо имаш с всичко това? В какво се изразява твоята помощ?

Тя ме хвана за ръка и ме повлече към тревата. Лежахме на тревата по гръб с дланите нагоре.

— Затвори очи, отпусни се и се постарай да си представяш това, което ще казвам. Сега с помощта на моя малък лъч ще намеря на разстояние някого от тези хора, които вие наричате вилни летовници.

Известно време тя мълча и после тихо заговори:

— Възрастна жена разтваря марля, в която са навлажнени семена от краставица. Семената вече силно са прораснали и се виждат малките кълнове. Тя взима едно от семенцата в ръка. Ето, аз ѝ подказах, че не трябва така да ги накисва, защото кълновете се деформират при посаждането и тази вода не е много подходяща за

захранване, семенцето ще боледува. Тя си мисли, че сама се е досетила за това. Да, отчасти това е така, аз само мъничко ѝ помогнах да се досети. Сега тя ще сподели мислите си и ще разкаже за това и на други хора. Малка работа е свършена.

Анастасия ми разказваше, че моделира в съзнанието си всевъзможни ситуации за работа, почивка и взаимодействие както между хората, така и в отношенията на хората с растенията. Когато моделираната от нея ситуация е най-близка до действителността, се установява контакт, при който тя може да вижда човека, да чувства от какво е болен и какво изпитва. Тя сякаш влиза в съзнанието му и споделя своите знания. Анастасия разказваше, че растенията реагират на човека, могат да го обичат или ненавиждат, да влияят положително или отрицателно на неговото здраве:

— И тук имам много работа. Аз се занимавам с вилните участъци. Летовниците пътуват към своите вилни места при своите посеви като при свои деца, но за съжаление техните отношения са интуитивни. Те все още не са подкрепени от яснотата на съзнанието за истинското предназначение на тази връзка.

Всичко, всичко на Земята — всяка тревичка, всяка буболечка са създадени за човека. Множеството лекарствени растения са потвърждение за това. Но човекът от вашия свят знае твърде малко, за да се възползва от предоставените му блага. Да се възползва напълно.

Аз помолих Анастасия да ми даде конкретен пример за ползата от осъзнатото общуване, който да може да се провери практически, да може да се види и да се подложи на научни изследвания. Анастасия се замисли за малко, след това изведнъж засия и възкликна:

— Летовниците, моите любими летовници! Те всичко ще докажат, ще покажат и ще озадачат вашата наука. Ами да, как не съм се сетила досега за това и не съм го разбрала?

Породилата се идея предизвика в нея бурна радост.

Нито веднъж не видях Анастасия тъжна. Тя бива сериозна, замислена и съсредоточена, но най-често радваща се на нещо. Този път тя се радваше бурно — скочи, запляска с ръце и ми се стори, че в гората стана по-светло, че гората се задвижи и започна да ѝ отговаря с шумоленето на короните на дърветата и с птичите гласове. Тя започна да се върти като в танц. След това, цялата сияеща, седна до мен и каза:

— Сега ще повярват! И това са те, моите мили вилни летовници. Те ще ви обяснят всичко и ще ви докажат.

Аз се опитах бързо да я върна към прекъснатия разговор:

— Съвсем не е задължително. Ти заявяваш, че всяка буболечка е създадена за благо на човека, но как ще повярват на това хората, които с отвращение се взират в пълзящите по кухненските маси хлебарки? Те какво, също ли са създадени за благо?

— Хлебарките — отговори Анастасия — пълзят само по мръсната маса, за да съберат понякога невидимите с просто око остатъци от разлагащи се хранителни частички, да ги преработят и накрая да натрупат на скришно място вече безвредните отпадъци. Ако са се навъдили много, трябва да си донесеш вкъщи жабче. И излишните хлебарки ще си отидат веднага.

Това, което по-нататък Анастасия ще предложи на летовниците да направят, вероятно противоречи на науката за растениевъдството и вече без съмнение напълно противоречи на общоприетите правила за засаждане и отглеждане на различни видове култури в градинските участъци. Въпреки това нейните твърдения са толкова грандиозни, че ми се струва, че всеки, който има възможност, си струва да ги опита, нека това да не бъде върху цялата площ на участъка, а на една малка част. Освен полза нищо отрицателно не се очаква. Много от казаното вече е потвърдил в своя опит кандидатът на биологическите науки Н. М. Прохоров.

ОТ СЪВЕТИТЕ НА АНАСТАСИЯ

СЕМЕНЦЕТО — ЛЕКАР

Анастасия ме уверяваше, че всяко посявано семенце съдържа в себе си огромна информация от Вселената. Тя е несравнима по величина и точност с нито едно човешко творение. С помощта на тази информация семенцето знае точно, до милисекунда времето, когато трябва да се съживи, да прорасте, какви сокове да смуче от земята, как да се ползва от космическото излъчване на телата — Слънце, Луна, звезди, в какво да се превърне като порасне, какви плодове да ражда. Плодовете са предназначени за осигуряване на човешкия живот. Тези плодове могат ефективно и по-силно от изкуствено създадените днешни и бъдещи лекарства да се борят и да противостоят на всяко заболяване в човешкия организъм. Необходимо е семенцето да знае състоянието на човека, за да може, докато зрее, да насити плодовете си с необходимото съотношение от вещества за лечението на дадения човек от неговото заболяване, ако такова съществува или пък има предразположение.

За да може семенцето на краставицата, на домата или на всяко друго растение, което се отглежда на мястото, да разполага с тази информация, е необходимо да се извърши следното.

Преди да бъдат засети, да се сложат в устата няколко малки семенца и да се държат под езика не по-малко от девет минути. След това да се сложат между двете длани на ръцете и да се поддържат около тридесет секунди. Докато държите семенцата между дланите, трябва да стоите боси на това място, където ще бъдат засети семената.

Дланите си отвори и семенцето, което в ръката ти лежи, ти внимателно до устата поднеси. И дъхни на семенцето въздух от дробовете си. Стопли го ти с диханието си, и това, което се съдържа в теб, мъничкото семе ще познае.

Необходимо е после семенцето да се поддържи в отворените длани тридесет секунди, да се представи на небесните светила. И семенцето ще определи мига на своята поява. И всички планети ще му помагат в това! И те ще дарят нужната светлина на твоето растение!

След това можеш вече да положиш семето в земята. Не бива в никакъв случай веднага да го поливаш, за да не отмиеш от обвитото със слюнката семе информацията, която съхранява то в себе си. След като изминат три поредни денонощия, може да се полива.

Засаждането трябва да се прави само в благоприятните за всяко растение дни (това вече е известно на човека от лунния календар). Поранното засаждане без поливане не е толкова страшно, колкото по-късното.

Не бива да се отстраняват плевелите в близост до покълналото растение. Добре е от всеки вид да се остави поне по един. Плевелите могат да се подрежат.

Според думите на Анастасия по такъв начин семенцето съдържа в себе си информацията за човека, докато оформя своя плод и ще натрупва максимално енергиите, идващи от Космоса и от Земята, които са полезни за дадения човек. Плевелите не бива въобще да се изскубват, защото и те имат своето предназначение. Някои от тях запазват растението от заболявания, а други му дават допълнителна информация. Докато растението се развива, е необходимо да се контактува с него — поне веднъж за цялото време на растежа му е желателно на пълнолуние да се отиде при него и да се докосне.

Анастасия твърдеше, че плодовете, които ще бъдат отгледани от семенцето по този начин и използването им от човека, който ги е отгледал, са способни да го излекуват от абсолютно всички болести на тялото, значително да забавят стареенето на организма, да го откажат от вредни навици, многократно да увеличат умствените му способности и да му дадат душевен покой. Плодовете ще имат най-голям ефект и влияние, ако се употребят не по-късно от три дни след откъсването им.

Посочените действия трябва да се извършват с различните видове култури в участъка.

Не е задължително да бъде засадена по този начин цялата лежа краставици, домати и т.н. Напълно достатъчно е да се направи само с няколко стръка.

Отгледаните според указанията плодове ще се отличават от другите от същия сорт не само по вкус. Ако бъдат подложени на анализ, ще се установи, че съотношението на съдържащите се в тях вещества също се отличава.

При посаждането на фиданки дупката непременно трябва да бъде изкопана в земята със собствените ръце, да се отъпче с боси крака и да се плюе в нея. На въпроса, защо с крака, Анастасия обясни, че чрез потенето на краката от човека излизат вещества (вероятно токсини), които са носители на информация за заболяванията на организма. Тази информация ще бъде получена от фиданките. Те ще я предадат на своите плодове, които ще са в състояние да се борят с болестите. Анастасия ме съветваше от време на време да ходя бос по мястото.

— Какви култури трябва да бъдат отглеждани?

Анастасия отговори:

— Разнообразието, което съществува по вилните места, е напълно достатъчно: малини, къпини, касис, краставици, домати, боровинки, всякакви ябълки. Много е хубаво, ако има вишна или череша, цветя. Количеството от тези култури и площта, засята с тях, не са от голямо значение.

Към задължителните, без които е трудно да си представим цялостния енергиен микроклимат на вилното място, се отнася слънчогледът (поне един). Непременно трябва да бъдат посети на площ от два-три квадрата житни култури — ръж, пшеница, и също да се посее участък с различни видове трева. Този участък не бива да бъде засаждан изкуствено. Той трябва да бъде естествен и, ако не сте оставили такъв участък, трябва да донесете от гората чим, който да помогне за създаването на разнообразен тревен терен.

Попитах Анастасия дали е необходимо на площта, засадена с култури, които тя смята за задължителни, отново да бъде засаждан разнороден тревист терен; в случай че го има до оградата.

— От значение са не само разнообразните насаждения, но и начина на присаждането им, непосредственото общуване с тях, посредством което става насищането с информация. Вече ти разказах за един от начините на присаждане и той е основен. Най-важното е теренът около теб да бъде наситен с информация за теб. Само тогава лечебният ефект и осигуряването на жизнените нужди на организма ти ще бъде значително по-пълно, отколкото само от плодовете. В дивата (както я наричате) природа, а тя не е дива, а просто ви е непозната, съществуват множество растения, с помощта на които може да бъде излекувано всяко съществуващо заболяване. Тези растения са

създадени за това, но човекът е загубил или почти е загубил способността си да ги познава.

Разказах на Анастасия, че при нас съществуват много специализирани аптеки, които продават лечебни билки, и че има лекари и просто знахари, които професионално лекуват с билки.

— Съществува главен лекар — твоят организъм. Изначално той е бил надарен със способността да знае каква билка е необходимо да използва и кога, по какъв начин да се храни и да диша. Той е способен да предотврати заболяването още преди неговата външна проява. И никой друг не е в състояние да замени организма ти, защото той е личният ти лекар, даден лично на теб и само и изцяло абсолютно на теб от Бог. Разказвам ти за начина, по който можеш да му дадеш възможност да работи за твое благо.

Ако са създадени такива взаимоотношения, растенията в твоята земя ще те лекуват и ще се грижат за теб, Те сами ще поставят точната диагноза и ще ти приготвят най-ефикасното лекарство именно за теб.

КОГО ЖИЛЯТ ПЧЕЛИТЕ

На всяко вилно място трябва да има поне едно пчелно семейство.

Обясних й, че при нас само някои хора могат да отглеждат пчели. За да се научат на това, те посещават специални училища и въпреки това невинаги успяват.

Но тя отговори:

— Много от това, което правите за осигуряване на живота на пчелното семейство, му пречи. Само двама души на Земята за последните хиляда години са успели мъничко да се доближат до разбирането на този уникален жив механизъм.

— Кой са те?

— Това са двама монаси, които са канонизирани за светци. Можеш да прочетеш за тях във вашите книги, които се намират в манастирските хранилища.

— Анастасия, да не би да четеш църковна литература? Къде? Кога? Ти не притежаваш нито една книга.

— Аз използвам по-съвършен начин за получаване на информация.

— Какъв? Отново говориш неразбираемо. Обеща вече да няма никаква фантастика и мистика.

— Ще ти разкажа за него и мога да се опитам да те науча. Сега няма да разбереш, а това е просто и естествено.

— Е, добре, и как трябва да се отглеждат пчелите?

— За тях е необходимо само да им се направи такова гнездо, каквото те имат в естествени условия — това е всичко. Понататъшната работа се състои в това да се събира част от меда, от восъка и от другите полезни за човека вещества, които пчеличките произвеждат.

— Е, Анастасия, това не е така просто. Кой знае какво представлява това естествено гнездо? Ако можеш да ми разкажеш как да го направя от материалите, с които разполагаме, тогава това би било осъществимо.

— Добре — засмя се тя, — налага се малко да почакаш. Трябва да моделирам, да погледна, както казваш, какво имате подръка вие, съвременните хора.

— И къде да го поставя, така че да не развалям гледката? — добавих аз.

— И това ще опитам.

Тя легна на тревата, както правеше всеки път, моделирайки своите, или по-точно нашите жизнени ситуации, но този път аз започнах да я наблюдавам внимателно. Анастасия лежеше на тревата с разперени настрани ръце с дланите нагоре. Пръстите на ръцете ѝ бяха полусгънати и крайчетата им, по-точно крайчетата на четирите пръста на двете ѝ ръце също бяха насочени с възглавничките нагоре.

Пръстите на ръцете ѝ първоначално съвсем леко се движеха, а после престанаха.

Очите ѝ бяха затворени, тялото — отпуснато. Лицето ѝ също беше отпуснато, а после по него премина едва забележимата сянка на някакво чувство или усещане.

По-късно тя ми обясни, че виденията са достъпни за всеки човек, който е възпитан по определен начин. А относно пчелното гнездо Анастасия обясни следното:

— Трябва да вземеш пън. Може да е кух и да разшириш дупката или да използваш дъски от широколистно дърво. Дебелината на дъските да не е по-малка от 6 см., вътрешното пространство — 40x40, а дължината — 120 см.

Към ъглите трябва да се прикрепят триъгълни летвички, за да се закръглят. Летвичките може леко да се прилепят — пчелите после сами ще ги укрепят.

Едната страна трябва да е подвижна — отваряща се. Необходимо е дъното да се покрие с парцалче. По цялата дължина на едната дъска трябва да се направят пролуки с размер приблизително 1,5 см. Процепите да бъдат на 30 см от вратата.

Изкуственото гнездо се поставя на 20–25 см над земята под наклон 20–30°. Разбира се, най-добре е да се прикрепят някъде под стряхата на къщата и процепите да са насочени на юг. Тогава човекът няма да пречи на пчеличките да излизат, нито те ще му пречат.

Отварящата се страна да е разположена надолу. Дървеното гнездо може да се постави и на чардака, но тогава трябва да има добра

вентилация.

Най-добре е да бъде прикрепено на южната страна под самия покрив на къщата или на самия покрив. Само че трябва да се предвиди възможност за достъп до гнездото за събирането на една стотна от готовия мед.

Над гнездото трябва да има сенник, който да стои на площадката. През зимата гнездото може да се завие допълнително с нещо, което да го предпазва от студа.

Казах на Анастасия, че такова гнездо би тежало доста, а сенникът на площадката ще разваля гледката на къщата. Как би трябвало да постъпим в този случай? Тя малко учудено ме погледна и каза:

— Действията на вашите пчелари не са напълно правилни. Дядо ми разказваше. Съвременните пчелари са измислили много различни конструкции на кошери, но всички те са съобразени с постоянното вмешателство на човека в пчелното гнездо: пчеларите постоянно разместват рамките с питите. За зимата те пренасят кошерите и пчелите на друго място, а това не бива да се прави.

Пчелите правят питите на строго определени разстояния една от друга и предвиждат сами цялата система за вентилация, защитата от враговете си и всяка външна намеса нарушава тази система. Вместо да събират мед и да отглеждат новородените пчелички, те са принудени да поправят нарушенията.

В естествени условия пчелите живеят в дънерите на дърветата и се справят прекрасно с всички свои проблеми. Разказвах ти как да ги отглеждаш най-близо до естествените условия. Ползата от присъствието им е много голяма. Именно те най-ефективно ще опрашат всички растения и ще повишат реколтата, но това би трябвало да ви е добре известно.

Неизвестно за вас може да е това, че пчеличките плюс всичко останало със своите хоботчета отварят тези канали на растенията, през които влиза отразената от планетите допълнителна информация, която е необходима на растенията, а следователно и на човека.

— Но нали пчелите жият хората? Каква ще бъде тази почивка, ако човек ще се намира в постоянен страх?

— Пчели жият, когато човек се отнася агресивно към тях — ръкомаха, страхува се, вътрешно е настроен много агресивно, като

може да не е непременно така настроен специално към пчелите, а просто към някого. Те усещат това и не приемат излъчването на каквито и да е негативни чувства. Освен това те жият тези участъци от тялото, в които има окончания, водещи към някой вътрешен орган на човека, където е пробита защитната обвивка и има нарушения.

Известно ви е колко добре лекуват пчелите заболяването, наречено радикулит, но това далеч не е единственото, което могат.

Ако трябва да говорим за всичко и отгоре на това да го доказваме, както ти искаш, би трябвало да останеш при мен не три дни, а много седмици. При вас много се знае за пчелите. Аз само внесох някои корекции. Повярвай ми, те са съществени. Да заселиш пчелно семейство в такъв кошер е много просто. Необходимо е да примамим там пчелен рояк, като преди това сложиш парченце восък и медоносна тревичка. Никакви рамки и мрежи не е необходимо да се слагат. По-нататък, когато семействата заживеят на няколко съседни места, пчелите сами ще се размножат, като се роят, и ще заемат празните гнезда.

— А как да събираме меда?

— Отваряте страничния капак, отчупвате висящите пити и вземате запечатания мед и цветен прашец. Само не бива да сте алчни. Трябва да оставите част от всичко на пчелите за зимата. През първата година е най-добре изобщо да не вземате мед.

ЗДРАВЕЙ, УТРО

Своите сутрешни процедури Анастасия адаптираше към условията на вилните участъци:

— Сутрин е желателно с изгрева на слънцето да излезеш бос на тревата и да отидеш при растенията, към които ти се прииска. Може да ги пипнеш. Това не трябва да се прави като някакъв шаблон или в строго повтарящ се всеки ден ритуал, а според желанието. Прави се преди да се изкъпеш. Тогава растенията усещат мириса на веществата, които са се отделили от организма по време на съня чрез порите на кожата. Ако е топло и наоколо има малък участък с трева, а е желателно да има такъв, хубаво е да се легне на него и три-четири минути да се протягаш.

Ако през това време някаква буболечка запълзи по тялото, да не се прогонва. Много буболечки отпушват порите в тялото на човека, прочистват ги. По принцип се запушват тези пори, през които излизат токсини, изнасящи на повърхността на кожата всевъзможните вътрешни неразположения, позволявайки по този начин на човека да ги отмие с водата. Ако на вилното място има някакъв водоем, трябва да се потопите в него. Ако няма, може да се полеете с вода. При това е необходимо да стоите боси наблизко до лехите с растенията, а най-добре между лехите или например едната сутрин — до малиновите храсти, другата — до касиса и т.н. След обливането с вода не бива веднага да се избърсвате. Капчиците вода можете да отърсите с ръце, като ги разпръсвате по околните растения, капчиците от цялото тяло избърсвате с ръце. След всичко това вече можете да се заемете с обичайните си процедури по умиването, да използвате приспособленията, с които сте свикнали.

ВЕЧЕРНИ ПРОЦЕДУРИ

Вечер преди сън трябва непременно да се измият краката като се използва вода, в която са добавени няколко капки сок от лапад или коприва. Можете да добавите и двете, като не използвате шампоан или сапун. С водата, в която сте измили краката си, да се полеят лехите. След това, ако е необходимо, можете да си измиете краката със сапун. Тази вечерна процедура е важна по две причини. Чрез потенето на краката се отделят токсини и те трябва да се отмият, за да се прочистят порите. Сокът от лапада и копривата благоприятства за това. Изливайки водата в лехичките, вие давате допълнителна информация на микроорганизмите и на растенията за своето днешно състояние. Това също е много важно. Като получи тази информация, видимият и невидимият свят, който ви заобикаля, е в състояние да изработи за нормалното функциониране на вашия организъм всичко необходимо, избирайки го от Космоса и от Земята.

ТОЙ ВСИЧКО САМ ЩЕ ПРИГОТВИ

Беше ми интересно да чуя какво ще каже Анастасия за храненето:

— Анастасия, разкажи ми как мислиш, че трябва да се храни човек, кога, колко пъти и в какви количества? На този въпрос при нас се отделя голямо внимание. Съществува много литература, рецепти за лечебно хранене, съвети за отслабване.

— Трудно е да си представиш начина на живот на човека в условията на технокрацията другояче. Тъмните сили през цялото време се стремят да заменят естествения природен механизъм на този свят, който е даден на човека изначално, със своята грозна и изкуствена система, която противоречи на човешката природа.

Помолих Анастасия да говори по-конкретно и по-ясно и тя продължи:

— Разбираш ли, на твоите въпроси кога и с какво количество трябва да се храни човек, никой не може да отговори по-добре от неговия организъм. Усещането за глад и жажда е дадено за това — да сигнализира кога трябва да се приеме храна или вода. Именно този момент е най-благоприятен. Технократичният свят не е в състояние да осигури на човека възможността в желанието от неговия организъм момент да удовлетвори чувството на глад или жажда и тогава той започнал да насажда на безпомощния човек стереотипи, оправдавайки ги с някаква целесъобразност. Представи си: един човек седи половин ден и почти не изразходва енергия, друг пък извършва физическа работа или просто тича, обливайки се в пот и изразходвайки по този начин десетки пъти повече енергия, а всички те трябва да се хранят в едно и също време. Храната трябва да се приема в този момент, в който организъмът иска това. Не може да има друг съветник освен организма. Разбирам, че в условията на вашия бит това е почти неизпълнимо, но за хората, които са на вилните си места в близост до своите жилища, такава възможност съществува и трябва да се възползват от нея, отхвърляйки противоестествените и изкуствени указания. Същото мога да кажа в отговор на твоя въпрос — какво трябва да се яде. То е

това, което в даден момент ти е „под ръка“ примерно. Организмът сам ще си избере необходимото. От нетрадиционното мога да посъветвам следното: ако в жилището ви има домашни любимци — котка или куче, наблюдавайте ги внимателно. От време на време те избират сред многобройните видове треви някоя определена и я изяждат. Поне няколко от тези тревички е добре да откъснете и да добавите към храната си. Съвсем не е задължително да го правите всекидневно, Напълно-достатъчно е един-два пъти в седмицата. Също трябва да съберете класове на житни култури, да ги изроните, да смелите зърната, да направите брашно и да си изпечете хляб. Това е изключително важно. Човек, който използва такъв хляб само един-два пъти в годината, получава такъв запас от енергия, който е способен да активизира неговите вътрешни душевни сили и да повлияе положително на физическото състояние и да успокои неговата Душа. Този хляб може да се дава на роднини или просто на близки хора. На тях той също ще окаже изключително благотворно влияние, ако им бъде даден с искреност и доброта. Много е полезно за здравето на всеки човек поне веднъж през лятото в продължение на три дни да се храни само с това, което расте в градината му, като допълнително използва хляб, слънчогледово олио и минимално количество сол.

Вече ви разказвах за начина, по който се храни Анастасия. Така и по време на този разказ тя откъсна една, после втора тревичка, започна да я дъвче, даде и на мен. Аз също реших да опитам. Вкусът на тревичката не ми направи никакво впечатление, но и не предизвика никакви неприятни емоции. Процесите на хранене и осигуряването на живота на организма Анастасия е възложила на Природата и това никога не занимава мисълта ѝ, която е ангажирана с други проблеми. Същевременно здравето ѝ е неотменна част от нейната необикновена външна красота. Според твърденията на Анастасия за организма на човек, който е установил подобни отношения с растителния свят и със земята на вилното си място, съществува възможност да се избави абсолютно от всички заболявания.

Болестта — това е знак за отдалечаване на човека от природните механизми, които са създадени да се грижат за неговото здраве и за осигуряването на живота. А за тези механизми борбата с всяко заболяване не представлява никакъв проблем или, с други думи, в това е смисълът на тяхното съществуване. Ползата, която може да извлече

информираният човек, като се сближи с малък участък от природния свят, е значително по-голяма, отколкото борбата с болестите.

СЪН ПОД СВОЯТА ЗВЕЗДА

Вече разказвах как Анастасия се въодушевяваше, когато говореше за растенията и за хората, с които общува. Мислех си, че тя, живеейки сред Природата, е изучила добре не само Природата, но и че притежава информация за планетарното устройство. Тя сякаш чувстваше небесните тела. Сами съдете от думите ѝ за съня под звездното небе:

— Растенията, които са получили информация за конкретен човек, влизат в информационен обмен с Космическите сили, но те са само посредници, които изпълняват строго определена задача, която касае тялото и някои духовни аспекти. Те никога не се докосват до сложните процеси, които са присъщи само на човешкия мозък и само на човешките аспекти на битието от целия животински и растителен свят на планетата. Установеният информационен обмен обаче позволява на човека да направи това, което единствено той е в състояние — Да се възползва от космическия интелект, а ако трябва да сме още по-точни — да обменя с него информация. Една лесна процедура позволява да се направи това и да се почувства благотворността на въздействието му.

Ето препоръките на Анастасия:

— През една от нощите, когато времето позволява, си устройте нощуване под звездното небе. При това завивките е добре да се постелят близо до храстите на малина, касис или до житни насаждения. Трябва да бъдете сам/а. Лежейки на завивките с лице към звездното небе, не бива веднага да затваряте очи. Със своя взор мислено побродете по космическите тела. Като мислите за тях, не се напрягайте. Мисълта трябва да бъде лека и свободна. Първо се опитайте да мислите за най-видимите небесни тела, а после можете да помечтаете за нещо свое съкровено, за свои близки хора, за тези, на които желаете доброто. Не се опитвайте в този момент да мислите за мъст или да желаете на някого злото. Това би могло да има за вас неблагоприятен ефект. Тази съвсем проста процедура може да съживи

множество от вашите спящи мозъчни клетки, повечето от които така и не успяват да се събудят през целия човешки живот. Космическите сили ще бъдат с вас и ще ви помогнат да осъществите най-недостижимите светли мечти, да получите душевен покой, да подобрите отношенията с близките си, да усилите любовта към себе си или да я предизвикате. Тази процедура е добре да извършвате по няколко пъти. Тя дава ефект само на места, където имате непосредствен допир до растителния свят. Това ще усетите на сутринта. Особено важно е да извършвате тази процедура всеки път в навечерието на рождения си ден. Твърде дълго би било, а и няма никакъв смисъл да пояснявам начина, по който действа този механизъм. Някои от тези пояснения не би разбрал сега, а на други — не би повярвал. Значително по-лесно и по-кратко за това би могло да се говори с тези, които вече са опитали и са почувствали неговото въздействие върху себе си. Получената и проверена информация ще благоприятства да се възприеме следващата.

ПОМОЩНИКЪТ И ВЪЗПИТАТЕЛЯТ НА ВАШЕТО ДЕТЕ

Когато попитах Анастасия по какъв начин участъците с насажденията, та били те дори и специални, които се намират в пряк контакт с човека, могат да способстват за възпитанието на детето, очаквах да чуя отговор от рода, че децата трябва да се учат на любов към Природата. Обаче — сгреших. Казаното от нея ме изненада с простотата на аргументацията и в същото време с дълбочината на философския замисъл.

— Природата, Разумът на Вселената са направили така, че всеки нов човек се ражда като властелин, като цар! Той е подобен на ангел — чист и непорочен. Все още отворената теменна част — фонтанелата — възприема огромен поток от вселенската информация. Способностите на всяко новородено му позволяват да стане изключително мъдро същество в тази Вселена и да е подобие на Бога. Не му е необходимо много време, за да постигне това, за да дари своите родители с щастие и благодат. Това е времето, за което то осъзнава същността на мирозданието, смисъла на човешкото съществуване — този период продължава девет земни години и всичко, от което има нужда, вече съществува. Родителите не бива да извращават реалния и естествен свят и да отделят детето от най-съвършените творения на Вселената.

Но технократичният свят не позволява това на родителите. Какво вижда бебето със своя първи осмислен поглед? То вижда таван, края на креватчето, някакви си парцалки, стени-атрибути и ценности, които са изкуствено творение на технократичния свят. И в този свят са неговата майка и нейната гръд. „Значи вероятно така и трябва“ си мисли то. Неговите усмихнати родители му поднасят всякакви дрънчащи и пищящи предмети, играчки, сякаш са някакво съкровище. Защо? Детето дълго ще трябва да осъзнава защо те дрънчат и пищят. То ще се опитва да осмисли това със своето съзнание и подсъзнание. След това същите тези усмихващи се родители ще го омотават в някакви парцали — а на него не му е удобно. То ще се опитва да се освободи, но напразно! И единственият начин за протест — това е крясъкът. Викът на протеста е молба за помощ, вик на възмущение. От този момент този ангел и властелин се превръща в бедняк, в просещ подаяние роб.

На детето един по един се поднасят предметите на изкуствения свят — като някакви блага — нова играчка, нова дреха. И му се дават с внушението, че тези предмети са едни от най-важните в този свят, в който то е дошло. Около него се суетят, като по този начин неволно се отнасят като към някакво несъвършено същество. Независимо от това, че е все още малко дете, то вече е най-съвършеното същество във Вселената. В тези заведения, където вие си мислите, че то се обучава, отново му говорят за достойнствата на изкуствения свят. Едва към деветата година мимолетно му споменават за съществуването на Природата като за някакво приложение към нещо друго, по-главно, разбира се, ръкотворно. И болшинството хора до края на своите дни не са в състояние да осъзнаят Истината. Простият въпрос. „Какъв е смисълът на живота?“ така и остава неразрешен. А той, смисълът на живота, е в Истината, в Радостта и в Любова. Деветгодишното дете, възпитано в естествена среда, има по-голяма точност в осъзнаването на света, отколкото хората от научните учреждения на вашия свят — признатите от вашето общество учени.

— Стоп, Анастасия. Ти сигурно имаш предвид познаването на Природата, ако неговият живот протече като твоя. Тук бих могъл да се съглася с теб. Но нали съвременният човек е принуден (независимо дали това е добро или не — това е друг въпрос) да живее именно в нашия технократичен свят, както ти го наричаш. Човекът, възпитан така, както ти предлагаш, ще познава Природата и ще е способен да я

чувства, но във всичко друго ще се окаже пълен профан. Съществуват още и такива науки като математика, физика, химия, просто познаването на живота и неговите обществени явления.

— Всичко това за опозналия навреме същността на мирозданието са дреболии. Ако сметне за нужно да се прояви в областта на някоя наука, той с лекота ще надмине всички останали.

— Как така изведнъж би могъл да го постигне?

— Човекът от технократичният свят все още не е изобретил нищо такова, което вече да не съществува в Природата. Дори съвършените ръкотворни механизми са само едно жалко подобие на вече съществуващото в Природата.

— Добре, дори и да е така, ти ми обеща да разкажеш как може да се възпитава детето в нашите условия и да се развият неговите способности. Само ще те моля да говориш ясно и разбираемо и да ми дадеш конкретни примери.

— Ще се постарая да бъда конкретна — отговори Анастасия. — Вече моделирах такива ситуации и се опитах да подсказва на едно семейство какво трябва да прави, само че те не могат да осъзнаят ключовия момент, в който да зададат този въпрос на своето дете. Тези родители имат необикновено чисто, способно дете, от което може да има много полза за хората на Земята, но... Родителите пристигат на вилата със своето тригодишно дете, но донасят със себе си и любимите играчки — изкуствени играчки, изместващи истинските приоритети на Вселената. О, само ако можеха да не правят това!... Детето може да бъде занимавано и увличано от много по-интересни неща, отколкото от безсмислени и дори вредни за ползване изкуствени предмети. Преди всичко го помолете да ви помогне, само че го направете напълно сериозно, без всякакви превземки и детето действително ще ви помогне.

Ако садите в момента, тогава можете да го помолите да подържи подготвените за посев семенца или да разкопае леко лехата, или само да положи семенцето в подготвената трапчинка. През това време му разказвайте какво правите, например по следния начин:

„Сега ще сложим семенцето в земята и ще го засипем с пръст. Когато слънчицето грее, ще затопли земята, на семенцето ще му стане топло и то ще започне да расте. Ще му се прииска да види слънчицето и така ще се подаде от земята едно зелено стебълце, ето такова (можете

да покажете някоя тревичка). Ако на стебълцето му хареса, то ще расте все повече и ще става все по-голямо и по-голямо и може да се превърне в дърво или пък в цвете. Аз искам то да ни роди вкусен плод и ти ще можеш да го изядеш, ако ти хареса. Така това малко стръкче ще приготи своя плод за теб“.

Всеки път когато пристигате на вилата с детето или то се събужда на сутринта, първата ви работа е да му предложите да отиде и да види дали не се е появило стебълце. Ако видите, че се е появило стебло, зарадвайте се.

Когато засаждате разсад, а не семена, също е необходимо да обясните на детето какво правите. Ако садите разсад от домати, нека то да ви подава едно по едно стъблата на разсада. Ако неволно счупи някое от тях, вземете в ръце счупеното стебло и кажете: „Мисля, че то няма да оживее и няма да ни роди плодове, защото се е счупило, но нека да опитаме да го посадим“. Посадете го на същия ред, където са и другите, макар да е счупено. След няколко дни, когато отново отидете със своето дете на лехичката и стеблата на домати са вече укрепнали, покажете на своя малчуган и счупеното, което завяхва и напомнете на детето затова, че е било счупено по време на засаждането. Когато правите това, не разговаряйте с детето с наставнически тон. С него трябва да говорите като с равен. В съзнанието ви трябва да залегне, че то в някои неща ви превъзхожда — например в чистотата на мислите си. То е ангел. Ако успеете да разберете това, ще можете да действате по-нататък вече интуитивно и тогава заедно с вас и с вашата помощ детето ще порасне и ще ви направи щастливи. Когато ще спите под звездното небе, вземете със себе си и детето. Сложете го да легне до вас и го оставете да погледа светещите звезди, но в никакъв случай не започвайте да му разказвате за названието на планетите, нито за техния произход и предназначение, тъй като вие самите не го знаете и съществуващите във вашият свят догми само ще отдалечат детето от Истината. Неговото подсъзнание знае Истината и тя ще дойде в съзнанието му сама. Вие само можете да му кажете, че обичате да гледате светещите звезди и да попитате детето си коя от звездите му харесва най-много.

Много е важно да умеете да задавате на детето въпроси. На следващата година трябва да предложите на детето да си има своя собствена лехичка, която то само да си украси и да му се даде

възможност да прави на нея всичко, което му се прииска. В никакъв случай не бива да го карате насила да прави на лехата каквото и да е или пък да поправяте направеното от него. Единствено можете да го попитате какво иска да направи. Можете да му окажете помощ, като поискате от детето разрешение да работите заедно с него. Когато сеете житни култури, дайте да детето семенца, които то да хвърли с ръчичката си в земята на своята лехичка.

— Добре — отбелязах недоверчиво, — може би така детето ще прояви интерес към растителния свят и може би ще стане добър агроном, но все пак откъде при него ще се появят знания от други области?

— Е, как така откъде? Работата не е само в това, че то ще знае и ще чувства какво и как расте. Най-важното е, че то ще започне да мисли и да анализира и в неговия мозък ще се събудят клетки, които ще работят през целия му живот. Именно те и ще го направят по-умно, по-талантливо спрямо онези, при които тези клетки спят. Що се отнася до неговото битие, а именно за това, което вие наричате прогрес, то може да бъде ненадминато във всяка област. По-голямата чистота на помислите му, отколкото у другите, ще го направи много по-щастливо. Установеният контакт с неговите собствени планети ще му позволи постоянно да приема все по-нова и нова информация, както и да обменя информация. Всичко това ще бъде възприемано от неговото подсъзнание и ще се предава на съзнанието под формата на нови мисли и открития. На външен вид това дете ще бъде обикновен човек, но вътрешно... Тези хора вие наричате гении.

ГОРСКАТА ГИМНАЗИЯ

— Кажи, Анастасия, така ли те възпитаваха твоите родители?

Тя ми отговори след малка пауза, по време на която навярно си припомни своето детство.

— Почти не помня физически моя татко и моята майка. Възпитаха ме дядо и пралядо приблизително така, както ти разказах сега. Работата е там, че аз самата чувствах добре Природата и заобикалящия ме животински свят, без може би да осъзнавам докрай по какъв начин, но това не е важно, след като чувстваш. Дядо ми и пралядо ми от време на време идваха при мен и ми задаваха въпроси и ме молеха да им отговарям. При нас възрастното поколение се отнася към новороденото и към малкото дете като към Божество и чрез отговорите на детето проверява собствената си чистота.

Започнах да моля Анастасия да си припомни някой конкретен въпрос и своя отговор. Тя се усмихна и ми разказа.

— Веднъж си играех с едно змийче. Обръщам се, а зад мен стоят дядо и пралядо и се усмихват. Много се зарадвах, защото с тях ми е много интересно. Само те могат да задават въпроси и сърцата им туптят в такъв ритъм както моето, а при животните е по друг начин. Изтичах при тях, пралядо ми се поклони, а дядо ме взе на коленете си. Слушах как бие сърцето му, прокарвах ръка през косите му и разглеждах космите на брадата му. Всички седяхме и мълчахме. А после дядо ме попита:

— Кажи, Анастасия, защо на мен ми растат косми на това място — и посочи главата и брадата си, — а тук не растат? — и показва челото и носа си.

Докоснах челото му, носа му, но отговорът не се раждаше, а не мога да говоря необмислено — трябва сама да разбере.

Когато те дойдоха следващия път, дядо отново ми казва:

— Все продължавам да си мисля, защо не ми растат косми тук, а тук ми растат? — и отново показва челото и носа си.

Прадядо ме гледаше внимателно и сериозно. Тогава си помислих, че може би той има голям проблем и попитах:

— Дядо, а на теб наистина ли много ти се иска навсякъде да ти растат косми? И на челцето, и на нослето?

Прадядо се замисли, а дядо ми отговори:

— Не, не ми се иска.

— Ами, затова и не ти растат, понеже ти не искаш. А той, замислено, сякаш сам себе си пита, поглажда брадата си:

— А тук, значи, ми растат, защото на мен така ми се иска?

А аз му отговарям.

— Разбира се, дядо, защото и на теб, и на мен, и на този, който те е измислил, му се иска.

И тук прадядо някак възбудено пита:

— А кой, кой го е измислил?

— Този, който е измислил всичко — отговорих аз.

— А къде е той, покажи ни? — отговаря прадядо, покланяйки ми се.

Не можах веднага да отговоря, но този въпрос остана у мен и аз започнах да мисля по него много често.

— А после отговори ли? — попитах аз.

— Отговорих приблизително след година и получих нови въпроси. До момента, в който не отговорех, дядо не ми задаваше нови и аз много го преживявах.

ВНИМАНИЕ КЪМ ЧОВЕКА

Попитах Анастасия кой я е научил да говори, след като почти не помни майка си и баща си, а дядо ѝ и прадядо ѝ са общували рядко с нея. Получените отговори ме поразиха и изискват осмисляне от специалисти — ще се постарая максимално пълно да ги възпроизведа. За мен техният смисъл започна да се прояснява постепенно. Първо, след моя въпрос тя ми отговори с въпрос:

— Ти имаш предвид говоренето на езиците на различните народи ли?

— Какво значи на „различни“, ти да не би да говориш различни езици?

— Да — отговори Анастасия.

— И на немски, френски, английски, японски, китайски?

— Да — повтори тя, — нали виждаш, че говоря с теб на твоя език.

— Искаш да кажеш на руски.

— Е, това е доста обобщено. Общо взето, старая се да говоря с тези изрази и думи, които именно ти използваш в своята реч. Това ми беше малко трудно в началото, тъй като ти имаш много малък речников запас и изразите ти се повтарят. Чувствата ти също са слабо изразени. С такъв език е трудно да изложиш точно всичко, което искаш.

— Чакай малко, Анастасия, сега ще те попитам нещо на чужд език, а ти ще ми отговориш.

Казах ѝ „здравейте“ на английски, после на френски. Тя моментално ми отговори.

За съжаление не владее чужди езици. В училище учех немски, и то за тройка. На немски си припомних цяла фраза, която ние с моите съученици бяхме заучили добре. Казах я на Анастасия.

— Их либе дих, унд гибт мир дайн хенд.

Тя ми протегна ръка и ми отговори на немски:

— Аз ти давам своята ръка.

Поразен от чутото и все още не вярвайки на ушите си, попитах:

— И какво, всеки човек ли може да бъде научен на всички езици?

Интуитивно усещах, че на цялото това странно явление трябва да има много просто обяснение и трябва да го разбере и да го кажа на хората.

— Анастасия, хайде, разказвай ми на моя език и се постарай да ми приведеш примери, за да мога да разбера, — молех се аз малко развълнувано.

— Добре, добре, само се успокой, отпусни се, защото иначе може и да не разбереш. Нека първо те науча да пишеш на руски език.

— Аз умея да пиша на руски, ти ми разкажи за обучението на чуждите езици.

— Не просто да пишеш, аз ще те науча да бъдеш писател, и то талантлив. Ти ще напишеш книга.

— Това е невъзможно.

— Възможно е! Та това е толкова просто.

Анастасия взе една пръчица и начерта на земята цялата руска азбука заедно с всички препинателни знаци. Попита ме колко са буквите.

— Тридесет и три — отговорих аз.

— Виждаш ли, буквите съвсем не са много. Можеш ли да наречеш това, което сега разчертах, книга?

— Не — отговорих аз, — това е обикновена азбука и това е всичко. Обикновени букви.

— Но нали всички руски книги се състоят от тези обикновени букви — отбеляза Анастасия. — Съгласен ли си с това? Разбираш ли колко просто е всичко?

— Да, но в книгите те са разположени и групирани по друг начин.

— Правилно, всички книги се състоят от множество комбинации на тези букви и човек ги групира автоматично, ръководейки се през цялото време от чувствата. От това следва, че в началото се ражда не комбинация от букви и звуци, а от чувства, които са проектирани във въображението му. У този, който по-късно ще чете, ще възникват приблизително същите чувства и те ще бъдат запомнени за дълго.

Можеш ли да си спомниш някои образи, ситуации от книгите, които си чел?

— Мога — замисляйки се, отговорих аз.

Не знам защо, но си припомних произведението на Лермонтов „Герой на нашето време“ и започнах да разказвам на Анастасия. Тя ме прекъсна:

— Ето виждаш ли, ти можеш да обрисуваш героите на тази книга, да разкажеш какво са чувствали, а от момента, когато ти си прочел книгата, е минало доста време. Ами ако те попитам в каква последователност са били поставени всичките тридесет и три букви на азбуката, какви са били построените комбинации, би ли могъл да ги възпроизведеш?

— Не. Това е невъзможно.

— Това действително е много сложно. Значи, чувствата на един човек са се предали на друг с помощта на всевъзможни комбинации от тези тридесет и три букви. Ти си гледал тези комбинации, но веднага си ги забравил, а чувствата са останали и са се запечатал в паметта ти за дълго. И ето какво излиза, не когато душевните усещания влязат в пряка връзка с тези знаци, без да се мисли за всякакви условности, Душата ще накара тези знаци да застанат в определена последователност, като редува комбинациите от тях така, че четящият да усети Душата на пишещия. И ако в Душата на пишещия...

— Чакай малко, Анастасия. Моля те да ми го кажеш по-простичко и по-ясно, по-конкретно, дай някакъв пример. После ще ме правиш писател. Разкажи ми кой и как те е научил да владееш различните езици?

— Моят праядо — отговори Анастасия.

— Дай ми пример — молах я аз, стремейки се да разбера всичко бързо.

— Добре, но ти не се вълнувай така, аз все едно ще намеря начин да ти обясня всичко ясно и разбираемо. Ако това за теб е така важно, ще се опитам да те науча на всички езици — та това е толкова лесно.

— За нас това е съвсем невероятно, Анастасия, затова, моля те, да се постараяш да ми обясниш. И ми кажи за колко време ти би могла да ме научиш?

Тя се замисли, гледайки ме, после каза:

— Паметта ти вече не е кой знае каква, имаш много битови проблеми... За теб ще ми е необходимо много време.

— Колко? — нямах търпение да получа отговор.

— За обикновен разговор от типа „здравей“, „довиждане“ мисля, че ще бъдат необходими не повече от четири до шест месеца — отговори Анастасия.

— Край, Анастасия, разказвай как го е правел дядо ти?

— Той си играеше с мен.

— Как си играеше, разказвай.

— Ами добре, ти само се успокой и се отпусни. Не мога да разбера защо се вълнуваш така?

И тя продължи спокойно:

— Прадядо си играеше с мен, сякаш се шегуваше. Когато идваше при мен сам, без дядо, винаги ме доближаваше, покланяше ми се дълбоко, протягаше ръка към мен, а аз към него. Той първо ми стискаше ръката, после застава на едно коляно, целуваше ми ръка и казваше: „Здравей, Анастасия“.

Веднъж дойде, направи всичко както обикновено, очите му ме гледаха така ласкаво, а устните му изричаха някаква абракадабра. Гледах го учудено, а той отново ми говореше нещо друго, съвсем несвързано. Не издържах и го попитах:

— Ти, дядо, забрави какво трябва да кажеш ли?

— Забравих — отговори той.

После прадядо се отдалечи от мен на няколко крачки, замисли се за нещо и отново се доближи до мен, протегна ръката си към моята, а аз своята към неговата. Той отново застана на коляно, целуна ръката ми. Погледът му беше ласкав, устните му се движеха; но изобщо не можех да разбера какво говори. Аз дори се изплаших. Тогава именно му подсказах:

— Здравей, Анастасия — му казах.

— Правилно — потвърди прадядо и се усмихна. Разбрах, че това е игра и ние с него играехме често така. Отначало не беше трудно, после постепенно играта започна да се усложнява, но беше много интересно. Тя започна, когато бях тригодишна и завърши на единадесет. Тогава човек полага изпит — наблюдава внимателно събеседника си и е в състояние да го разбира без думи независимо от езика, на който той размишлява. Този диалог е значително по-

съвършен от речевия и е значително по-бърз и пълноценен. Вие наричате това предаване на мисли от разстояние. Смятате го за необикновено явление от областта на фантастиката, а това не е нищо повече от внимателно отношение към човека, развито въображение и добра памет. Зад това се крие не само значително по-съвършен метод за обмен на информация, но и познание за човешката душа, за растителния и животинския свят и изобщо за мирозданието.

— Анастасия, ами какво общо имат с това растенията, които растат на вилните места? Какво значение имат те тук?

— Е, как какво? Едновременно детето опознава света на растенията като част от механизма на Вселената, влиза в контакт със своите планети, с тяхна помощ и с помощта на своите родители бързо, много бързо опознава Истината и се развива интензивно в областта на психологията, философията, естествознанието — на вашите науки. Ако такава игра се играе и бъде използвана някаква си ръкотворно създадена вещ — плод на изкуствения свят, детето ще се обърка. На него няма да му помагат силите на Природата и на Космоса.

— Аз вече ти казах, Анастасия, че детето в края на краищата може да стане агроном. А откъде ще му се появят знания в другите области?

Но Анастасия започна да твърди, че човек, който е възпитан по този начин, ще придобие способности за бързи познания във всяка област.

ЛЕТЯЩА ЧИНИЯ? НИЩО ОСОБЕНО

Тогава аз я помолих като пример да ми демонстрира знанията си в областта на техниката.

— Какво искаш от мен — да ти разкажа как работят всевъзможните механизми във вашия свят ли?

— Ти ми кажи нещо такова, към което нашите най-велики учени едва-едва се докосват. Да речем, направи едно велико научно откритие.

— Та аз и без друго през цялото време това правя за теб.

— Не, не за мен, а за учения свят, така че да го признаят за научно откритие. Направи откритие като доказателство в областта на техниката, космическите кораби, атома, горивото за колите, след като казваш, че всичко това е толкова просто.

— Тези области в сравнение с това, което аз се опитвам да ти обясня, та това е, как да го кажа на твоя език за сравнение, каменният век ли, що ли.

— Отлично. Според теб примитивно, затова ще се разбере. Ти ще докажеш своята правота и ще потвърдиш, че твоят интелект е по-висок от моя. Кажи например, нашите самолети, космическите кораби според теб съвършени механизми ли са?

— Не. Те са твърде примитивни и са потвърждение за примитивизма на технократичния път на развитие.

Този отговор ме наостри, тъй като разбрах, че или тя действително знае неизмеримо повече, отколкото бих могъл да си представя за обикновеното съзнание, или нейните разсъждения са разсъждения на луд. Продължих да разпитвам.

— В какво е примитивизмът на нашите ракети и самолети?

Анастасия ми отговаряше след кратки паузи, сякаш ме оставяше за секунди да осъзная казаното от нея.

— Движението на всички ваши механизми, на абсолютно всички, се основава на взривната енергия. Като не познавате посъвършени, естествени източници, вие използвате тези тромави примитивизми с неимоверно упорство. Дори не ви спират пагубните

последствия от тяхното използване. Вашите самолети и ракети имат просто смехотворна далечина на полетите и те само съвсем малко се повдигат над Земята по отношение на мащабите на Вселената, а и този начин почти е достигнал своя таван. Та това е смешно! Взривяващо се или горящо вещество бута някаква си тежка конструкция — тази, която вие наричате космически кораб. При това голяма част от този така наречен кораб е натоварена с проблемите на изтласкването.

— А какъв друг принцип може да съществува за придвижване по въздуха?

— Например такъв като при летящите чинии — отговори Анастасия.

— Каааквооо!!! Ти знаеш за съществуването на летящите чинии и познаваш принципите на тяхното придвижване?

— Разбира се, че зная! Той е много прост и рационален.

Гърлото ми пресъхна и започнах да я пришпорвам.

— Разказвай, Анастасия, бързо и разбираемо.

— Добре, ти само не се вълнувай, защото при вълнение ще ти бъде по-трудно да възприемаш. Принципът на придвижване на летящите чинии се основава на създаването на вакуум.

— Как така? Моля те, по-ясно.

— Ти имаш малък речников запас, а за да ти стане ясно, аз трябва да използвам само него.

— Сега ще си добавя — вълнувайки се, изстрелях аз.

— Буркан, капак, чиния, таблетка, въздух... — и започнах бързо да назовавам всички думи, които ми идваха на ум в този момент и дори изпсувах.

Анастасия ме прекъсна:

— Няма нужда, аз зная всички тези думи, с помощта на които ти се изразяваш, но съществуват и още много други и изобщо друг начин за предаване на информация. С негова помощ аз бих могла да ти обясня всичко само за минута, а така при това положение вероятно ще ми бъдат необходими час или два. Това е много, аз бих искала да ти разкажа за нещо друго, нещо по-значимо.

— Не, Анастасия, разказвай за летящите чинии, за принципа на тяхното придвижване, за енергоносителите. Докато не разбера, няма да слушам за нищо друго.

— Добре — продължи тя. — Взривът — това е, когато твърдо вещество се превръща много бързо под някакво определено въздействие в газообразно или по време на някаква реакция две газообразни вещества преминават в по-леко състояние. Това, разбира се, е известно на всички.

— Да — отговорих аз, — ако се запали барут — ще се превърне в дим, бензинът — в газ.

— Да, примерно така. Но ако ти или вие имяхте по-чисти помисли, отдавана щяхте да осъзнаете механизмите на Природата и да се досетите, че ако съществува такова вещество, което за един миг може значително да се разшири — да се взриви, да премине в друго състояние, то би следвало да съществува и обратен процес. В Природата това са живи микроорганизми, които превръщат газообразните вещества втвърди. Всички растения го правят, само че го правят с различна скорост и степен на твърдост и якост. Погледни около себе си. Та те пият сок от земята, дишат въздуха, а изработват твърдо и здраво тяло, да речем дървесина или още по-твърдо и яко — черупката на ореха или костилка, каквато има сливата. Невидимият за окото микроорганизъм прави това с невероятна скорост, хранейки се сякаш само с въздух. Ето тези микроорганизми са двигателите на летящата чиния. Те наподобяват мозъчна микроклетка. Само че са с тясно насочена функция. Тази функция е движението. Но я изпълняват с абсолютно съвършенство и могат да ускорят кораба до една деветнадесета от скоростта на мисълта на днешния земен средностатистически човек. Те са разположени от вътрешната страна на горната част на летящата чиния и се помещават между двойните ѝ стени. Разстоянието между стените е примерно три сантиметра. Горната и долната повърхност на външните стени е пореста, с микродупчици. През тези дупчици микроорганизмите всмукват въздух и създават вакуум пред чинията. Струйките на въздуха започват да се втвърдяват още преди съприкосновението с чинията, а преминавайки през тези микроорганизми, се превръщат в топчици. След това тези топчици се увеличават още примерно до половин сантиметър в диаметър, размекват се и се спускат между стените в долната част на чинията, отново се разпадат и се превръщат в газообразно вещество. Може да се ядат, ако това се направи преди разпада им в газообразно вещество.

— А самите стени на летящата чиния от какъв материал са направени?

— Те са отгледани.

— Как така?

— Е, какво толкова се учудваш? Много хора отглеждат гъби в различни съдове, които правят водата, в която са поставени, вкусна и леко кисела. Тази гъба приема формата на съда, в който се намира. Тя много прилича на летящата чиния дори и стените си прави двойни. Ако в нейната вода се добави един микроорганизъм, става втвърдяване, но този така наречен микроорганизъм може да се изработи или по-точно да се зароди чрез усилията на мозъка или на волята като ярка визуализация.

— Ти можеш ли да направиш това?

— Да, но моите усилия няма да бъдат достатъчни. Необходимо е участието на няколко десетки човека, които притежават тези способности и това трябва да се прави в течение на година.

— А на нашата Земя има ли всичко необходимо, за да се направи или да се отгледат, както ти казваш, тази летяща чиния и микроорганизмите?

— Разбира се, че има. На Земята има всичко, което съществува във Вселената.

— А как да се поставят микроорганизмите вътре в стената на чинията, ако те са такива малки; че не се виждат?

— Когато горната стена е отгледана, тя сама ги привлича към себе си и ги събира в огромни количества, както пчелните пити привличат пчелите. Но и тук са необходими волевите усилия на няколко десетки хора. Но какъв смисъл има да се детайлизират по-нататък тези неща, след като вие все едно няма да можете да отгледате тази гъба поради отсъствието при вас на хора със съответстващата воля, интелект и знания?

— А нима ти никак не можеш да помогнеш?

— Мога.

— Тогава го направи.

— Аз вече го направих.

— И какво направи? — не разбрах аз.

— Аз ти разказах как точно трябва да се възпитават децата. И още ще ти разкажа. Ти ще разкажеш за това на хората. Много от тях ще

осъзнаят това и техните деца, които ще бъдат възпитани по този начин, ще притежават интелект, знание и воля, които позволяват да се направи не само примитивна летяща чиния, но и значително повече.

— Анастасия, откъде ти е известно всичко за летящите чинии? Нима си го научила от общуването с растенията?

— Те са се приземявали тук и аз, как да кажа, им помогнах да поправят чинията.

— Те много по-умни ли са от нас?

— Съвсем не, от човека са неизмеримо далеч, те се боят от него, не се доближават до хората независимо от това, че са много любознателни. Отначало те се бояха и от мен. Насочваха към мен парализиращи мисли

— Всички се гърчеха и се опитваха да ме изплашат, да ме учудят по всякакъв начин. С големи усилия успях да ги успокоя и да ги предразположа.

— Как така не са по-умни, след като могат да правят неща, които човекът все още не умее?

— Че какво учудващо има тук? Пчелите също строят от природен материал невероятни конструкции с цялостна система за вентилация, отопление, но това не означава, че те са на по-високо интелектуално ниво. Във Вселената няма никой и нищо по-силно от човека освен Бога.

МОЗЪКЪТ СУПЕРКОМПЮТЪР

Възможността за създаването на летяща чиния силно ме заинтригува. Ако разглеждаме принципа на придвижване само като хипотеза, то и тя е нова. Летящата чиния обаче е сложен механизъм за нас, земните обитатели, и не е предмет от първа необходимост.

Поради това ми се щеше да чуя нещо, което би ми станало ясно веднага. И това „нещо“ да не изисква никакви изтънчени учени умове, а да може незабавно да се приложи на практика в нашия живот и да донесе полза на всички хора. Започнах да моля Анастасия да даде решение на някоя задача, която днес остро стои за разрешаване пред нашето общество. Тя се съгласи, но каза:

— Та ти поне конкретизирай тази задача. Как мога да я реша, без да знам какво искаш?

Започнах да мисля кое днес е най-актуално и в главата ми дойдоха следните задачи за решаване:

— Знаеш ли, Анастасия, в нашите големи градове сега стои много остро проблемът със замърсяването на околната среда. Там въздухът е такъв, че е трудно да се диша.

— Та нали вие сами си го замърсявате.

— Ясно ми е, че го правим сами. Ти ме изслушай по-нататък, само без да философстваш по въпроса, че трябва да сме по-чисти, да имаме повече дървета и така нататък. Ти просто приеми всичко каквото е то днес и измисли нещо такова... Ами например такова, че въздухът в големите градове да стане по-чист с петдесетина процента поне и затова да не са необходими средства от държавната хазна. И така че това, което ще измислиш, да е най-простото, най-рационалното от всички обсъждани досега варианти и да е внедряемо моментално, и да е разбираемо за мен и за всички останали.

— Сега ще се опитам — отговори Анастасия. — Ти всички условия ли ми изброи?

Аз се стараех за всеки случай по някакъв начин да усложня задачата, да не би нейният ум действително да се окаже на значително

по-високо равнище, отколкото предполагахме за нашия разум. Поради това и добавих:

— Нека измисленото да носи и приходи.

— На кого?

— На мен, за страната също. Ти живееш на територията на Русия, което значи на цяла Русия.

— Това означава пари, така ли?

— Да.

— И много ли?

— Приходите, Анастасия, парите никога не са много. Но на мен те са ми нужни, за да мога да осъществя експедицията си, да ми останат и за нова, а на Русия...

Аз се замислих. А какво би станало, ако и Анастасия бъде заинтересувана от материалните блага на нашата цивилизация? Тогава попитах:

— Ти нищо ли не искаш за себе си?

— Аз си имам всичко — отговори тя.

И изведнъж ми хрумна идеята и разбрах с какво мога да я заинтересувам.

— Знаеш ли, Анастасия, нека измисленото от теб да донесе толкова пари, че всички твои любими вилни летовници и градинари в цяла Русия да могат да получават безплатни семена или да ги получават с някакви привилегии.

— Става! — възкликна Анастасия. — Колко хубаво си го измислил. Аз още сега започвам да разработвам, ако разбира се, ти си свършил със своите условия. Ах, как ми харесва това! Семена... Или ти имаш още някакви условия?

— Не, Анастасия, засега стига.

Почувствах, че и самата задача я вдъхнови, а особено много идеята за безплатните семена за градинарите и вилните летовници. Но тогава още бях сигурен, че дори и при нейните способности решението на тази задача с очистването на въздуха е просто невъзможно, иначе множеството наши учени и научни учреждения вече отдавна щяха да са я решили.

Анастасия енергично, а не както обикновено спокойно, легна на тревата с разперени ръце. Сгънатите пръсти бяха обърнати нагоре с

възглавничките и ту се движеха, ту замираха; миглите на затворените ѝ очи от време на време потрепваха.

Тя лежа така около двадесет минути, после отвори очи, седна и каза:

— Определих го. Но какъв кошмар е това.

— Какво си определила и в какво е кошмарът?

— Най-Голямата вреда ви нанасят така наречените коли. Те са толкова много в големите градове и от всяка излиза неприятен мирис и вредни за организма вещества. Най-страшното е това, че те се примесват със земните частички и пращинки и ги насищат. Движението на колите повдига тези наситени пращинки и хората вдишват този ужас, след това тези пращинки се разлитат и падат върху тревата, дърветата и покриват всичко наоколо. Това е много лошо. Много е вредно за здравето на хората и за растенията.

— Разбира се, че е лошо. Но това и така вече е известно на всички, но никой нищо не може да направи. Ти, Анастасия, не откри нищо, абсолютно нищо ново не си открила, не си измислила никакво оригинално решение за пречистването.

— Само определих основния източник на вредата, а сега вече ще анализирам и ще мисля. Трябва да се съсредоточа за дълго, може би дори за час, защото с такива проблеми не съм се занимавала. За да не ти бъде скучно дотогава, ти се разходи в гората или...

— Да, ти мисли, аз ще си намеря с какво да се занимавам.

И Анастасия се вгълби в себе си. Когато се върнах след един час от разходката в гората, ми се стори, че тя е неудовлетворена и казах:

— Виждаш ли, Анастасия, тук вече дори и твоят мозък не е в състояние да направи каквото и да било. Ти само не се разстройвай. У нас над този проблем работят много институти и научни работници, но те, както и ти, само констатира факта на замърсяването. До този момент и те не можаха нищо да направят по този въпрос.

Тя ми отговори някак с извиняващ се тон:

— Мисля, че прехвърлих всички възможни варианти, но така бързо, дори и с петдесет процента не успях.

Аз наострих уши — все пак тя е намерила някакво решение.

— А с колко процента успях?

Тя въздъхна.

— Не успях да ги увелича много, само към... тридесет и пет — четиридесет.

— Какво?! — не можах да въздържа своето възклицание.

— Слабичко излезе, нали? — попита Анастасия.

Гърлото ми пресъхна, усещах — тя не може да лъже, да преувеличава или да умалява това, за което говори. Опитвайки се да съдържа вълнението си, казах:

— Хайде да изменим условието на задачата — нека бъде тридесет и осем процента. Разказвай бързо, какво измисли?

— Необходимо е всичките тези коли да могат не само да изхвърлят тези частици, но и да събират този гаден прах.

— Как може да се направи това, казвай бързо.

— Отпред, какво е онова, което стърчи там, как се казва това?

— Броня.

— Значи бронята. Вътре в нея или под нея трябва да се направи една кутийка с дупчици в горната част, отзад също трябва да се направят дупчици така, че въздухът да излиза. По време на движението на колите потоците прахен и вреден въздух ще влизат в предните дупчици, ще се пречистват и ще излизат през задните дупчици вече пречистени с двадесет процента.

— А къде са ти четиридесетте процента?

— Сега този прах от пътищата не се събира, а по този начин той ще намалява, тъй като ще се събира всеки ден навсякъде. Аз пресметнах, че след месец с помощта на тези кутийки, ако те бъдат поставени на всички коли, количествата мръсен прах ще намалее на четиридесет процента. Но по-нататък процентът на замърсяване повече няма да намалява, тъй като влияят и други фактори.

— Каква големина трябва да имат кутийките и какво трябва да има в тях, колко дупчици и на какво разстояние една от друга?

— Владимир, може би ти искаш именно аз да ги монтирам към всяка кола?

За пръв път видях, че тя притежава чувство за хумор и започнах да се смея, като си представих как Анастасия завинтва към колите своите кутийки. Тя също започна да се смее, зарадвана от моята веселост и започна да се върти на поляната.

Идеята ѝ наистина беше много проста, а останалото трябваше да е работа на техниката. Вече сам, без Анастасия, си представих как

може да се случи всичко това — заповеди на висшата администрация, контрол от страна на КАТ, смяна на филтрите в автомобилните работилници, предаване на старите контролни талони и т.н. Обикновено решение, такова като предпазните колани.

Едно драсване на химикала — и във всички леки коли колани. А тук сега едно драсване на химикала — и въздухът е по-чист И предприемачите ще се борят за поръчка на кутийките, и за заводите ще има работа, а най-важното — въздухът ще бъде по-чист...

— Почакай — обърнах се отново към въртящата се във весел танц Анастасия.

— В тези кутийки нали трябва да има нещо?

— В кутийките... в кутийките... Ти сам малко помисли. Това е съвсем простичко — отговори тя, без да се спира.

— А откъде ще се появят парите при мен и при градинарите и летовниците за семената?

Тя се спря.

— Как откъде? Ти ме помоли идеята да бъде най-най-рационална. По целия свят в големите градове ще се използва това приспособление и ще се плащат пари на Русия за тази идея, така че и за безплатни семена ще има достатъчно, и на теб ще плащат. Само че ще можеш да си получиш своето само при определени условия.

Тогава аз не обърнах внимание на нейните думи за определените условия, започнах да уточнявам други неща:

— Значи трябва да се патентова, така ли? А кой ще плаща доброволно?

— Защо да не плащат? Аз ей сега ще определя процента. От произведените кутийки за Русия ще отиват два процента, а на теб — една стотна.

— Та какъв е смисълът от твоето пресмятане? В някои неща си силна, но в бизнеса си абсолютен профан. Никой няма да плаща доброволно. Дори и при сключени договори невинаги плащат. Само ако знаеше какво количество неплатени неща стоят така? Арбитражните съдилища са претоварени. Знаеш ли какво е това арбитражен съд?

— Предполагам. Но в този случай ще плащат стриктно. Този, който откаже, ще се разори. Ще процъфтяват само честните.

— И от какво ще се разорят? Ти какво, да не би да се занимаваш с рекет?

— Гледай го, моля те, какво още измисли... Гледай ти... Те Сами, по-скоро обстоятелствата така ще се стекат около лъжците, че те ще се разорят.

И тук ме осени една мисъл — като се има предвид, че Анастасия не може да лъже и както тя самата казваше, че природните механизми не ѝ позволяват да греши — значи тя още преди да направи тези изявления е трябвало да обработи в мозъка си огромен обем информация, да направи колосални аритметични изчисления, при това да отчете маса психологически фактори при хората, които ще участват в нейния проект. На наш език, тя не само разреши много трудната задача за почистването на въздуха, но състави и анализира бизнес-план и всичко това приблизително за час и половина. Реших да уточня някои подробности и детайли и я попитах:

— Кажи, Анастасия, ти прави ли наум някакви сметки, назовавайки процента на пречистения въздух, количеството пари, които трябва да дойдат от производството на твоите кутийки, които ще се монтират на колите, смяната на филтрите и т.н.?

— Правих и по-подробни сметки и не само с помощта на мозъка...

— Стоп. Мълчи. Остави ме да изкажа мисълта си. Я ми кажи би ли могла да се съревноваваш с някой от най-съвършените компютри, да речем, с някой японски или американски?

— Но на мен това не ми е интересно — отговори тя и добави: — Та това е толкова примитивно и някак унизително. Да се съревновавам с компютър — това е все едно да... как да ти го обясня с ясен пример... Това е все едно да си съперничиш с протезата на ръката или на крака и не с цялата протеза, а с част от нея. В компютъра отсъства най-важното и това са чувствата.

— Аз започнах да ѝ доказвам обратното, разказвайки как в нашия свят хората, които играят на шахмат с компютър, са смятани за много умни и са уважавани от обществото. Но когато нито този, нито другите ми доводи не я убедиха, започнах да я моля да го направи за мен и за другите хора като доказателство за възможностите на човешкия мозък. Тя се съгласи и тогава аз уточних:

— Значи мога официално да заявя твоята готовност да се съревновавам в решаването на задачи с японски суперкомпютър?

— Защо с японски? — попита Анастасия.

— Защото те се смятат за най-добрите в света.

— Така ли? По-добре с всички наведнъж, за да не ме молиш после пак да се занимавам с тази безинтересна работа.

— Прекрасно! — зарадвах се аз. — Нека бъде с всички, но трябва да формулираш задачата.

— Добре — неохотно се съгласи Анастасия, — но за начало да не губим време за формулировки, нека те решат задачата, която ти ми постави, като потвърдят или опровергават моето решение. Ако го опровергават, тогава могат да ми предложат свое. Животът и хората нека отсъдят.

— Прекрасно, Анастасия! Браво на теб! Това е конструктивно. А колко време мислиш, че е необходимо да се даде за решаването на тази задача? Мисля, че както на теб час и половина за тях ще бъде много малко. Нека бъдат три месеца.

— Нека бъдат три.

— Предлагам да направим съдии всички желаещи. Когато те са много — никой няма да повлияе на оценката им от корист.

— Нека бъде така, но на мен ми се ще да поговоря с теб още за възпитанието на децата.

Анастасия смята възпитанието на децата за най-важното нещо и винаги говореше за това с удоволствие. Моята идея за съревнование с компютрите не предизвика у нея особен интерес. Въпреки това аз се радвах, че се сдобих с нейното съгласие. Ето сега бих искал да призова фирмите, които произвеждат съвременните компютри, да участват в съревнованието по разрешаването на поставената задача.

Реших все пак да уточня с Анастасия следното:

— А каква награда да определим за победителя?

— Аз нямам нужда от нищо! — отговори тя.

— А защо говориш за себе си? Нима си абсолютно убедена в своята победа?

— Разбира се, аз съм човек.

— Е, добре. Тогава ти какво можеш да предложиш на фирмата, която ще заеме първо място след теб?

— Ами ще им подсказа как да усъвършенстват своя примитивен компютър.

— Разбрахме се!

„В НЕГО БЕ ЖИВОТЪТ И ЖИВОТЪТ БЕ СВЕТЛИНАТА НА ЧОВЕЦИТЕ“

Веднъж по моя молба Анастасия ме заведе да видя Звънтящия кедър, за който са й разказвали нейният дядо и пралядо. Отидохме наблизко до поляната и аз го видях. Приблизително четиридесетметровото дърво се извисяваше малко над редом стоящите, но главното, което го отличаваеше, беше неговата корона, която сякаш светеше, образувайки около себе си ореол, който приличаше на тези, които сме виждали нарисувани по иконите около главите на светиите. Този ореол не беше постоянен, а пулсираше. На най-високата му точка се образуваеше тънък лъч, който отиваше в небесния безкрай.

Това зрелище пленяваше и очароваше.

По предложение на Анастасия аз притиснах дланите си към ствола му и чух звън или нещо като пукане, което можеше да се сравни със звука, който чуваме, когато стоим под високоволтов електропровод, само че много по-звънко.

— Аз сама случайно намерих начин как да връщам неговата енергия в Космоса и след това да я разсейвам по Земята — каза Анастасия. — Виждаш ли, кората на някои места е одрана — мечка се е катерила. Положих доста усилия, за да я накарам да ме качи до първите клони. Бях се хванала за козината на врата ѝ. Тя се катереше и ревеше, катереше се и ревеше. И така до първите клони, а от тях се добрах до самия връх. Седях там два дни и какво ли не измислях: и го галех, и виках нагоре — нищо не помагаше.

Дойдоха дядо и пралядо. Представяш ли си какво ставаше тук? Стоят отдолу, наблюдават ме и настояват да сляза. А аз на свой ред настоявам да ми кажат какво трябва да направя с кедъра. Как да спася Звънтящия кедър, след като хората не го отрязаха. А те не ми казват. Но чувствам, че знаят. А дядо е толкова хитър, искаше да ме излъже и започна да ми обещава да ми помогне да се разбере с една жена, с която не можех да установя никакъв контакт.

Много искам да ѝ помогна. По-рано дядо само се сърдеше, че губя толкова време за нея и не върша други работи. Но аз знаех, че той не може да ми помогне, защото пралядо два пъти се опита тайно от дядо да го направи и също не успя.

След това дядо съвсем се изнерви: взе един клон, започна да тича около кедъра, размахваше клона във въздуха и крещеше, че аз съм най-глупавата в семейството, действам алогично, не възприемам умните съвети и че той ще ме възпитава с пръчка по задните места. И през цялото време размахваше клона. Представяш ли си какво измисли, дори пралядо се разсмя. Аз също се смеех. В този момент, без да искам, счупих един клон на върха, а от него излезе светлина. И чувам гласа на пралядо, много сериозен, настоятелен и молящ едновременно:

„Не пипай нищо повече, моето момиче, слизай надолу много внимателно, ти вече всичко направи.“

Аз се подчиних и слязох. Пралядо мълчаливо ме прегърна и треперейки, сочеше към кедъра — все повече и повече клонки по него започнаха да светят, после се образува лъч, който се насочи нагоре. Сега вече няма да изгори Звънтящият кедър и с помощта на своя лъч ще отдаде на хората и на Земята всичко, което е натрупал за петстотин години. Пралядо ми обясни, че лъчът се е образувал на онова място, от което съм викала нагоре и случайно съм счупила клончето, докато съм се смеела. — Той казваше, че ако бях докоснала лъча, излизащ от счупената клонка, моят мозък щял да експлодира, защото в този лъч има много енергия и информация. По този начин са загинали моите майка и татко.

Анастасия сложи своите длани на могъщия ствол на спасения от нея Звънтящ кедър, притисна се към него с едната си буза, помълча известно време и после продължи своя разказ:

— Те, моите мама и татко, открили такъв Звънтящ кедър. Само че мама правела всичко по друг начин, защото не знаела... Тя се качила на съседно до Звънтящия кедър дърво, достигнала до долния клон на Звънтящия кедър и го отчупила, като без да иска се осветила от избликналия от клончето лъч светлина. Клончето било насочено надолу и лъчът отивал в земята. Това е много лошо, много вредно, когато такава енергия попада в земята. Когато дошъл татко, той видял този лъч и мама, която така и останала да виси с ръка, сграбчила клон

от обикновения кедър. В другата си ръка тя държала счупеното клонче на Звънтящия кедър.

Татко сигурно всичко е разбрал. Покатерил се на Звънтящия кедър и достигнал върха. Дядо и пралядо видели как той чупел горните клони, но те не светели, а все повече започвали да светят долните. Пралядо казваше, че татко разбирал, че още малко и никога няма да може да слезе от дървото долу. Но светец лъч, който да върви нагоре, все не се появявал — долните тънки клонки все повече и повече излъчвали светлина. Горният лъч се появил, когато татко счупил голям клон на върха. И понеже клонът още не светел, той го огънал и го насочил към себе си.

Когато клонът изхвърлил светлина, татко все още бил в състояние да отвори ръцете си. Лъчът от изправилия се клон се устремил към небето, след което се образувал пулсиращ ореол.

Пралядо казваше, че татковият мозък в последните мигове от живота му е приел огромен поток от енергия и информация. Той по някакъв невероятен начин е успял да се освободи от цялата заложенa по-рано информация и да спечели време, за да може преди изригването да разтвори ръцете си и да насочи клончето нагоре.

Анастасия още веднъж погали ствола на кедъра с длани, притисна се към него с едната си буза и замря, усмихвайки се и вслушвайки се в звъна на дървото.

— Анастасия, а маслото от кедровия орех по-силни свойства ли притежава от парченцето Звънтящ кедър?

— Същото е. Ако кедровите орехи бъдат събрани в определено време и с определено отношение към кедъра, когато той сам ги дава.

— Ти знаеш ли кога трябва да се направи това?

— Да, зная.

— Ще ми разкажеш ли?

— Добре, ще ти разкажа.

ТРЯБВА ДА СЕ ПРОМЕНИ МИРОГЛЕДЪТ

Попитах Анастасия каква е тази жена, заради която е в конфликт с дядо си и защо по никакъв начин не може да установи с нея контакт. Защо ѝ е необходим?

— Разбираш ли — започна своя разказ Анастасия, — много е важно, когато двама души обединяват своя живот, да имат духовно влечение един към друг. За съжаление всичко започва от плътското. Например когато видиш хубаво момиче, ти се иска близост с него. Човека, неговата Душа ти все още не си видял. Много често хората свързват съдбите си, базирайки се само на плътското влечение. То преминава бързо или се трансформира в друго. Тогава какво е това, което свързва хората?

Да намериш някого, който ти е близък по дух и с когото можеш да постигнеш истинско щастие не е чак толкова сложно. Но във вашия технократичен свят съществуват маса препятствия. Тази жена, с която се опитвам да осъществя контакт, живее в голям град и често пътува до едно и също място — вероятно на работа. Там или по пътя се среща с човек, който ѝ е много близък по дух, с който тя би била истински щастлива, но най-важното е, че би им се родило дете, което ще съумее да донесе на този свят много добро, защото те биха го сътворили със същия порив, както и ние. Но този мъж няма да направи опит да се обяснява с тази жена, а и тя самата отчасти има вина за това. Представяш ли си — той гледа лицето ѝ и вижда в него избраницата на своята Душа, а тя, щом почувства нечий поглед върху себе си, веднага започва да си дърпа поличката „без да иска“ малко по-нагоре. И така нататък. У този мъж тогава моментално изникват плътски желания, а той или почти не я познава, или пък въобще не се е запознавал с нея и поради тази причина отива при тази, която му е позната, при тази, която е по-достъпна, увлечен от същите тези плътски чувства.

Искам да подсказва на тази жена какво да направи, но не мога да пробия при нея, защото мозъкът ѝ нито за момент не се отваря, за да приеме информацията. Той работи единствено над битовите проблеми.

Представяш ли си, че един път я следих цяло денонощие. Та това е такъв ужас! Тогава дядо ми се скара, че съм си губила времето и не съм работила достатъчно време с вилните летовници, че изобщо се разпилявам и се вра в чуждите работи.

Когато сутрин се събуди, първата ѝ мисъл не е да се зарадва на новодошлия ден, а какво да си приготви за ядене. Разстройва се, че там нещо си от храната ѝ липсва. След това се разстройва, че нещо от нещата, с които се мажете сутрин, ѝ липсва — дали крем или може би червило. И през цялото време все мисли как да се сдобие с него. Тя вечно закъснява и посгоянно тича, мислейки през цялото време да не изпусне едно или друго превозно средство.

На онова място, на което тя отива, мозъкът ѝ е абсолютно пренатоварен, как точно да ти го обясня, ами според мен с всякакви глупости. От една страна, той трябва външно да ѝ придава сериозно изражение и да изпълнява някаква зададена ѝ работа. През това време тя мисли за някаква приятелка или позната и ѝ се сърди.

Едновременно с това слуша какво се говори около нея. И представяш ли си, ден след ден, ден след ден — като някаква марионетка.

Когато се връща към къщи и хората я гледат, тя си дава вид на почти щастлива жена. Но постоянно мисли за проблемите си — за боичките, разглежда дрехите по магазините и най-напред гледа такива модели, които биха разкрили съблазнителните ѝ прелести. През цялото време предполага, че така ще стане някакво чудо, макар че точно в нейния случай нещата стават обратно. Когато се върне въщи, започва да се занимава с чистене. Мисли, че си почива, когато гледа телевизия и се занимава с храната си. И най-важното е, че си мисли за хубавото само за миг. Дори когато си ляга, отново се занимава с всекидневните си проблеми и мисли.

Ако тя поне за минутка през своя ден се отвлечеше и мислеше за...

— Чакай, Анастасия, обясни ми, моля те, как я виждаш — външността ѝ, дрехите ѝ и за какво точно трябва да мисли в този момент, когато до нея стои този мъж? Какво трябва да направи, за да се опита той да ѝ се обясни?

Анастасия ми разказа всичко до най-малката подробност. Ще приведа само най-важното според мен:

— Полата или роклята трябва да бъде малко под коляното и да е в зелено, без деколте, бяла якичка, почти да няма грим и да слуша с интерес човека, който общува с нея.

— Та това ли е всичко — казах, като чух такова простичко обяснение.

На което Анастасия отговори:

— Зад тези простички неща стоят много други неща. За да си избере тя такава рокля, да се гримира по друг начин и да погледне човека с неподправен интерес, трябва да промени мирогледа си.

СМЪРТНИЯТ ГРЯХ

— Трябва още да ти разкажа, Владимир, за условията, при които ще получаваш пари в банките, когато твоите сметки се напълнят.

— Говори, Анастасия, това е приятна процедура — отговорих аз.

Но това, което чух, направо ме взриви. Съдете сами:

— За да получиш от банката парите, които ще се намират в твоята сметка, трябва да спазиш следните условия: преди всичко три дни преди получаването на парите да не употребяваш никакви спиртни напитки. Когато пристигнеш в банката, банковият служител с помощта на вашите уреди ще трябва да провери в присъствието на не по-малко от двама свидетели дали си спазил условието. Ако това първо условие е изпълнено, тогава можеш да пристъпиш към изпълнението на второто — трябва да клекнеш не по-малко от девет пъти пред длъжностното лице и пред свидетелите.

Когато смисълът на казаното стигна до мен, или по-точно безсмислицата, аз скочих и тя също се изправи. Не вярвах на ушите си и попитах отново:

— Значи първо ще ме проверят за алкохол, а после още ще трябва да клякам пред свидетели не по-малко от девет пъти, така ли?

— Да — отговори Анастасия, — за всяко твое приклякване могат да ти изплатят сума не по-голяма от един милион ваши рубли според курса на деня.

Изпълниха ме чувства на ярост, злоба и досада.

— Защо каза това? Кажи, защо? Беше ми толкова хубаво. Аз ти повярвах. Започна да ми се струва, че ти в много неща си права, че в твоите изводи има логика. Но ти... Сега вече съм абсолютно уверен, че ти си шизофреничка, луда, горска глупачка! Ти всичко зачеркна с последното си изказване. В него няма никакъв смисъл или каквато и да било логика и това не само аз, но и всеки друг нормален човек би го потвърдил. Ха... Може би още искаш да изложи в твоята книга всичките тези условия?

— Да.

— Е, ти наистина си напълно ненормална. А на банките какво, да не би да им напишеш разпореждане или пък ще издадеш някаква заповед?

— Не. Те ще го прочетат в книгата и всеки ще постъпва с теб така. В противен случай ги чака разорение.

— О, Боже!!! И аз вече трети ден все още слушам това същество? Може би ти би искала и банковият служител да прикляква заедно с мен пред свидетели?

— Би било добре за него, както е и за теб. Това би донесло голяма полза, но за длъжностните лица няма да поставям такива сурови условия, каквито поставих за теб.

— Значи само мен така си облагодетелствала, така ли? Абе ти представяш ли си в какво посмешище ще ме превърнеш? Ето какво може да направи любовта на ненормална отшелничка! Само че от всичко това нищо няма да стане, нито една банка няма да се съгласи да ме обслужва при тези условия независимо от това, колко ще моделираш ситуациите. Просто си се размечтала. Сама си клякай, колкото желаеш, ненормалнице.

— Банките ще се съгласят и дори без твое знание ще ти откриват сметки — наистина само тези банки, които искат да работят честно. Хората ще им повярват и ще дойдат при тях — продължаваше да държи на своето Анастасия.

У мен все повече и повече се натрупваше раздразнение и яд. На себе си ли се ядосвах, или на Анастасия? Не мога да повярвам — толкова много я слушах, стараех се да разбера казаното от нея, а тя се оказва полулуда. Започнах да говоря по неин адрес, меко казано, груби думи.

Тя стоеше облегната на ствола на едно дърво и леко беше наклонила главата си напред. Притискаше едната си ръка към гърдите, а другата беше вдигнала нагоре и съвсем лекичко помахваше.

Разпознах този жест. Тя го правеше всеки път, когато успокояваше околната природа, за да не ме е страх. Разбрах от какво точно я успокояваше този път.

Всяка обидна или груба дума, казана по адрес на Анастасия, беше като камшичен удар. С изговарянето на всяка такава дума тялото ѝ потреперваше.

Замълчах. Отново седнах на тревата с гръб към Анастасия и реших, че ей сега ще се успокоя и ще тръгна към брега на реката, а с нея повече никога няма да разговарям, но когато чух гласа ѝ зад гърба си, се изумих — в него нямаше нито обида, нито упрек:

— Разбираш ли, Владимир, всичко лошо, което се случва с човека, той сам си го навлича поради това, че нарушава правилата на духовното битие и прекъсва връзката си с Природата.

Тъмните сили се стараят да отвлечат вниманието му с привлекателността на вашето технократично битие. Опитват се да го накарат да не мисли за простите Истини, за заповедите, които са дадени още в Библията. И това твърде често им се удава.

Един от смъртните грехове на човека е гордостта. На този грях са подвластни много хора. Няма сега да излагам пред теб огромната вреда от него. Когато се върнеш и решиш да разбереш, тогава сам ще схванеш, или пък това ще стане с помощта на просветени хора, които ще дойдат при теб. Сега ще ти кажа само това: тъмните сили, в противовес на светлите, ежесекундно се грижат този грях да остане в човека. Парите са един от основните инструменти за тази работа. Те именно са ги измислили. Парите са като зона с високо напрежение. Тъмните сили се гордеят със своето изобретение. Дори смятат, че са по-силни от светлите сили, защото са успели да измислят парите и с тяхна помощ да отвлечат човека от неговото истинско предназначение.

Хилядолетия наред съществува това противостоене, а човекът е в неговия център. Но аз не искам ти да бъдеш подвластен на този грях.

Разбирам, че само с едни обяснения тук няма да се размине. Тъй като за хилядолетия наред човечеството не е разбрало никое от обясненията, които са му били давани и изпращани и не е осъзнало начина, по който трябва да устои на този грях. Разбира се, че и ти не можа да го осъзнаеш. Но така силно ми се иска да те избавя от тази смъртна опасност — повреждането на духа. Специално за теб измислих ситуация, при която този механизъм на тъмните сили би се пречупил, защото тя им дава отбой и дори действа за изкореняване на греха. Поради това те така силно се разяриха. В теб се всели тяхната ярост, ти започна да сипеш по мен оскърбителни думи. Искяха и аз да ти се разяря, но никога няма да го направя. Разбрах, че измисленото от мен е попаднало право в целта и сега вече ми е ясно, че техният здрав,

хилядолетия работил механизъм, може да бъде пречупен. Засега направих това само за теб, но и за останалите също ще измисля.

Е, какво лошо има в това, че ще пиеш по-малко тези опияняващи билки и няма да бъдеш толкова високомерен и опърничав? На какво се възмути така? Разбира се, в теб заигра гордостта.

Тя замълча и аз помислих: „Невероятно, но в такава комична, абсолютно нестандартна ситуация, като например да клякам в банката, нейният мозък или нещо друго в нея влага толкова дълбок смисъл, че може би действително да има логика. Да, трябва да размисля за това по-спокойно“.

Цялата ми злоба към Анастасия премина и стана дори обратното — възникна чувство на смътна вина, но тогава аз не се извиних, а само се обърнах към нея, търсейки помирение. Анастасия сякаш почувства моето вътрешно състояние, веднага трепна от радост и започна бързо да говори.

ДОКОСВАНЕ ДО РАЯ

— Мозъкът ти започна да се уморява от мен, а ми се щеше да ти разкажа още много неща. Така ми се искаше... Но ти трябва да си починеш. Хайде да поседнем още малко.

Ние седнахме на тревата. Анастасия ме хвана за раменете и ме придърпа към себе си. Тилът на главата ми се докосна до нейната гръд и аз усетих приятна топлина.

— Не се страхувай от мен, отпусни се — тихо каза тя и легна на тревата така, че на мен да ми бъде удобно да почивам. Тя зарови пръсти в косата ми сякаш ме решеше, а възглавничките на пръстите на другата ѝ ръка бързо докосваха ту челото ми, ту слепоочието ми. От време на време леко с нокти тя убождаше разни места по главата ми. Всичко това ми даде усещане за спокойствие и просветление. После, слагайки ръце на раменете ми, Анастасия каза:

— Заслушай се, моля те, какви са звуците, които сега ни обкръжават.

Аз се заслушах. Слухът ми улови множество различни тоналности, ритми и продължителност от звуци.

Започнах да ги изброявам на глас: чуруликането на птиците по дърветата, жуженето на насекомите в тревата, шумоленето на листата на дърветата, плясъкът на крилете на птиците. След като изброих всичко, което чувах, аз замълчах и продължих да се вслушвам и това ми беше приятно и много интересно.

— Ти не назова всичко — отбеляза Анастасия.

— Всичко — отговорих аз. — Е, може и да съм пропуснал нещичко незначително, или пък нещо, което не мога да чуя — значи е нещо маловажно.

— Владимир, нима не чуваш как бие сърцето ми? — попита Анастасия.

Наистина защо не обърнах внимание на този звук — звукът на туптящото сърце?

— Да — побързах да кажа, — разбира се, че го чувам, много добре го чувам, то бие равномерно и спокойно.

— Опитай се да запомниш интервалите на звуците, които чуваш. За тази цел избери основните и ги запомни.

Избрах жуженето на някакво насекомо, крякането на враната, ромоленето и плискането на водата в ручейчето.

— Сега ще ускоря ритъма на сърцето си, а ти се заслушай какво ще се случи наоколо.

Туптенето на сърцето на Анастасия започна да се учестява, а след него се учестиха и ритмите на звуците, които чувах наоколо, повиши се тоналността им.

— Поразително! Та това е направо невероятно! — възкликнах аз. — Анастасия, нима те така точно реагират на ритъма, в който бие твоето сърце?

— Да, всички, абсолютно всички: и малката тревичка, и голямото дърво, и буболечките откликват на изменението на ритъма на сърцето. Дърветата ускоряват вътрешните си процеси — започват да изработват повече кислород.

— Така ли реагират всички растения и животни, които обкръжават хората?

— Не. Във вашия свят те не разбират на кого да реагират, а и вие не се стараете да контактувате с тях, не разбирате предназначението на този контакт, не им давате достатъчна информация за себе си.

Такова нещо може да се случи с растенията и с хората, които работят на своите малки градински участъци, ако хората направят всичко така, както аз вече ти разказах — да наситят семената с информация за себе си и да започнат да общуват с растенията съзнателно. Искаш ли да ти покажа какво ще бъде усещането, което човек ще изпитва при този контакт?

— Разбира се, че искам. Но как ще го направиш?

— Сега аз ще нагоя ритъма на моето сърце към биенето на твоето и ти ще усетиш.

Тя провря ръка под ризата ми. Топлата ѝ длан леко притисна гърдите ми. Нейното сърце постепенно се синхронизираше и започна да бие в един и същи ритъм с моето. И тогава се случи чудото: у мен възникна необикновено приятно усещане, сякаш точно до мен се намираха обичащите ме роднини и мама. В тялото ми се появи

здраве и мекота, а в Душата — радост, свобода и сякаш ново разбиране за света.

Гамата на обкръжаващите ни звуци ласкаво ме галеше и ми съобщаваше Истината, която не разбирах докрай, а усещах само интуитивно. Всички радостни и благи чувства, които някога съм изпитвал през живота си, сякаш се сляха в единно и прекрасно усещане. Може би именно това усещане се нарича щастие.

Но веднага щом Анастасия започна да променя ритъма на сърцето си, прекрасното усещане започна да ме напуска. Аз помолих:

— Още! Моля те, още, Анастасия!

— Не мога дълго да го правя, имам свой ритъм.

— Поне още мъничко — помолих аз.

И Анастасия отново за малко ме върна към това чувство на щастие, а после всичко си отиде, оставяйки у мен все пак частичка приятно и светло усещане под формата на спомен. Известно време ние мълчахме, а после отново ми се прииска да чуя гласа на Анастасия и я попитах:

— Така хубаво ли им е било на първите хора — на Адам и на Ева? Лежи си, наслаждавай се, благоденствай — всичко си имаш... Само че няма ли да ти стане скучно, ако не правиш нищо?

Вместо отговор Анастасия ми зададе въпрос:

— Кажи, Владимир, много ли хора мислят така за първия човек Адам както ти сега?

— Вероятно болшинството. А какво е имало да правят там в Рая? После човекът е започнал да се развива и да измисля всякакви неща. Трудът е развил човека. Той е станал и по-умен благодарение на труда.

— Трябва да се трудим, но първият човек е бил неизмеримо по-умен от днешния и неговият труд е бил много по-значим, защото е изисквал велик интелект, осъзнатост и воля.

— Че какво е правил Адам в Рая? Градина ли си е правил? Та днес това го може всеки градинар, да не говорим вече за учените селекционери. В Библията за дейността на Адам нищо не се казва.

— Ако в Библията всичко бъде изложено подробно, не би било възможно да бъде прочетена за целия човешки живот. Библията трябва да бъде разбрана — зад всеки ред се крие огромна информация. Искаш да знаеш какво е правил Адам? Ще ти разкажа. Но преди това си припомни, че именно в Библията е казано, че Бог е възложил на

Адам да даде имената и да определи предназначението на всяка твар, която живее на Земята^[1]. И той — Адам — го е направил. Успял е да го направи. Направил е това, което до ден-днешен не са могли да постигнат научните учреждения в целия свят, взети заедно.

— Анастасия, а ти самата обръщаш ли се към Бога и молиш ли от Него нещо за себе си?

— Че какво мога да искам аз от Него, когато на мен ми е дадено толкова много? Трябва да Му благодаря и да Му помагам.

^[1] Бит. 2:19–20 — Бел.прев. ↑

КОЙ ЩЕ ВЪЗПИТАВА СИНА?

По пътя към реката, когато Анастасия ме изпращаше към катера, седнахме да си починем на онова местенце, където тя беше оставила връхните си дрехи и аз я попитах:

— Анастасия, как ще възпитаваме нашия син?

— Постарай се, Владимир, да осъзнаеш — засега ти не можеш да го възпитаващ. И когато очите му за пръв път погледнат света, ти не трябва да си до него.

Аз я хванах за раменете и я разтресох:

— Какво говориш ти, какво си позволяваш? Не ми е ясно откъде са се взели у теб тези умозаклучения? Изобщо фактът на твоето съществуване е невероятен, но всичко това не ти дава право да решаващ сама и да нарушаваш всички закони на логиката.

— Успокой се, Владимир, моля те. Не зная каква логика имаш предвид, но се опитай да осмислиш всичко спокойно.

— Че какво има да осмислям? Детето не е само твое, но и мое и аз искам то да има баща, искам да е подсигурено и да може да получи образование.

— Разбери, че никакви материални блага в твоя материален свят на него не са му необходими. Той ще притежава всичко изконно. Още от ранна бебешка възраст ще получи всичко и ще осмисли толкова информация, че обучението според твоето разбиране е просто смешно. Това е все едно да накараш велик математик да започне да се учи в първи клас.

У теб възниква желание да донесеш на малчугана някаква безсмислена дрънкалка, но тя му е напълно ненужна. Необходима е на теб за самоудовлетворение: „Какъв съм аз добър и грижовен“. Ако ти смяташ, че ще извършиш някаква благо, осигурявайки на своя син кола или още нещо, което при вас се смята за благо, то ако той пожелае това, и сам би могъл да се сдобие с всичко. Помисли спокойно, какво можеш ти конкретно да кажеш на своя син, на какво можеш да го

научиш, какво толкова си направил в живота си, което би могло да му бъде интересно?

Тя продължи да говори с мек, спокоен глас, но думите я караха да трепери:

— Разбери, Владимир, когато той започне да осмисля света, ти до него ще изглеждаш като недоразвито същество. Нима би искал това, синът ти да вижда баща си като някакъв малоумен? Единственото, което може да ви сближи, това е чистотата на помислите, но тази чистота във вашия свят е достижима от малцина. Ти трябва да се стремиш да я достигнеш.

Аз разбрах, че да споря с нея е абсолютно безполезно и й викнах от отчаяние:

— Значи той никога няма да научи за мен?

— Ще му разкажа за теб, за твоя свят, когато ще е способен да разбира и да взема решения. Какво ще направи той аз не зная.

Отчаяние, болка, обида, страшни догадки — всичко се смеси у мен. Прииска ми се да ударя това красиво интелектуално отшелническо лице.

Разбрах всичко. Дишането ми спираше от това, което разбрах.

— Всичко е ясно! Сега всичко е ясно! Абе ти... Та ти не си имала с кого да се изчукаш тук, за да имаш дете. Налиташе ми още в началото — интригантка! Правеше ми се на монахиня. А на теб ти е трябвало дете. Нали си ходила в Москва. Своите гъбки, яголки да продаваш. Да беше излязла там на пиацата. Да си беше свалила ватенката и забрадката. Там веднага биха те клъвнали. Нямаше да ти се налага да плетеш своята паяжина и да ме оплиташ в нея.

Разбира се, разбира се! На теб ти беше нужен човек, който мечтае за син. И ти постигна своето. Ти помисли ли за детето? За сина? На когото още предварително му предначертаваш отшелнически живот? Да живее така, както ти смяташ за необходимо! Гледай я ти нея, истината разпространява! Ти ли си истината от последна инстанция. Голям товар си нарамила, отшелнице!

Ти ли си истината и последната инстанция? А за мен помисли ли? Да! Аз мечтаех за син! Мечтаех да му предам своята работа. Да го науча на бизнес. Исках да го обичам. А сега как да живея? Да живея и да зная, че малкото ми синче пълзи беззащитно някъде там в глухата

тайга? Без бъдеще. Без баща. Та от това ще ми се разкъса сърцето. Но ти това не можеш да го разбереш, горска самке.

— Може би сърцето ти ще стане по-мъдро и всичко ще бъде добре? Такава болка ще очисти Душата, ще ускори мисълта, ще призове към творчество — тихо произнесе Анастасия.

А у мен бушуваше такава ярост, такъв яд... Вече не се владеех. Хванах тояга. Отскочих от Анастасия и започнах с всичка сила да удрям по едно малко дърво, докато пръчката не се счупи.

После се обърнах към Анастасия и... когато я видях... Невероятно, яростта ми започна да преминава. Помислих си: „Защо отново загубих контрол над себе си и се разбушувах?“ Стана така, както и миналия път, когато я ругах. Анастасия стоеше облежната на едно дърво с изправена нагоре ръка и наклонена напред глава, сякаш противостоеше на ураганен вятър. Вече напълно спокоен, аз се доближих и започнах да я разглеждам. Сега ръцете ѝ бяха притиснати към гърдите, тялото ѝ леко трепереше, тя мълчеше и само както винаги добрите ѝ очи ласкаво ме гледаха. Така ние стояхме известно време, гледайки се един друг. Аз размислях: „Несъмнено тя не е в състояние да говори лъжи.

Можеше да не ми казва нищо от всичко това, а тя...

Знае, че няма да ѝ е добре, но въпреки това говори. Разбира се, това също е прекалено. Не е възможно да изживееш живота си, ако през цялото време казваш истината и само това, което мислиш. Но какво да се прави, след като тя е такава и не може да бъде друга.

Всичко стана така, както стана. Всичко се случи така, както се случи. Сега тя ще бъде майката на моя син.

Тя ще стане майка, след като го е казала. Разбира се, странна майка, но ще бъде майка. Начинът ѝ на живот... Мисленето... Но нищо не можеш да направиш с нея.

Затова пък физически е много силна. Добра. Познава добре Природата, животните. И е умна. Макар умът ѝ да е своеобразен.

Все пак тя знае много за възпитанието на децата. През цялото време така ѝ се искаше да разказва за децата. Тя ще отгледа сина ни. Ще го отгледа такава, каквата е. Ще премине през студа и през бурята. Те не са нищо за нея. И ще го отгледа. И ще го възпита.

Трябва някак си да се приспособя към ситуацията. Ще идвам при тях през лятото като на вила. През зимата това е невъзможно. Няма да

мога да издържа. А през лятото ще играя със сина си. Когато поотрасне, ще му разкажа за хората от големите градове. Но този път май ще се наложи да ѝ се извинявам.“

И казах:

— Извинявай, Анастасия — аз отново се изнервих.

Тя веднага заговори:

— Ти не си виновен. Недей да се караш на себе си. Не го преживявай. Ти се безпокоеше за сина си. Притесняваше се, че няма да му е добре. Че майката на сина ти е като обикновена самка. Че тя не умее да обича с истинска любов, с човешка любов. Само не го преживявай. Не се разстройвай. Каза всичко това, защото не знаеш нищо за моята любов, любими.

СЛЕД ИЗВЕСТНО ВРЕМЕ

— Анастасия, ако ти си толкова умна и всесилна, значи вероятно би могла и на мен да помогнеш?

Тя погледна към небето и отново погледна към мен.

— В цялата Вселена не съществува същество, което да е способно да се развива повече от човека и да има по-голяма свобода. Всички други цивилизации се прекланят пред човека. Всевъзможните цивилизации притежават способности да се развиват и да се усъвършенстват само в една насока и те не са свободни. Величието на човека за тях е дори непонятно. Бог — Великият Разум — е създал човека и на никого не е дал повече, отколкото на него.

Не можах да разбера, или по-точно да осъзная, казаното от нея. И отново зададох същия въпрос, молейки за помощ, без самият аз да разбирам каква точно.

Тя попита:

— Какво точно имаш предвид? Да излекувам всичките твои физически болести ли? Това е лесно за мен. Аз направих това още преди половин година, но нямаше никаква полза, защото в теб не намаля присъщето за хората от вашия свят пагубното, тъмното. Болестите отново ще се върнат, хранейки се... „Вещица, ненормална отшелничка, трябва да се махам оттук по-бързо!“ — това си помисли сега, нали така?

— Да — отговорих аз учудено. — Именно това си помислих. Четеш мислите ми?

— Предполагам какво можеш да си помислиш. Това е изписано на лицето ти. Кажи, Владимир, ти наистина ли съвсем не ме помниш?

Този въпрос много ме изненада и започнах внимателно да се вглеждам в чертите на лицето ѝ. Очите. Действително започна да ми се струва, че може някъде да съм ги виждал, но къде?

— Анастасия, нали ти самата каза, че постоянно живееш в гората, как бих могъл да съм те виждал?

Тя се усмихна и избяга.

След известно време Анастасия излезе от храстите, облечена с дълга кафява пола с копчета и с прибрани под забрадката коси. Но не беше с ватенката, която носеше на брега при нашата среща. А и кърпата ѝ беше вързана малко по-различно. Дрехите ѝ бяха чисти, но не бяха модерни, а забрадката покриваше челото и шията ѝ, и аз си я спомних...

СТРАННОТО МОМИЧЕ

Миналата година хвърлихме котва до брега на едно село по тези места. Трябваше да купим месо за ресторанта и да останем на брега за известно време.

На шейсет километра от мястото започваше опасен участък по реката, който не позволяваше на кораба да се предвижва през нощта (навигационните светлини в някои участъци по реката не светят). За да не губим време напразно, обявихме по външния високоговорител и по местната радиоточка за предстоящата вечеринка на кораба.

Белият параход, който стоеше на брега и целият светеше с множество светлини, звучащата от него музика и всичко останало привличаше местната младеж. Така и този път почти цялата местна младеж се стече към трапа на кораба.

Отначало всички, стъпили за първи път на палуба, се стремят да обхоят и да разгледат кораба. След като се разхождат по централната, горната и долната палуба, в крайна сметка се съсредоточават в бара и ресторанта. Женската половина (като правило) танцува, а мъжката предимно пие. Необичайната обстановка на кораба плюс музиката и алкохолните напитки винаги довеждат посетителите до състояние на възбуда, което често пъти създава доста главоболия на екипажа. Почти винаги времето е недостатъчно за младежите и започва колективна молба за продължение на удоволствието поне за още половин час, после още и още.

Тогава бях сам в каютата си, чувах носещата се от ресторанта музика и се опитвах да коригирам по-нататъшното разписание на нашия керван. Изведнъж усетих върху себе си нечий настоятелен поглед, обърнах се и видях зад стъклото на прозореца нейните очи. Тогава в това нямаше нищо странно. За посетителите винаги представлява интерес да разгледат каютите на кораба. Станах и отворих прозореца. Тя не се отдръпна. Беше смутена, но продължаваше да ме гледа. Прииска ми се да направя нещо за тази самотно стояща на палубата жена. Помислих си: защо не танцува като

другите, може би ѝ се е случило някакво нещастие? Аз предложих да ѝ покажа кораба, а тя кимна мълчаливо. Разведох я навсякъде, минахме и през офиса, който винаги поразяваше посетителите с елегантната си мебелировка: килимите на пода, меката кожена мебел, компютрите. После я поканих в каютата си, която се състоеше от спалня кабинет и приемна холна стая, застлана с килими и обзаведена с великолепна мебел, с телевизор и магнетофон. Вероятно тогава ми е доставяло удоволствие да поразя ограничено селско момиче с постиженията на цивилизования бит.

Отворих пред нея кутия с бонбони, налях две чаши шампанско; мислейки си, че окончателно ще я поразя с лукса. Пуснах видеокасета — Вика Циганова пееше „Любов и смърт“. На касетата имаше записани и други мои любими изпълнители. Тя само леко докосна шампанското с устни, внимателно ме погледна и попита;

— Много е трудно, нали?

Аз очаквах какво ли не, само не такъв въпрос. Курсът ни беше действително труден — сложната навигационна обстановка, екипаж, който се състоеше от курсанти на речното училище, които попушваха трева и крадяха магазина на кораба. Често излизахме извън графика и не бяхме в състояние да спазваме определените срокове за пребиваване в населените места, в които по-рано бяхме съобщили за пристигането на кервана. Тежестта на тези и други проблеми често не ми даваха възможност не само да се полюбувам на красивите брегови пейзажи, но и просто да се наспя нормално.

Отговорих ѝ нещо глупаво от рода: „Няма нищо, ще успеем“, обърнах се към прозореца и изпих шампанското.

Слушахме видеокасетата и разговаряхме с нея за още нещо, докато параходът не се закотви на брега след разходката. След това аз я изпратих до трапа. Като се върнах в каютата, си помислих, че нещо странно и необичайно имаше в тази жена и някакво леко и светло чувство остана у мен след общуването ми с нея. През онази нощ за първи път от много време се наспях добре. Сега разбрах: тази жена от кораба беше Анастасия.

— Значи това си била ти, Анастасия?

— Да, точно там, в твоята каюта, аз запомних всички песни, които ти изпях в гората. Те звучаха, докато ние разговаряхме. Виждаш ли колко просто е всичко?

— А как попадна на кораба?

— Беше ми интересно как точно протичат нещата при вас и как живеете. Винаги съм се занимавала само с вилните летовници.

В онзи ден изтичах до селото, продадох сушените гъби, които събират катериците, и си купих билет за разходката с вашия кораб. Сега вече зная много за хората, които вие наричате предприемачи. И теб вече познавам добре.

Аз съм много, много виновна пред теб. Не знаех, че ще се случи така и че така ще променя съдбата ти, само че вече нищо не мога да направя, тъй като ТЕ са пристъпили към изпълнението на този план, а ТЕ са подвластни само на Бог. Сега известно време ще се наложи ти и твоето семейство да преодолеете големи трудности и несгоди, но после всичко ще се оправи.

Все още, без да разбирам точно за какво говори Анастасия, чувствах интуитивно, че сега ще ми се открие нещо, което излиза от рамките на обичайните представи за нашия бит и това нещо ще ме засяга непосредствено.

Помолих Анастасия да ми разкаже по-подробно това, което имаше предвид, когато говореше за промените в съдбата ми и за предстоящите трудности. Като я слушах, дори не можех да предположа колко точно всичко казано от нея ще започне да се реализира. Със своя разказ Анастасия отново ме върна към събитията отпреди година.

— Тогава на кораба ти ми показва всичко, дори и своята каюта, почерпи ме с бонбони, предложи ми шампанско, после ме изпрати до трапа, но аз не си тръгнах веднага от брега. Застанах на брега до храстите и виждах през светещите прозорци на бара как местната младеж се весели.

Ти ми показва всичко, но не ме заведе в бара. Досещам се защо — бях облечена неподходящо, овързана в забрадка, блузката ми не беше модна, полата много дълга. Но можех да сваля забрадката. Блузката, с която бях облечена беше чистичка и спретната, изгладих с ръце полата си внимателно, докато вървах към вас.

Действително не заведох Анастасия в бара и причината беше нейното малко странно облекло, под което, както вече стана ясно, тази млада жена криеше своята необикновена красота, която веднага рязко изпъкваше на фона на другите хора. И аз й казах:

— Анастасия, че защо ти трябваше този бар? И какво, да не би да щеше да танцуваш с твоите галоши? А и откъде можеше да знаеш танците на съвременната младеж?

— Тогава не бях обута с галоши. Когато продадох гъбите, за да си купя билет за твоя кораб, си купих от онази жена обувки. Действително бяха малко вехти и теснички, но аз ги почистих с трева, а да танцувам... исках само да зърна веднъж и край. Освен това, ако се разтанцувам...

— Да не би тогава да ми се обиди?

— Не, не се обидих. Само че ако беше отишъл с мен в бара, не знаей дали това е добре или не, но събитията щяха да се развият по друг начин и всичко това нямаше да се случи. Но сега вече не съжалявам, тъй като станалото е станало.

— Е, и какво се е случило? Какво толкова страшно е станало?

— След като ме изпрати до мостика, ти не се върна веднага в каютата си, а се отби при капитана и заедно се насочихте към бара. За вас това беше обичайно. Когато влязохте, веднага направихте впечатление на публиката. Капитанът се беше издокарал в своята униформа. Ти — много елегантен, с респектираща външност и известен на мнозина по крайбрежието — знаменитият Мегре. Собственик на необикновения за хората по тези места речен керван. И двамата прекрасно разбрахте, че правите голямо впечатление на хората.

Седнахте на масата на три млади момичета от селото — те бяха едва на осемнадесет и току-що бяха завършили училище.

На вашата маса веднага беше донесено шампанско, бонбони и нови чаши, които бяха по-красиви от предишните. Ти взе ръката на едно от момичетата, наведе се към нея и започна да ѝ говориш нещо на ухото и аз разбрах... това се нарича комплименти. После танцува с нея няколко пъти и все продължаваше да ѝ говориш. Очите на момичето блестяха така, сякаш се намираше в друг, приказен свят. Ти я изведе на палубата и както на мен, така и на нея показа целия кораб, заведе я в своята каюта, почерпи я със същото, с което и мен — с шампанско и бонбони. С момичето се държеше малко по-различно отколкото с мен. Беше весел. С мен беше сериозен и дори тъжен, а с нея — весел. Аз добре виждах това през светещите прозорци на твоята каюта и може би тогава мъничко ми се прииска да бъда на мястото на това момиче.

— Да не би да си ревнувала, Анастасия?

— Не зная. Чувството беше някак странно и непознато за мен.

Спомних си онази вечер и тези млади селски момичета, които тогава се стремяха с всички сили да изглеждат по-големи и по-модерни.

На сутринта с капитана на кораба Александър Иванович Сенченко още веднъж се посмяхме на тяхното снощно държание. Тогава в каютата си аз разбихах, че момичето беше готово на всичко... Но дори и в мислите ми не съществуваше желание да я притежавам. Казах това на Анастасия и тя ми отговори:

— Въпреки това ти завладя сърцето й. Вие излязохте на палубата. Ръмеше ситен дъждец и ти наметна раменете на момичето със своето сако, след което отново я отведе в бара.

— През цялото време си стояла до храстите в дъжда?

— Това не е нищо. Дъждецът беше хубав и ласкав. Само че ми пречеше да гледам. И на мен не ми се искаше да мокри полата и кърпата ми — те са на мама. Останали са ми от мама. Провървя ми много — намерих найлоново пликче на брега на реката. Свалих ги, сложих ги в пликчето и ги скрих под жилетката.

— Анастасия, ако не си беше тръгнала към къщи и беше завалял дъжд, щеше ли да се върнеш на кораба?

— Не можех. Нали ти ме изпрати и си имаше други грижи. А и всичко приключваше.

Когато настъпи краят на вечерта и трябваше да отплавате, вие по молба на момичетата и най-вече по молбата на онова момиче, с което беше ти, задържахте кораба. Тогава всичко ви беше подвластно, включително и техните сърца, и вие се опиянявахте от тази власт. Местната младеж беше благодарна на момичетата и те също се чувстваха овластени чрез вас, напълно бяха забравили присъствието на онези млади хора, които се намираха в същия бар и с които те бяха дружили още в училище.

Вие с капитана ги изпратихте до трапа. Ти се прибра в каютата си. Капитанът се качи на мостика и корабът, като изсвири, бавно, много бавно започна да се отдалечава от брега. Момичето, с което ти танцува, стоеше на брега сред своите приятелки и местната младеж, която изпращаше вашия кораб.

Нейното сърчице биеше толкова силно, сякаш се стремеше да се отскубне от гърдите ѝ и да полети. Мислите и чувствата ѝ бяха объркани.

Зад гърба ѝ се чернееха очертанията на селските къщи с угасени светлини, а пред нея от брега завинаги си отиваше белият параход. Той светеше с безброй светлини, които щедро се разливаха по водата и по нощния бряг, и от него все още ехтеше музика.

На отплаващия бял кораб беше ти, който ѝ беше казал толкова много прекрасни и нечувани по-рано думи, които запленияха и примамяваха.

И всичко това бавно и завинаги се отдалечаваше от нея.

Тогава тя се реши пред всички... Момичето сви пръстчетата си в юмруче и отчаяно завика: „Аз те обичам, Владимир!“ После още веднъж и още веднъж. Ти чу ли тези викове?

— Да — отговорих аз.

— Беше невъзможно да не ги чуеш и хората от екипажа ти също ги чува. Някои от тях дори излязоха на палубата и се смееха на момичето.

Не ми се искаше да се смеят на момичето. След това те сякаш осъзнаха нещо и престанаха да се смеят. Но ти не излезе на палубата и корабът продължи бавно да се отдалечава. Тя мислеше, че ти не я чуваш и продължаваше упорито да крещи: „Аз те обичам, Владимир!“

После нейните приятелки започнаха да ѝ помагат, като завикаха заедно с нея. Интересно ми беше да узная що за чувство е това любовта, заради което човек губи контрол над себе си, или може би ми се прииска да помогна на това момиче и аз извиках заедно с тях: „Аз те обичам, Владимир!“

Тогава почти бях забравила, че не мога да произнасям думите просто така и че зад тях обезателно трябва да има чувства, осъзнатост и достоверност на природната информация.

Сега вече зная колко силно е това чувство, което дори и на разума не е подвластно.

Онова селско момиче започна да линее и да употребява алкохол и аз с много труд успях да му помота. Сега тя се омъжи и се потопи във всекидневните си задължения. Наложих ми се да прибавя към своята и нейната любов.

Историята с момичето малко ме развълнува. Разказът на Анастасия детайлно възкреси в паметта ми онази вечер и всичко действително беше станало така, както тя разказа. Това беше реално. Своеобразното обяснение на Анастасия в любов тогава не ми направи никакво впечатление. Когато видях начина ѝ на живот и се запознах с нейния мироглед, тя започна да ми се струва някак нереална независимо от това, че седеше до мен и можех спокойно да я докосна. Съзнанието ми, което беше свикнало да се ръководи от други критерии и оценки, не я възприемаше като съществуваща реалност. И ако в началото на нашата среща ме влечеше към нея, сега вече тя не предизвикваше у мен предишните емоции. Попитах я:

— Значи ти смяташ появата на тези чувства за случайна, така ли?

— Те са желани, важни са — отговори Анастасия. — Те дори са приятни, но ми се прииска и ти да ме обичаш така. Разбихах, че когато опознаеш мен и моя свят по-отблизо, няма да можеш да ме възприемеш като обикновен човек и може би дори ще се страхуваш от мен понякога. То така и стана. Аз сама съм си виновна. Направих много грешки. През цялото време незнайно защо се вълнувах. Бързах да ти обясня и не успях. Всичко стана някак си глупаво, нали? Трябва да се поправа, нали?

При тези думи тя се усмихна малко тъжно, докосна гърдата си с ръка и аз веднага си припомних произшествието от онази сутрин, когато бях при Анастасия.

БУБОЛЕЧИЦИТЕ

В онази сутрин аз реших да направя заедно с Анастасия сутрешните процедури. Отначало всичко вървеше добре — и под дървото постоях, и разни тревички пипах. Тя ми разказваше за тревите, после легнах до нея на тревата. Ние бяхме напълно голи, но дори и на мен не ми беше студено, може би поради това, че потичах с нея в гората. Настроението ми беше великолепно, чувствах някаква лекота, и не само физическа — тя беше сякаш и вътрешна. Всичко започна с това, че усетих пощипване по бедрото, вдигнах глава и гледам: на бедрото и по-надолу на крака ми има някакви буболечки, мравки и според мен — бръмбарче. Аз замахнах, за да ги смачкам, но не успях. Анастасия хвана ръката ми и я задържа. „Не ги пипай!“ — каза. След това тя застана пред мен на колене, наведе се и притисна другата ми ръка към земята. Аз лежах като разпънат. Опитах се да освободя ръцете си, но тогава усетих и разбрах, че това е невъзможно. Искях да стана, да скоча като полагах доста усилия, но тя успя да ме удържи, без да се напруга особено и дори се усмихваше. А по тялото си усещах все повече и повече пълзящи, гъделичкащи, хапещи и пощипващи гадинки и си направих извод: те започват да ме ядат. Аз бях в нейните ръце в пряк и преносен смисъл и преценявах обстановката — никой не знае къде се намирам и никой не би се отбил насам, а дори и да се отбие — ще види моите оглозгани кокалчета, ако изобщо види кокалчета. Много други различни мисли ми минаха през ум и вероятно поради това инстинктът за самосъхранение ми подсказа единственото възможно решение. С всичката си сила и отчаяние ухапах голата гърд на Анастасия, като въртях главата си в двете посоки. Отворих зъбите си веднага щом тя извика. Анастасия ме пусна, скочи, държеше с едната ръка гърдата си, а с другата махаше нагоре, опитвайки се да се усмихне. Аз също скочих и й викнах, докато трескаво махах от себе си пълзящите насекоми:

— Искаше да нахраниш гадините с мен, горска вещице, няма да се дам така лесно!

Продължавайки да маха с едната си ръка нагоре и с усилие да се усмихва на всичко в настръхналата околност, Анастасия ме погледна и бавно, а не както обикновено бегом, тръгна към своето езеро с наведена глава. Постоях още някое време, размисляйки какво да правя по-нататък — да се връщам към реката, но как да намеря пътя? Да тръгна след Анастасия, но защо? — все пак тръгнах към брега на езерото.

Анастасия седеше на брега, размачкваше в дланите си някаква трева и втриваше сока ѝ на онова място на гърдата, където се виждаше огромна синина от моето ухапване. Вероятно я болеше. Но с каква цел тя ме държеше? Известно време стоях безмълвно до нея и после попитах:

— Боли ли те?

Без да обръща глава, тя ми отговори:

— Повече ми е обидно. — И мълчаливо продължи да втрива сока от тревата.

— Защо реши да се шегуваш така с мен?

— Искях да е колкото може по-добре. Порите на твоята кожа са задръстени, въобще не дишат. Буболечиците щяха да ги прочистят — това не е чак толкова болезнено, а по-скоро е приятно.

— А змията, тя с жилото си се буташе в крака ми?

— Тя не ти правеше нищо лошо, а дори и да беше пуснула своята отрова, то това щеше да е само повърхностно, аз щях да я разнеса веднага. Освен това кожата и мускулите на петите ти са безчувствени.

— Това е от аварията — казах аз.

Известно време мълчахме. Получи се някак глупава ситуация. Без да зная какво да кажа, попитах:

— Защо, както преди, когато изгубих съзнание, не ти помогна ѝ сега този някой невидим?

— Няма да ми помогнат, защото се усмихвах. И когато ти започна да хапеш, пак се опитвах да се усмихвам.

Стана ми неудобно пред нея, хванах съседното снопче трева, с всичка сила го затърках между дланите си, после заставах пред нея на колене и започнах да разтривам с влажните си длани синината.

МЕЧТИТЕ — ТВОРЦИ НА БЪДЕЩЕТО

Сега, като знаех за чувствата на Анастасия, за нейното желание (независимо от цялата ѝ необичайност) да докаже, че тя е естествен и обикновен човек, разбрах каква болка съм причинил на Душата ѝ в онази сутрин. Още веднъж ѝ се извиних, а Анастасия ми отговори, че не ми се сърди, но сега след извършеното от нея се бои за мен.

— Че какво толкова страшно си могла да направиш? — попитах аз и чух за пореден път разказ, който не би трябвало да се разказва сериозно от човек, който желае да изглежда нормален като всички хора, които живеят в нашия свят — защото такива неща никой не разказва за себе си.

— Когато корабът отплава — продължи Анастасия — и местната младеж се отправи към селото, за известно време останах сама на брега и ми беше добре. После избягах в моята гора и денят протече както обикновено, а вечерта, когато вече се бяха появили звездите, легнах на тревата и започнах да мечтая. Точно тогава направих този план.

— Какъв е този план?

— Разбираш ли, това, което зная, се знае отчасти и от други хора от този свят, в който ти живееш. Всички те заедно знаят почти всичко, само дето не разбират докрай механизма. И така, аз се размечтах за това, как ти ще се върнеш в големия град и ще разкажеш на всички за мен и за всичко, което съм ти разяснила. Ти ще го направиш по този начин, по който вие разпространявате всякаква информация и ще напишеш книга. Ще я прочетат много-много хора и ще преоткрият Истината. Те ще започнат да боледуват по-малко, да променят своето отношение към децата, ще измислят за тях нов начин за обучение. Хората ще започнат да обичат повече и Земята ще заизлъчва по-мощна светла енергия. Художниците ще нарисуват мои портрети и това ще бъде най-доброто от всичко, което са рисували досега. Аз ще се постарая да ги вдъхновявам. Те ще направят това, което вие наричате филм, и това ще бъде най-прекрасният филм. Ти ще гледаш всичко

това и ще си спомняш за мен. При теб ще дойдат учени хора, които ще разберат и ще оценят това, което ти разказвах. Те също ще ти пояснят много неща.

Ти ще им повярваш повече, отколкото на мен и ще разбереш, че аз не съм никаква вещица, а съм човек и разликата е в това, че аз имам повече информация от другите. Това, което ти ще напишеш, ще предизвика голям интерес и ще станеш богат. В банките на деветнадесет страни ще имаш свои пари и ще посетиш свети места и ще се очистиш от всичко тъмно, което съществува в теб. Ти ще си спомняш за мен и ще ме обикнеш. Ще поискаш отново да видиш мен и своя син. Изглежда, ще пожелаеш да станеш достоен за своя син.

Мечтата ми беше много ярка, но може би и малко умоляваща. Ето затова вероятно и всичко се случи. ТЕ я приеха като план за действие и се решиха да пренесат хората през времето на тъмните сили. Това се допуска, ако планът в детайли се ражда на Земята, в Душата и в мислите на земен човек. Вероятно ТЕ са възприели този план като грандиозен, а може би са добавили и още нещичко към него, защото тъмните сили активизираха много своята дейност. Такова нещо досега не се е случвало. Разбрах това благодарение на Звънящия кедър. Неговият лъч е станал значително по-дебел. Сега той звъни по-силно — бърза да отдаде своята светлина, енергията си.

Слушах Анастасия и в този момент в мен се утвърждаваше все по-силно мисълта, че тя е ненормална. Може би е избягала много отдавна от някоя болница и живее тук в гората, а пък отгоре на всичко и преспях с нея. И сега ето — може и дете да се роди. Ама че история... Още повече, виждайки с каква сериозност и вълнение говореше тя, се постарях да я успокоя:

— Ти не се безпокой, Анастасия, твойт план несъмнено е неосъществим и поради тази причина няма за какво да се борят тъмните със Светлите сили. Все пак ти не познаваш детайлно нашия обикновен живот и неговите закони и условности. Работата е там, че сега при нас се издават множество книги, но дори и произведенията на известни писатели не се купуват особено много. Аз съвсем не съм писател, а следователно нямам талант нито способности, нито подходящо образование, за да мога да напиша каквото и да е.

— Да, по-рано ти не ги притежаваше, но сега вече ги имаш — заяви тя.

— Добре — продължих да я успокоявам, — дори и да се опитам, никой нищо няма да отпечата — няма да повярват в твоето съществуване.

— Но аз съществувам. Аз съществувам за тези, за които съществувам. Те ще повярват и ще ти помогнат така, както аз ще им помогна по-късно. И ние заедно с тези хора...

Не ми стана веднага ясен смисълът на нейната фраза и отново направих опит да я успокоя:

— Нищо няма дори да се опитвам да пиша. В това няма никакъв смисъл, разбери го най-накрая.

— Ще пишеш. ТЕ вече явно са съставили цяла система от обстоятелства, които ще те накарат да го направиш.

— Аз какво съм според теб — винтче в нечий ръце ли?

— И от теб много зависи. Но тъмните сили ще се стремят да ти попречат с всички достъпни за тях средства, дори и да те подтикват към самоубийство, като създадат илюзия за безизходица.

— Край, Анастасия, стига толкова, вече ми омръзна да слушам твоите фантазии.

— Смяташ, че това са фантазии?

— Да! Да! Фантазии... — И аз се запънах. Мисълта ми сякаш се възпламени, съпоставих времето и разбрах. Всичко, което Анастасия разказваше за своите мечтания, за сина, тя беше замислила още миналата година, когато не я познавах така отблизо и не бях преспал с нея. Сега, година по-късно, всичко това се случи.

— Значи така — вече всичко се случва?

— Разбира се. Ако не бяха ТЕ и аз мъничко, твоята втора експедиция щеше да бъде невъзможна. Ти едва-едва свързваше двата края след приключването на първата и нямаше вече никакви права над кораба.

— Какво, да не би да си повлияла върху параходството, на фирмите, които ми помогнаха?

— Да.

— Та ти ме разори и им нанесе загуби. Какво право имаш да се бъркаш? А отгоре на това съм оставил кораба и седя тук с теб. Може би там ще изпокрадат всичко. Ти вероятно владееш някаква хипноза. Не, нещо още по-лошо — ти си вещица и това е. Или пък си ненормална отшелничка. Нищо нямаш ти, дори дом нямаш, а

философстваш пред мен, магьоснице. Аз съм предприемач! Ти поне разбираш ли какво означава това? Аз съм предприемач! Нека загивам, но моите кораби още плават по реката и ще доставят на хората различни стоки. Аз съм този, който доставя на хората различни стоки и на теб мога да дам необходимите стоки. А ти какво можеш да ми дадеш?

— Аз ли? Какво мога да ти дам аз? Ще ти дам капка Небесна нежност и ще ти дам покой, ти ще бъдеш гений, ясновидец — аз съм твоят образ.

— Образ ли? Че на кого му е притрябвал твоят образ? Какъв е смисълът от него?

— Той ще ти помогне да напишеш книга за хората.

— Хайде пак с своята мистика да сътвориш още някоя гадост. Като човек не можеш да живееш.

— На никого никога нищо лошо не съм направила и не мога да направя. Аз съм човек! Ако теб така силно те вълнуват земните блага и парите, тогава почакай малко и те ще се върнат отново при теб. Аз съм виновна пред теб, че така мечтах, че ще ти бъде трудно известно време, но някак тогава нищо друго не можах да измисля. Ти не възприемаш логиката и трябва да те убеждавам с помощта на жизнените обстоятелства от твоя свят.

— Хайде пак — не издържах аз, — значи все пак насила? Ти правиш това, а отгоре на това искаш да изглеждаш обикновен човек.

— Аз съм човек, жена! — Анастасия се вълнуваше и това се виждаше от начина по който тя възкликна: — Само доброто, светлото винаги съм искала и искам. Искam ти да се очистиш. Затова и замислих твоите пътувания по светите места и книгата. ТЕ приеха това, а с ТЯХ винаги се борят тъмните сили, но никога не побеждават в най-важното.

— А ти какво, със своя интелект, информация, енергия ще стоиш настрана като наблюдател?

— При такава степен на противопоставяне между две такива велики начала ефектът от моите усилия е нищожно малък, необходима е помощ и от много други хора от вашия свят. Аз ще ги търся и ще ги намеря както тогава, когато ти лежеше в болницата. Само че и ти поне мъничко стани по-осъзнат. Пребори се с лошото в себе си.

— Че какво у мен е лошо, какво толкова лошо съм направил в болницата? И как така ти си ме лекувала, след като не беше до мен?

— Тогава ти просто не чувстваше моето присъствие. Аз бях до теб. Когато дойдох на парахода, донесох клонче от Звънтящия кедър, което още мама беше отчупила, преди да загине. Оставих го в твоята каюта, когато ти ме покани да вляза. Ти още тогава вече беше болен. Помниш ли клончето?

— Да — отговорих аз. — Клончето наистина дълго вися в моята каюта и много хора от екипажа го видяха. Докарах това клонче в Новосибирск, но не му придавах никакво значение.

— Ти просто го изхвърли.

— Но аз не знаех...

— Да. Не си знаел... Изхвърлил си го... И не е успяло маминото клонче да победи болестта. После ти лежа в болница. Когато се върнеш, внимателно разгледай историята на твоето заболяване. В картоната ще видиш, че независимо от приемането на най-доброто лекарство подобрение не е настъпвало. Но после ти даваха масло от кедров орех. Лекарят, който строго спазваше предписанията, не беше длъжен да го прави, но той ти даде това, което не съществува в нито един ваш медицински рецептурен справочник и изобщо никога не е било правено. Помниш ли?

— Да.

— Теб те лекуваше жена — завеждащ отделение на една от най-добрите клиники на вашия град. Но това отделение не беше свързано с твоето заболяване. Тя те остави с етаж по-горе над отделението, което е профилирано за твоето заболяване. Така ли беше?

— Да!

— Тя ти слагаше игли и паралелно ти пускаше музика в полутъмната стая.

Анастасия разказваше нещата точно така, както те бяха се случили в действителност.

— Ти помниш ли тази жена?

— Да. Това беше завеждащата на бившата болница на Областния комитет.

И изведнъж Анастасия, като ме гледаше сериозно, каза няколко откъслечни фрази, които ме потресоха и дори мравки полазиха по тялото ми: Каква музика обичате?... Добре... Така добре ли е? Да не би да е малко силно? Тя изричаше тези фрази с гласа и интонацията на завеждащата отделението, която ме лекуваше.

— Анастасия! — възкликнах аз.

Тя ме прекъсна:

— Слушай по-нататък, за Бога, не се учудвай така. Опитай, опитай в края на краищата да осъзнаеш какво ти казвам, поне малко мобилизирай ума си. Всичко това е много просто за човека.

И тя продължи:

— Тази лекарка е много добра. Тя е истински лекар. Беше ми много лесно с нея. Тя е добра и открита. Не исках да те прехвърлят в друго отделение. Другото отделение съответстваше на твоето заболяване, а нейното — не. Но тя молеше своите шефове: „Оставете ми го, аз ще го излекувам“. Тя чувстваше, че ще успее. Знаеше, че всички твои болести са следствие от друго. И с това „друго“ тя се опитваше да се бори. Тя е лекар.

А ти как се държеше? Продължаваше да пушиш, пиеше колкото искаш, ядеше и люто, и солено при толкова остра язва. Ти не се отказа от нищо, от никакви удоволствия. Някъде в подсъзнанието ти беше залегнало, че на теб нищо не може да ти се случи, но ти самият не подозираше това. Аз не направих нищо хубаво, а по-скоро направих обратното. Тъмното в твоето подсъзнание не намаля, не се прояви осъзнатост и воля. Когато вече беше здрав и трябваше да я поздравяш за Деня на жената, какво направи за жената, която ти спаси живота — изпрати своята сътрудничка, а самият ти лично не ѝ се обади нито веднъж. Тя така очакваше това, тя те обикна като...

— Тя или ти, Анастасия?

— Ние, ако на теб ще ти бъде по-ясно така.

Станах и незнайно защо се отдръпнах на една-две крачки от седящата на повалено дърво Анастасия. Смесицата от чувства и мисли предизвика у мен голямо объркване в отношението ми към нея.

— Ето, пак не разбираш как правя всичко това, страхуваш се, а да се досетиш е много лесно — с помощта на въображението и на точния анализ на възможните ситуации. А ти отново си помисли за мен...

Тя замълча, свеждайки глава над коленете си. Стоях мълчаливо. Мислех си: „Тя какво все говори и говори непрестанно най-различни небивалици. Разказва и сама се разстройва, че те са неразбираеми. Явно не съобразява, че всеки нормален човек няма да ги възприеме, а следователно и нея като нормална“. След това все пак се доближих до

Анастасия, повдигнах падащите надолу коси. От сиво-сините ѝ очи се ронеха сълзи. Тя се усмихна и изрече неприсъща за нея фраза:

— Жената си е жена, нали? Сега ти си поразен от факта на моето съществуване и не вярваш на очите си. Не вярваш докрай. Не можеш да осъзнаеш това, което ти говоря. Фактът на моето съществуване и способностите ми ти се струват удивителни. Съвсем престана да ме възприемаш като нормален човек, а аз, повярвай ми, съм човек и не съм никаква вещица.

Моят начин на живот ти намираш за учудващ, но защо не ти се струва удивително и парадоксално нещо друго?

Защо хората, които са признали Земята за космическо тяло, за най-велико творение на Висшия Разум, насочват толкова усилия за развалянето на всеки механизъм, който е Негово най-висше достижение? — На вас ви се струва естествен ръкотворният космически кораб или самолет, но цялата тази механика е направена от отпадъци и претопени части на най-великия механизъм.

Представи си същество, което чупи летящия самолет, за да си направи от неговите части чук или длето и се гордее, ако излезе от това някое примитивно сечиво. То не разбира, че не бива да се чупят летящите самолети безкрайно.

Как не разбирате вие, че не бива така да измъчвате нашата Земя!

Компютърът се смята за достижение на разума, но едва ли някой подозира, че той може да се сравни с протеза за мозъка.

Можеш ли да си представиш какво ще се случи с човека, ако той при наличието на нормални крака ходи на кокили. Мускулите на краката му, разбира се, ще атрофират.

Машината никога няма да надмине човешкия мозък, ако той постоянно се тренира.

Анастасия изтри с длан спускащата се по бузата ѝ сълза и отново упорито продължи да излага своите невероятни умозакljučения.

Тогава не можех и да предположа, че всичко казано от нея ще развълнува много хора, ще раздвижи умовете на много учени, дори и в качеството си на хипотези то няма да има аналог в целия свят.

Според думите на Анастасия Слънцето е нещо като огледало. То отразява излизащото от Земята излъчване, което е невидимо за окото. Това е излъчване от хората, които се намират в състояние на любов, радост и други светли чувства. Отразявайки се в Слънцето, то се

върща на Земята под формата на слънчева светлина и дава живот на всичко земно. Тя привеждаше за това ред доказателства, макар че не беше лесно да бъдат разбрани. Ако Земята и другите планети само консумираха благодатта на слънчевата светлина — казваше тя, — то тогава Слънцето трябваше вече да е угаснало или пък да гори неравномерно и неговата светлина би била неравномерна. Едностранен процес във Вселената няма и не може да съществува, всичко е взаимосвързано.

Тя си служеше и с думи от Библията: „И животът беше светлината на човеците“.

Анастасия също твърдеше, че чувствата на един човек се предават на друг, като се отразяват в космическите тела и демонстрира това с пример:

— Никой от хората, живеещи на Земята, няма да може да отрече, че чувства, когато някой го обича. Това чувство е най-осезаемо, когато се намираш до този, който те обича. Вие наричате това интуиция. В действителност от любящия излизат невидими вълни от светлина. Но и когато този човек не се намира в близост, ако любовта му е силна, също е осезаема. С помощта на това чувство, като се разбира неговата природа, могат да се сътворят чудеса. Това е онова, което вие наричате чудеса, мистика и невероятни способности.

Кажи, Владимир, стана ли ти поне малко по-добре с мен сега? Някак по-леко, по-топло, по-пълно?

— Да — отговорих аз. — Неизвестно защо ми стана по-топло.

— Виж какво ще ти се случва сега, когато аз се съсредоточа повече върху теб.

Анастасия съвсем леко наведе миглите си надолу, бавно направи няколко крачки назад и спря. По моето тяло се разливаше приятна топлина. Тя се усилваше, но не ме изгаряше, не ми ставаше горещо. Анастасия се обърна и бавно започна да се отдалечава, скри се зад дебелия ствол на едно дърво. Усещането за приятна топлина не намаля, а към него се добави ново — сякаш нещо помагаше на сърцето ми да разпределя кръвта по вените. Сега с всеки негов удар се създаваше впечатление, че потоците кръв на вихри достигат мигновено до всяка жиличка на тялото. Стъпалата на краката ми силно се изпотиха и станаха мокри.

— Ето, виждаш ли? Сега всичко ли ти е ясно? — каза излязлата иззад дървото тържествуваща Анастасия, уверена, че сякаш е съумяла нещо да ми докаже. — Ти всичко чувстваше, когато аз отидох зад дървото и дори твоите усещания се усилиха, когато не ме виждаше. Разкажи ми за тях.

Аз ѝ разказах и на свой ред я попитах:

— Какво доказва стволът на дървото?

— Е как, вълните от информация и светлина вървяха от мен към теб директно и когато аз се бях скрила от теб. Стволът на дървото трябваше силно да ги промени, тъй като то има своя информация и свое излъчване, но това не се случи. Вълните от чувства започнаха да попадат в теб, отразявайки се от космическите тела и затова се усилиха. После аз направих това, което вие наричате чудо — краката ти се изпотиха. А ти скри това от мен.

— Не придадох значение на това. Че какво е това чудо, което води до потене на краката?

— Изгоних от твоя организъм през краката много болести. Сега би трябвало да се чувстваш значително по-добре. Дори външно това е забележимо, ето дори и прегърбването е изчезнало.

Действително физически аз се чувствах по-добре.

— Значи така: ти просто се съсредоточаваш, мечтаеш и се получава това, което искаш?

— Горе-долу така.

— И винаги ли успяваш, дори и когато не мислиш само за лекуване?

— Винаги. Ако мечтата ми не е абстрактна. Ако тя е детайлизирана до най-малката подробност и не противоречи на законите на духовното битие. Такава мечта невинаги може да се измисли. Трябва мисълта много-много бързо да лети и вибрацията на чувствата да съответства, тогава непременно ще се реализира. Това е естествено. В живота на много хора това се случва. Попитай своите познати. Може би и сред тях ще се намерят някои, които са си помечтали и тяхната мечта се е сбъднала напълно или частично.

— Да се детайлизира... мисълта... далети бързо-бързо... Кажете кога мечта и детайлизира онова за поетите, художниците, книгата? Бързо ли мислеше своята мисъл?

— Необикновено бързо. И всичко беше конкретно, в най-дребни
детайли.

— Сега смяташ, че ще се сбъдне?

— Да, ще се сбъдне.

— И повече за нищо ли не си мечтала тогава? Ти всичко ли ми
разказа за своите мечтания?

— Не ти разказах всичко за моята мечта.

— Разкажи ми всичко.

— Ти... ти искаш да ме слушаш, Владимир, нали? Наистина ли?

— Да.

Лицето на Анастасия засия. Сякаш искра от светлина го озари.
Вдъхновено и развълнувано, тя произнесе своя монолог.

ПРЕЗ ВРЕМЕТО НА ТЪМНИТЕ СИЛИ

През онази нощ на моите мечтания аз мислех как да преведа хората през времето на тъмните сили. Моят план и моите мисли бяха точни и реални и ТЕ ги приеха.

В книгата, която ти ще напишеш, ще се съдържат ненатрапчиви комбинации и формули от букви и те ще предизвикат в болшинството от хората светли и добри чувства. Тези чувства са способни да се преборят с физическите и душевните недъзи и ще способстват за раждането на новото съзнание, което ще е присъщо на хората на бъдещето. Повярвай ми, Владимир, това не е мистика, това е в съответствие със законите на Вселената.

Всичко е много просто: ти ще пишеш тази книга, ще се ръководиш изключително от чувствата и Душата си. Иначе няма да успееш, защото не владееш техниката на писането, но с чувства е възможно ВСИЧКО. Тези чувства вече са в теб. И моите, и твоите. Ти все още не ги осъзнаваш. Те обаче ще бъдат разбрани от мнозина. Въплътени в знаци и съчетания, те ще бъдат по-силни от огъня на Заратустра. Недей да скриваш нищо от това, което се е случило с теб, дори и съкровеното. Освободи се от всеки срам и не се бой, че ще изглеждаш смешен — смири гордостта си.

Аз ти се разкрих напълно — и тялом, и духом. Чрез теб искам да се открия и на всички хора — сега това ми е позволено. Зная каква грамада от тъмни сили ще се сгромоляса върху мен, ще се противопоставя на моята мечта, но не се боя от тях, аз съм по-силна и ще успея да видя това, което съм намислила, и сина си ще успея да родя и да възпитам. Нашият син, Владимир.

Моята мечта ще пречупи много от механизмите на тъмните сили, които хилядолетия наред са въздействали пагубно на хората и ще накара мнозина да работят за доброто.

Зная, че ти не можеш сега да ми повярваш — на теб ти служат като опора разни условности и постулати, които са заложили в ума ти от битието на този свят, в който живееш. Изглежда ти невероятна

възможността за пренасяне през времето. Но нашите понятия за времето и разстоянията са условни. Не секундата и метърът, а степента на осъзнаване и волята характеризират тези величини.

Чистотата на помислите, чувствата и усещанията, които са характерни за болшинството, определят точката, в която се намира човечеството във Вселената и във Времето.

Вие вярвате в хороскопите, в пълната си зависимост от разположението на планетите. Тази вяра е постигната с помощта на механизмите на тъмните сили. Тя — тази вяра — възпира времето на светлите паралели и дава възможност на тъмнината да се промъкне и да се увеличи. Тази вяра ви отдалечава от осъзнаването на Истината, от същността на вашето земно битие. Анализирай внимателно. Помисли — Бог е създал човека по свой образ и по свое подобие^[1]. На човека е дадена най-великата свобода — свободата на избора между тъмното и светлото. На човека е дадена Душа. Всичко видимо е подвластно на човека и той — човекът — е

свободен дори и по отношение на Бога — да Го обича или не. Никой и нищо не може да управлява човека без неговата воля. Бог желае любовта на човека в отговор на своята любов, но Бог желае любовта на свободния човек, на съвършения и подобния Нему.

Бог е създал всичко видимо, включително и планетите. Те служат за осигуряването на ред и хармония на всичко живо: растенията, животинския свят, помагат на човешкото тяло, но абсолютно не властват над Душата и разума на човека. Не те направляват човека, а човек чрез своето подсъзнание движи всички планети.

Ако един човек поиска на небето да запламти второ слънце, то няма да се появи. Така е устроено всичко, че да не се стигне до планетарна катастрофа. Но ако всички хора едновременно поискат появата на второ слънце — то ще се появи.

При съставянето на хороскопа преди всичко е необходимо да се отчитат основните величини — равнището на настоящото съзнание на човека, силата на волята му и на неговият дух, стремежите на Душата и степента на участието му в мига на днешното битие.

Волята и съзнанието свободно побеждават благоприятните и неблагоприятните дни, магнитните бури, високото и ниското налягане.

Нима не си виждал щастлив и радостен човек в облачно и в дъждовно време или обратното — тъжен и душевно потиснат в

слънчев и в най-благоприятен ден?

Ти си мислиш, че аз си фантазирам като някаква ненормална, когато казвам, че заложените в книгата от мен комбинации и формули от букви ще изцеляват и просветляват хората. Не ми вярваш, защото не разбираш. А в действителност това е толкова просто.

Ето, сега разговарям с теб на твоя език, с твоите изрази и дори понякога се старая да говоря с интонациите ти. На теб ще ти бъде лесно да запомняш казаното от мен, защото това е твоят език, който е присъщ само за теб, но и разбираем от много хора. В него няма неясни думи и рядко употребявани изрази. Той е прост и поради това е разбираем от болшинството. Но аз мъничко променям, раз мествам някои от думите съвсем мъничко. Сега се намираш в състояние на възбуда и поради това, като си спомниш за това състояние, ще си припомниш всичко, за което съм ти говорила. И ще запишеш казаното.

Така в написаното от теб ще попаднат и моите съчетания от букви.

Те са много важни. Могат да сътворяват чудеса както молитвата. Нали много от вас вече знаят, че молитвите са определени съчетания и комбинации от букви. Тези съчетания и комбинации са построени от просветени хора с Божията помощ.

Тъмните сили винаги са се стремили да отнемат от човека възможността да се възползва от благодатта, произтичаща от тези съчетания. За да постигнат това, те дори са променили езика, въвеждали са нови думи и са изваждали старите, променяли са смисъла. По-рано например във вашия език е имало четиридесет и седем букви, а сега са останали тридесет и три. Тъмните сили са внасяли свои, други съчетания и формули, разбуждайки ниското и тъмното, старали са се да увлекат човека с плътските похоти и страсти. Но аз пренесох първоначалните съчетания, използвайки при това само днешните букви и символи, и сега те ще бъдат действени. Така се старая да ги намеря! И ги намирах!

Събрах всичко най-добро от всички времена. Събрах много. Аз ги скрих в това, което ти ще напишеш.

Както виждаш, това е просто превод на съчетанията на знаците от дълбините на вечността и безкрайността на Космоса. Този превод е точен по смисъл, значение и цел.

Напиши за всичко, което си видял — нищо недей да скриваш, нито лошото, нито хубавото, нито съкровеното — тогава те ще се запазят.

Ще се убедиш сам в това, повярвай ми, моля те, Владимир. Ще се убедиш, когато го напишеш. У много хора, които ще четат написаното, ще бъдат предизвикани чувства и емоции, които са още неразбрани и неосъзнати от тях. Те ще ти потвърдят това — ще видиш, ще чуеш, че ще го потвърдят. У тях ще се породят светли чувства. Мнозина после сами ще разберат с помощта на тези чувства много повече, отколкото ще бъде написаното от теб. Поне мъничко напиши. Когато се убедиш, че хората чувстват тези съчетания, когато ти го потвърдят десет, сто, хиляда души, ще повярваш и ще напишеш всичко. Ето, провери себе си. Провери мен.

По-нататък аз ще мога да говоря за още по-значими неща и хората ще разбират и ще чувстват това. А най-значимото е възпитанието на децата. На теб ти беше интересно да разбереш за летящите чинии и механизмите, за ракетите и планетите. А на мен така ми се искаше да ти разкажа повече за възпитаването на децата и ще го направя — ще ти разкажа, когато внуша в теб по-голяма осъзнатост. Само че Това трябва да се чете, когато не ти пречат звуците на ръкотворните, изкуствените механизми. Тези звуци вредят и отклоняват човека от Истината. Нека останат звуците на естествения свят, който е създаден от Бога. Те носят в себе си информация за Истината, благодатта и помагат на осъзнаването. Тогава и изцеляването ще бъде значително по-резултатно.

Ти, разбира се, отново се съмняваш и не вярваш в изцеляващата сила на думите, мислиш за мен... Но и в това няма никаква мистика, фантазия или противоречие със законите на духовното битие.

Когато в човека се появяват светли чувства, те непременно оказват благотворно влияние абсолютно на всички телесни органи. Именно светлите чувства са най-силното и ефективно средство, което противостои на всяко заболяване. С помощта на такива чувства е лекувал Бог, така са постъпвали и светците. Прочети Стария Завет — сам ще се убедиш. С помощта на тези чувства могат да лекуват и някои хора от вашия свят. Мнозина от вашите лекари знаят това. Попитай тях, ако не ми вярваш. На тях по-лесно ще повярваш. Колкото по-

силно, по-светло е това чувство, толкова по-голямо въздействие има върху този, към когото е насочено.

Винаги съм могла да лекувам с моя лъч. Още в моето детство дядо и прадядо ме научиха и ми обясниха всичко. Много пъти съм правила това с моите летовници.

Сега моят малък лъч е много пъти по-силен от този на дядо и на прадядо. Това е, казват те, защото сега у мен се е появило чувството, което се нарича Любов.

То е толкова голямо, приятно и малко парещо. Искане ми се да го даря на всички хора и на теб. Искане ми се на всички да им е добре и всичко да е наред, както е искал Бог.

Анастасия произнесе своя монолог с необикновено вдъхновение и увереност. Сякаш го изстреля в пространството и във времето. И замълча. Гледах Анастасия поразен от необикновената ѝ страст и увереност, а после попитах:

— Анастасия, това ли е всичко? Няма ли повече никакви нюанси в твоите планове, в мечтите ти?

— Останалото, Владимир, са дреболии. Те не са съществени. Обмислих ги в движение като „две и две“. Съществува само едно усложнение, което се отнася до теб, но и него разреших.

— Ето затова давай, говори по-подробно. Какво е това усложнение, което ме засяга?

— Разбираш ли, аз те направих най-богатия човек на Земята. И освен това те направих най-знаменития. Така ще стане след известно време. Но когато мечтата ми се детайлизира. Засега тя още не се е издигнала, за да я подхванат Светлите сили. Тъмните сили винаги се стремят да внесат нещо свое, вредно. Как да кажа — свои странични ефекти, които пагубно влияят на този, когото засягат, а и на другите хора.

Моите мисли препускаха много-много бързо, но тъмните сили все пак успяваха. Те оставиха много от своите земни работи и се стремяха да задействат механизмите си около моята мечта и тогава аз измислих... Надхитрих ги и накарах всичките им механизми да работят за доброто. Тъмните сили се объркаха за по-малко от миг, но и това беше достатъчно, за да могат Светлите сили да грабнат моята мечта и да я отнесат в недосегаемата светла безкрайност.

— Че какво си измислила, Анастасия?

— Неочаквано за тъмните сили мъничко удължих тяхното време. През това време на теб ще ти се наложи да преодоляваш различни трудности. При това се лиших от възможността да ти помагам с малкия си лъч.

Те се слисаха, защото не виждаха в това логика. А през това време бързо-бързо осветих хората, които в бъдеще ще общуват с теб.

— Какво означава това?

— Със своите мънички и почти неуправляеми лъчи хората ще помогнат на теб и на моята мечта. Но те ще бъдат много и вие заедно ще реализирате тази мечта в материалната реалност. Ще се пренесете през времето на тъмните сили. Ще пренесете и другите.

И ти няма да бъдеш високомерен и алчен, когато станеш богат и знаменит. Защото ще разбереш — главното не са парите, за тях никога няма да получиш топлината и искреното съчувствие на човешката Душа.

Ще разбереш това, когато преминаваш през това време, когато видиш тези хора и се запознаеш с тях. И те също ще разберат. А кляканията... Твоите взаимоотношения с банките измислих за всеки случай още и затова, че ти изобщо не обръщаш внимание на тялото си. А така поне ще правиш гимнастика, когато получаваши пари в банката, както и някои от bankerите. И нека това да е дори малко смешно. Затова пък греховна гордост в теб няма да има.

Ето така и стана — всички трудности и препятствия, които измислиха тъмните сили за своето време ще закаляват теб и околните. Ще ви правят по-осъзнати. И ще ви опазят впоследствие от съблазните, с които тъмните така се гордеят. Именно техните действия ще ви опазят, затова и се слисаха за части от мига. Сега вече никога няма да могат да догонят моята мечта.

— Анастасия! Ти, мечтателнице моя мила. Фантазьорке.

— Ох... Колко хубаво направи. Благодаря! Благодаря ти. Толкова хубаво каза: „Моя мила“.

— Моля. Но аз те нарекох още и фантазьорка. Мечтателница. Не се ли обиди?

— Съвсем не се обидих. Ти още не знаеш колко точно винаги се сбъдват моите мечти, когато са ярки и детайлни. Това ще се сбъдне обезателно. Тази е най-любимата ми и най-ярката. Книгата ти ще бъде

такава, че ще предизвика необичайни чувства у хората, те ще проявят тези чувства.

— Чакай, Анастасия, ти пак започваш да се вълнуваш. Успокой се.

Мина съвсем малко време от момента, когато аз прекъснах пламенната реч на Анастасия.

Не ми беше съвсем ясен смисълът, заложен в нейния монолог. Твърде фантастично изглеждаше всичко казано от нея. Чак след година редакторът на списание „Чудеса и приключения“ Михаил Фърнин, като прочете ръкописа ми, в който се съдържаше този монолог, развълнувано ми връчи новото издание на списанието си (за м. май 1996 г.).

Вълнението завладя и мен, когато се запознах с неговото съдържание. Двама големи учени — академик Анатолий Акимов и академик Влаил Казначеев — в своите статии говореха за съществуването на Висшия Разум, за тясната взаимовръзка между човека и Космоса, за излизащите от човека и невидими с просто око лъчи. Със специална техника е станало възможно те да се заснемат. В списанието бяха поместени две снимки на излизащите от хората лъчи.

Но науката едва беше заговорила за това, което Анастасия не само че знаеше още от детството си, но и с лекота използваше в своя всекидневен живот, като се стараяше да помогне на хората.

Откъде можех да зная преди една година, че стоящата пред мен в старичката си и единствена пола, обути в тромави галоши Анастасия, вълнувайки се и дърпайки копченцата на блузката си, действително разполага с колосални знания и способност да влияе на човешките съдби; че нейните душевни пориви действително са способни да противостоят на това, което е тъмно и пагубно за човечеството; че известният в Русия народен лечител В. А. Миронов ще събере своите помощници и ще каже: „Буболечки сме всички ние пред нея“. И ще добави, че светът още не е познавал по-голяма сила от нейната. Той съжаляваше, че толкова дълго не съм я разбирал.

Мнозина ще усетят огромната енергия, която излиза, от тази книга.

Като пролетен дъжд, който отмива мръсотията, ще се посипят стихове след излизането на първия й малък тираж, чийто автор, мисля, е и Анастасия.

Сега, уважаеми читателю, ти държиш в ръцете си тази книга. Четеш я. Предизвиква ли тя в твоята Душа чувства, ти ще отсъдиш. Какво чувстваш? Към какво те призовава тя?

Анастасия, която остана сама там в тайгата, на своята поляна, с упоритост ще разпръсква с помощта на своя малък лъч на доброта всички прегради, които застават пред нейната мечта, ще събира и вдъхновява все повече хора за реализирането на своята мечта.

И така, в трудната минута до мен застанаха трима московски студенти, без да получават за труда си достойно парично възнаграждение (дори като ми помагаха материално). Те (и особено Льоша Новичков) печатаха нощем на своите компютри текста на „Анастасия“, като обработваха, където се налага.

Те не престанаха да печатат, дори и когато започна тяхната трудна сесия.

И книжката беше отпечатана в двехиляден тираж от единадесета московска печатница зад гърба на издателството. Но още преди това журналистът Евгений Квитко от фермерския вестник „Селскостопански вести“ пръв разказа в пресата за Анастасия. После Катя Головина от „Московска правда“, после „Горски вестник“, „Светът на новините“, радиото на Русия. Списание „Чудеса и приключения“, в което публикуват известни светили на академичната наука, пренебрегвайки традицията, отдели на Анастасия няколко броя и написа: „В най-смелите си мечти академиците не достигат прозренията на Анастасия — знаещата от сибирската тайга. Чистотата на помислите прави човека всемоушен и всезнаещ. Човекът е върхът на творението.“

За Анастасия писа само сериозната столична преса. Анастасия сякаш сама я избираше, като прескачаше булевардната и зорко охраняваше чистотата на своята мечта.

Но това ми стана ясно едва година след срещата с нея. Преди това, като не я разбирах и не ѝ вярвах докрай, се отнасях с подозрение към случващото се, стараех се да измествам разговора на тема, която ми е по-близка — за предприемачите.

[1] Бит. 1:27 — Бел.прев. ↑

СИЛНИТЕ ХОРА

Най-висшата оценка за твоята личност е тази, дадена ти от хората, които са около теб.

Анастасия много говореше за хората, които ние наричаме предприемачи, за тяхното влияние върху духовността на обществото, а после вдигна една пръчка и нарисува на земята кръг. В кръга нарисува още множество кръгчета, а в средата им постави точки; отстрани на този кръг добави и други. Тя нарисува нещо като карта на планетите във вътрешността на земния свят и добави още много други неща в нея, след което каза:

— Големият кръг — това е Земята, планетата, на която живеят хората. Малките кръгчета са мъничките, обединени от нещо колективчета от хора. Точките са хората, които оглавяват тези колективчета. От това, как тези оглавяващи ще се отнасят с хората, какво ги карат да правят, какъв психологически климат създават, използвайки своето влияние, ще зависи дали на тези хора ще им бъде добре или зле. Ако на болшинството му е добре, от всеки човек ще излиза светло излъчване и като цяло от колектива също ще се излъчва светлина. Ако се чувстват зле, тогава ще е тъмно.

И тя зашрихова част от кръгчетата, правейки ги потъмни.

— Разбира се, на тяхното вътрешно състояние оказват влияние и много други фактори, но във времето, когато са в този колектив, основното са взаимоотношенията с ръководството. За Вселената е много важно от Земята като цяло да излиза светло излъчване — излъчването на светлината, на любовта, на доброто. За това и в Библията е казано: „Бог е Любов“^[1].

— Мъчно ми е, много ми е мъчно за хората, които вие наричате предприемачи — те са най-нещастните. Аз бих искала да им помогна, но ми е много трудно да го направя сама.

— Ти бъркаш, Анастасия, за нещастни при нас се смятат пенсионерите, хората, които не могат да си намерят работа, да си осигурят необходимото жилище, дрехи, прехрана. Предприемачът —

това е човек, който притежава всичко това в по-голяма степен от другите. За него са достъпни удоволствията, за които другите не могат и да мечтаят.

— Какви например?

— Ами дори да вземем средния предприемач — той има съвременна кола, апартамент. С дрехите и прехраната изобщо няма проблем.

— А радостта? Удовлетворението от нещо? Виж.

Анастасия отново ме привлече на тревата и както първият път, когато ми показваше жената летовничка на вилното ѝ място, започна да ми показва други картини.

— Ето, виждаш ли? Той седи точно в онази кола, която ти наричаш луксозна. Виждаш ли, той е сам на задната седалка — в колата има климатик и шофьорът кара много плавно. Но погледни колко напрегнато и замислено е лицето на седящия на задната седалка предприемач. Той мисли, крои някакви планове, страхува се от нещо, виж — ето хвана това, което вие наричате телефон. Безпокои се... Така, получи информация... Сега трябва бързо да я оцени и да вземе решение. Целият е напрегнат... Мисли... Готово, решението е взето. Сега гледай, гледай — седи сякаш спокойно, а на лицето му са изписани съмнение и тревога. И няма никаква радост.

— Това е работа, Анастасия.

— Това е начин на живот и в него няма проблясък от момента на събуждането до момента на заспиването и дори в съня му. И той не вижда нито разлистващите се дървета, нито пролетните ручейчета.

Около него навсякъде е пълно със завистници, желаещи да вземат това, което той притежава. Опитът да се опази от тях с това, което вие наричате охрана, къщата, която е крепост, не му носят пълно успокоение, тъй като страхът и грижите са в него самия и винаги си остават с него.

И така до самата смърт, и вече пред самия край на живота е съжалението, че се налага да остави всичко това.

— Предприемачът има радости. Те идват тогава, когато той достигне желания резултат и осъществи замисления план.

— Не е вярно, той не успява да се радва на постигнатото, в замяна пристига друг план — още по-сложен, и отново се започва всичко отначало, само че с големи трудности.

Горската красавица рисуваше пред мен много мрачна и печална картина на външно благополучното съсловие от нашето общество и в тази картина не ми се искаше да вярвам. Като опровержение ѝ казах:

— Ти забравяш, Анастасия, за тяхното умение да постигат поставените цели и да получат жизнените блага, възхитените погледи на жените, взиращи се в тези мъже, уважението на околните към тях.

На което тя отговори:

— Илюзия. Не, всичко това е илюзия. Къде си виждал пълен с уважение или възхищение поглед на човек, който се взира в пътника от луксозната кола или в собственика на най-богатото жилище? Нито един човек няма да потвърди казаното от теб. Това са погледи на завистта, на безразличието, на раздразнението. И дори жените не могат да обичат тези хора, защото техните чувства се примесват с желанието не само да притежават този човек, но да притежават и онова, което той има. На свой ред и те не могат истински да обичат жена, защото нямат възможност да освободят достатъчно място за такова голямо чувство.

Търсенето на по-нататъшни аргументи беше безсмислено, тъй като казаното от нея можеше да бъде потвърдено или опровергано само от тези, за които тя говореше. И аз като предприемач никога не се бях замислял над това, не съм анализирал броя на радостните си минути и още по-малко можех да го направя за другите. Някак си не е прието в средите на предприемачите да мрънкаш или да се оплакваш — всеки се стреми да се покаже като преуспяващ и доволен от живота.

Поради това вероятно и се е формирало мнението у повечето хора, че предприемачът е човек, който получава от живота само и единствено блага. Анастасия улавяше не проявяващите се външно чувства, а по-тънките, скритите вътре. Тя определяше състоянието на човека според количеството на светлината, която виждаше. Струва ми се, че картините и ситуациите, които тя виждаше, бяха видими за мен по-скоро от нейния глас. Казах за това на Анастасия. Тя отговори:

— Ще ти помогна. Ти затваряш очи, лежиш на тревата, ръцете ти са разперени встрани, трябва да се отпуснеш. Мислено си представи цялата Земя, опитай се да видиш нейния цвят и синкавото сияние, което излиза от нея. После стесни лъча на своето въображение, без да обхващаш цялата Земя, прави го все по-тесен и по-тесен, докато не видиш конкретни детайли. Търси хора там, където синкавото

излъчване е повече. Продължавай да стесняваш своя малък лъч, докато не видиш един или няколко души. Хайде да опитаме пак с моя помощ.

Тя ме хвана за ръката, постави пръстите си върху моите, като ги опря с кранчетата в дланта ми. Пръстите на другата ѝ ръка лежаха на тревата и бяха насочени нагоре. Аз мислено извърших всичко това, което тя каза и пред мен смътно изникна картина с трима души, които седяха на маса и говореха възбудено помежду си; Техните думи ми бяха неясни. Не чувах изобщо никаква реч.

— Не — каза Анастасия, — това не са предприемачи. Сега ще ги намерим.

Тя движеше и движеше своя малък лъч, попадайки на големи и малки кабинети, затворени клубове, сбирки на маса, бордеи... Синкавото сияние беше или слабо, или го нямаше изобщо.

— Виж — там вече е нощ, а той все още седи в задимения си кабинет сам, нещо не е наред при този предприемач. А този, виж го този, колко е доволен в басейна и до него има момичета. Той е пийнал, но сияние няма; Просто се опитва да забрави за нещо, неговото самодоволство е изкуствено.

Това е домът му. Ето неговата жена, детето му нещо го пита. Телефонът... Ето, моля, той отново стана сериозен, дори близките му се отдръпнаха на заден план.

И отново една след друга проблясват всевъзможни ситуации, външно хубави и не толкова, докато не се натъкнахме на тази ужасна сцена. Изведнъж изникна стая — вероятно в някакъв апартамент — доста комфортна, но...

На кръглата маса лежеше гол човек, ръцете и краката му бяха завързани за краката на масата, главата висеше, устата беше залепена с кафява лепенка. До масата седяха двама млади мъже със здраво телосложение — единият беше късо подстриган, а другият не толкова як, с гладко зализана коса. По-далеч под стълбата седеше в кресло млада жена. Устата ѝ също беше залепена, под гърдите беше пристегната с бял шнур, който я притискаше към креслото. Всеки от краката ѝ беше вързан към крачетата на креслото. Беше облечена само с долна разкъсана блузка. До нея седеше възрастен слабават мъж и пиеше нещо, може би коняк. На малката масичка пред него имаше шоколад. Тези, които седяха до кръглата маса, не пиеха нищо. Те

изливаха на гърдите на лежащия мъж някаква течност — водка или спирт — и я подпалваха. „Разплата“ — разбрах аз.

Анастасия отдръпна малкия си лъч от тази сцена. Но аз възкликнах:

— Върни се. Направи нещо!

Тя върна сцената и отговори.

— Не бива. Всичко вече се е случило. Това не може да бъде спряно, трябвало е по-рано, сега вече е късно.

Гледах като попарен и изведнъж ясно видях очите на жената — нейните очи бяха изпълнени с ужас и не молеха за пощада.

— Направи! Направи поне нещо, ако не си безсърдечна! — извиках аз на Анастасия.

— Но това не е в моите сили, това вече е някак програмирано по-рано, не от мен, аз не мога да се бъркам пряко. Сега те са по-силни.

— Къде е твоята доброта, способностите ти?

Анастасия мълчеше. Ужасната сцена леко потъмня. После изчезна възрастният мъж, който пиеше коняк.

Изведнъж аз почувствах слабост в цялото тяло.

Почувствах още как започна да ми изтръпва ръката, която докосваше Анастасия.

Чух нейния отслабнал глас. Тя едва успя да изговори следните думи:

— Дръпни си ръката, Владими... — тя не успя дори да доизговори моето име.

Ставайки, отдръпнах ръката си от Анастасия.

Ръката ми висеше като безчувствена, както се случва, когато изтръпват ръка или крак и цялата беше бяла. Размърдах пръстите си и безчувствеността започна да преминава.

Погледнах Анастасия и се ужасих. Очите ѝ бяха затворени. Руменината беше изчезнала от лицето ѝ. Под кожата на ръцете и на лицето ѝ изглеждаше, че сякаш няма капчица кръв. Тя лежеше като безжизнена. Тревата около нея в радиус от два-три метра също беше бяла и клюмнала. Разбрах, че се е случило нещо ужасно и извиках:

— Анастасия! Какво се е случило с теб, Анастасия?!

Но тя не реагира на моя вик. Тогава я хванах за раменете и разтърсих вече не онова стегнато, а омекналото ѝ тяло, но нейните абсолютно бели и обезкръвени устни мълчаха.

— Чуваш ли ме, Анастасия?

Съвсем леко се повдигнаха миглите ѝ и ме погледнаха угаснали очи, които вече нищо не изразяваха. Взех манерката с водата, повдигнах главата ѝ и се опитах да ѝ дам да пие, но Анастасия не можеше да преглъща. Гледах я и трескаво мислех какво да направя.

Най-после нейните устни леко се размърдаха и прошепнаха:

— Пренеси ме на друго място... до дърво...

Вдигнах омекналото ѝ тяло и като я отнесох далеч от кръга с бялата трева, я поставих до най-близкия кедър. След известно време тя започна да идва на себе си и аз я попитах:

— Какво беше това, което се случи с теб, Анастасия?

— Опитах се да изпълня твоята молба — тихо отговори тя и след минута добави: — Мисля, че успях.

— Но ти изглеждаш толкова зле, едва не загина!

— Наруших естествените закони. Намесих се там, където не трябваше да се намесвам. Това изискваше всичките мои сили и енергия. Учудвам се, че бяха достатъчни.

— Защо рискува, след като това е толкова опасно?

— Нямах избор. Нали ти искаше това. Страхувах се да не изпълня твоята молба, боях се, че съвсем ще престанеш да ме уважаваш. Ще си мислиш, че аз само говоря ли, говоря... И че нищо не мога в реалния живот.

Очите ѝ ме гледаха искащо и умоляващо. Когато говореше, тихото ѝ гласче леко потреперваше:

— Но няма да мога да ти обясня как се прави това, как работи този природен механизъм, аз го чувствам, но да ти го обясня така, че да е разбираемо за теб, не мога и вашите учени сигурно засега няма да могат.

Тя отпусна главата си, помълча, сякаш събираше сили. Отново ме погледна с умоляващи очи и произнесе:

— Сега ти още повече ще ме смяташ за ненормална и вещица.

Изведнъж много ми се прииска да направя за нея нещо хубаво, но какво? Искях да ѝ кажа, че я смятам за нормален, обикновен човек, за красива и умна жена, но в мен не съществуваше обичайното усещане към нея, а и тя със своята интуиция не би ми повярвала.

Изведнъж си спомних как обикновено в детството ѝ я е поздравявал нейният праядо. Как побелелият праядо е приклякал на

едно коляно пред малката Анастасия и е целувал ръчичката ѝ. Заставах пред Анастасия на едно коляно, взех все още бледата и малко студена ръка, целунах я и казах:

— Ако ти си ненормална, то ти си най-най, най-добрата, умната и красива от всички ненормални.

Най-накрая усмивката отново докосна устните на Анастасия, очите ѝ ме гледаха благодарно. По бузите ѝ отново започна да се възвръща руменината.

— Анастасия, картината беше доста мрачна. Ти специално ли я избра?

— Търсех поне за пример нещо хубаво, но не намерих. Те всички са в клещите на своите грижи — насаме са с проблемите си и почти нямат духовно общуване.

— Ами какво трябва да се направи, какво можеш да предложиш освен съжаление към тях? Трябва да ти кажа — предприемачите — това са силни хора.

— Много са силни — съгласи се тя — и са интересни. Те за един живот някак си изживяват два. Единият живот е известен само на тях и на никого от близките им, а другият — външният, той е за околните. Аз мисля, че трябва да се помогне, като се усили духовното и искрено общуване между тях. Необходим е открит стремеж към чистота на помислите.

— Анастасия, аз сигурно ще се опитам да направя това, за което ти ме молиш. И книга ще се опитам да напиша, и дружество на предприемачите с чисти помисли ще се опитам да създам, но само така, както аз съм успял да го разбера.

— На теб ще ти е трудно. Няма да мога да ти помагам достатъчно — в мен останаха малко сили. Те ще се възстановяват дълго. Сега за известно време няма да мога да виждам на разстояние с моя малък лъч. И сега с обикновеното зрение трудно те виждам.

— Анастасия, да не би да ослепяваш?

— Мисля, че всичко ще се възстанови. Само съжалявам за това, че известно време няма да мога да ти помагам.

— Няма нужда да ми помагаш, Анастасия. Ти се опитай себе си да опазиш за сина ни и да помогнеш на другите.

Трябваше да заминавам, да догоня кораба. Като изчаках поне на външен вид тя да започне да изглежда почти такава, каквато беше преди, аз се върнах на катера. Анастасия го отгласна от брега. Течението пое катера.

Тя стоеше почти до колене във водата, подгъвът на полата ѝ се беше намокрил и се развяваше по вълните.

Дръпнах навития шнур. Моторът запали, раздирайки тишината, която беше станала нещо привично за мен през последните три дни и катерът рязко тръгна напред, като набираше все повече скорост и се отдалечаваше от самотно стоящата в крайбрежната вода отшелница на тайгата.

Изведнъж Анастасия бързо излезе от водата и хукна по брега да настигне катера.

Развяващите ѝ се от вятъра коси приличаха на комета. Тя се стараеше да бяга много бързо, вероятно използвайки при това всичките си сили, опитвайки се да направи невъзможното — да догони бързоходния катер. Но беше невъзможно да го стори. Разстоянието между нас бавно се увеличаваше. Стана ми мъчно за безполезните ѝ усилия и желяейки колкото се може по-бързо да прекратя тягостния момент на раздялата, аз с всичка сила до краен предел натиснах лоста на газта. През главата ми премина мисълта, че Анастасия може да си помисли, че аз отново съм се изплашил от нея и бягам.

Ревящият от напрежението мотор вдигна носа на катера над водата и той се устреми още по-бързо напред. Разстоянието между нас все по-бързо се увеличаваше.

А тя... Господи! Какво прави тя?...

На брега Анастасия разкъса пречещата ѝ да бяга мокра пола, хвърли настрани разкъсаните дрехи. Стремителността на нейния бяг нарастваше и тогава се случи невероятното — разстоянието между нея и катера започна бавно да се скъсява.

Напред по пътя ѝ имаше стръмнина. Продължавайки да натискам вече неподдаващата се ръчка на газта, си помислих, че стръмнината ще я спре и ще се прекрати тази мъчителна за мен сцена.

Но Анастасия продължаваше своя стремителен бяг и от време на време протягаше ръце напред, сякаш опипваше пространството.

Нима толкова много се е влошило зрението ѝ — не вижда ли стръмнината?

Анастасия, без да намалява изобщо стремителността си, се изкачи на стръмнината, падна на колене, вдигна ръцете си към небето, обърна се в моята посока и започна да вика. Чух гласа ѝ през дивия рев на мотора и шума на водата, чух нещо като шепот:

— Напред има пли-и-тчи-ни-и-и, тру-пи-и-и.

Бързо обърнах глава, без още да съм осъзнал съвсем какво става, толкова рязко завъртях руля, че хукналият настрани катер едва не загреба вода с наклонилия се борд.

Огромно дърво се беше опряло с единия си край в плитчината, а другият едва стърчеше от водата и леко драсна едната страна на бясно движещия се катер. При челен удар то щеше лесно да пробие тънкото алуминиево дъно.

Когато вече излязох на речния фарватер, се обърнах, погледнах към склона и тихо прошепнах в посока на стоящата на колене самотна фигура, която се превръщаше във все по-мъничка точка:

— Благодаря ти, Анастасия!

[1] Йоан, 4:8 — Бел.прев. ↑

КОЯ СИ ТИ, АНАСТАСИЯ

Корабът ме изчакваше в Сургут. Капитанът и екипажът чакаха моите разпореждания. Но аз не можех да се съсредоточа, за да определя по-нататъшния маршрут и дадох заповед да се удължи престоят ни в Сургут, да се организират забавни вечери за местното население, да заработи базарът на стоки за народно потребление и услуги.

Мислите ми бяха ангажирани със събитията, свързани с Анастасия. Купих от магазина много научнопопулярна литература, книги за необичайни явления и способности на хората, истории от сибирския край. Заключвах се в каютата, като се опитвах да намеря обяснение в книгите.

Интересуваше ме и дали действително можеше да се породи у Анастасия чувството любов поради факта, че тя, опитвайки се да помогне на селското момиче, е извикала: „Аз те обичам, Владимир!“

Защо простите думи, които ние произнасяме толкова често без да влагаме в тях достатъчно достойно чувство, са въздействали на Анастасия въпреки нашата разлика във възрастта, въпреки разликите във възгледите ни за начина на живот и изобщо за живота?

Научнопопулярната литература не даваше отговори. Тогава взех Библията. И ето го отговорът. В самото начало на Светото Евангелие от Йоана се казва: „В началото бе СЛОВОТО; и СЛОВОТО беше у Бога; и СЛОВОТО бе БОГ“^[1].

За кой ли път бях поразен — толкова лаконични и точни са определенията на тази удивителна книга.

За мен веднага много неща станаха разбираеми. Анастасия, непознаваща лукавството и лъжата, не можеше да произнася думите просто така. Аз си спомних нейната фраза:

„Аз сякаш забравих в този момент, че не мога да произнасям думите просто така, зад тях непременно трябва да има чувства, осъзнатост или достоверност на природната информация.“

О, Боже!!! Как не ѝ е провървяло! Защо е адресирала тези думи към мен — мъж вече на възраст, имащ семейство, подложен на многобройните съблазни на нашия свят, както тя казваше — пагубни и тъмни? Със своята вътрешна чистота тя е достойна за съвършено друго нещо. Но кой може Да я заобича с този толкова необичаен начин на живот, устройство на ума и на интелекта?

От пръв поглед тя изглежда съвсем обикновена, но е необичайно красиво и привлекателно момиче. После, когато започнеш да контактуваш с нея, тя сякаш се превръща в някакво същество, живеещо извън пределите на разума.

Възможно е точно такива усещания да са възникнали у мен — аз не разполагам с достатъчно знания и разбиране за същността на нашето битие. Други може би биха я възприемали по-различно.

Спомних си, че дори на раздяла у мен не възникна желание да я целуна или да я прегърна. Не знаей дали тя искаше това. Спомних си как разказваше за своите мечтания. Мислех си колко странна е философията на нейната любов — да се организира Дружество на предприемачите, за да им се помогне; да се напише книга с нейните съвети към хората; да бъдат пренесени те през времето на тъмните сили.

И го вярва! Убедена е, че всичко ще стане точно така. Да, и аз съм добър — дадох ѝ дума, че ще се опитам да организирам дружество на предприемачите и да напиша книга. Сега тя вероятно още повече ще се размечтае затова? Да беше измислила нещо по-лесно и по-реално!

Някаква непонятна жалост възникна у мен към Анастасия. Представих си как тя ще чака в своята гора и ще мечтае, че всичко ще се случи така в действителност. И добре, ако само чака и просто мечтае. Но и тя самата ще започне да прави нещо добро, ще направлява своя малък лъч на добрината, ще изразходва колосалната енергия на своята Душа и ще вярва в невъзможното. И макар че тя ми демонстрира възможностите на своя малък лъч, опита се да ми обясни неговия механизъм, съзнанието ми не го възприемаше като реалност. Съдете сами — според нейните думи тя насочва своя малък лъч към човека, осветява го с невидима светлина, дарява му своите чувства и стремеж към доброто и светлото:

— Не, не, само недей да си помисляш, че аз се намесвам в психиката или насилвам Душата и Разума. Човекът е свободен да приеме или да отхвърли в такова количество, колкото му харесва, колкото иска Душата му, колкото може да вмести от тези чувства в себе си. Ако ги приеме, тогава започва да изглежда външно по-светъл и вашите болести го напускат частично или напълно. Така могат да правят моите дядо и прадядо и аз винаги съм го можела — прадядо ме научи, когато си играеше с мен в детството ми. Но сега моят малък лъч е станал много пъти по-силен, отколкото този на дядо и на прадядо. Те казват, че защото в мен се е родило това необикновено чувство, което се нарича Любов. То е ярко-ярко, дори е малко парещо. То е толкова много, че ти се ще да го даряваш.

— На кого, Анастасия? — питах я аз.

— На теб, на хората, на който може да го приеме. Искане ми се на всички да им е добре. Когато ти започнеш да правиш това, за което съм си мечтала, ще доведе при теб много от тези хора и вие заедно...

Като си спомних всичко това и си я представих, изведнъж разбрах, че няма да мога, поне няма да мога да не опитам да изпълня онова, което тя искаше — иначе през целия останал живот ще ме мъчат съмненията и ще имам усещането за предателство спрямо мечтата на Анастасия. Нека да не е напълно реална, но е така страстно желана от нея.

И така взех решение за себе си и насочих кораба направо към Новосибирск.

Разтоварването му и демонтажът на оборудването на кораба поръчах на изпълнителния директор на моята фирма, някак си се обясних с жена ми и заминах за Москва...

Заминах, за да направя реалност или в крайна сметка поне да се опитам да направя реалност мечтата на Анастасия.

(Продължението следва.)

[1] Йоан 1:1 — Бел.прев. ↑

ОБРЪЩЕНИЕ НА АВТОРА КЪМ ЧИТАТЕЛИТЕ

Скъпи читатели, благодаря ви. Благодаря на всички, които се отнесоха към Анастасия с доброта и разбиране. Не можех и да предположа, че тя действително ще предизвика толкова чувства и емоции. Наистина много ми се иска лично да отговоря на всички ваши писма, но засега нямам физическа възможност. Последните редове на тази книга дописвах в движение в Кавказ, където с местни археолози и ентузиастични завършвахме изследването на долмените, за които Анастасия говореше. Намерихме ги с местните археолози. Видяхме ги със собствените си очи. Снимахме ги. Това са древни каменни съоръжения. Те са на десет хиляди години. Имат функционално значение и за днешните хора. Намират се на юг в планините на Казахстан, близо до градовете Новоросийск, Геленджик и Туапсе. Предшественици са на египетските пирамиди, но местните жители не са им отдавали дължимото внимание, защото не са знаели тяхното предназначение. Долмените са причислени към историческите паметници, но са били разрушени от тукашните хора. Разграбени са техните плочи, дори и църква е построена с тях в село Береговое. Намирам това за ужасно кощунство. Може би затова през нашия революционен период в Кубан са били зверски измъчвани четиридесет свещенослужители — по един за всяка плоча от долмените. Хората са разграбвали тези плочи, като не са знаели напълно какво е това. Сега, когато Анастасия разказа за тях, мисля, че всичко ще се промени. Удивително е, но е факт — много от казаното от нея вече се потвърди.

И дори пулсацията, за която говори Анастасия, промяната на радиационния фон на Земята при долмените са отчетени и е съставен протокол. Реших да отпечатам от всичко казано и показано от нея само това, което ще бъде пряко или косвено потвърдено от науката с вещественни доказателства и исторически факти — макар че започна да ми се струва, че е необходимо да се разбира просто със сърцето. Така

ще стане по-бързо — потвърждаването посредством други начини отнема твърде много време, както например стана с долмените.

Мина почти половин година, докато събирах историческите материали — катерех се по планините, за да се убедя в тяхното съществуване със собствените си очи, снимах. Убедих се. Ако веднага бях повярвал, тази половин година можех да използвам за нещо друго. Излиза, че от умението да вярваш зависи твърде много.

Имах възможност да гостувам на Анастасия за втори път; да видя сина си, когото тя роди, и как се отнася с него. Странно се отнася. Научих от лодкарите, които ме закараха до брега, за опитите на отделни хора или групи, които са искали да проникнат по местата, където живее Анастасия. Вероятно много са тези, които желаят да осъществят контакт с нея поради добри чувства, но узнах и за група мръсници, които се разположили на брега, използвали вертолет, снимали местността и искали да я хванат. Наложило ѝ се е да излезе от тайгата и да разговаря с тях, а после да ги застави да си отидат въпреки опитите им да я хванат с физическа сила. Ще разкажа за тази случка в следващата книга. Моля ви само за едно — не я закачайте, не да я безпокойте.

Сега след тези негодници местните ловци стрелят без предупреждение по чужденците, които се появяват по тези места на тайгата. Разбира се, това не е хубаво. Но аз си мисля — нека стрелят. Оказва се, че местните ловци от тайгата са знаели за нейното съществуване още преди мен. Само че на никого не са разказвали. А самите те никога не са навлизали на нейната територия. Местните хора са контактували с нея само тогава, когато тя сама е отивала при тях. Започна да ме мъчи съмнение — защо разказах за нея, а и не скрих местността (особено в първото издание на книгата), фамилиите на хората и дори не промених името на кораба, с който пътувах.

Анастасия малко ме успокои, като ми каза:

— Нищо. Нали аз сама пожелах да се разкрия на всички хора. Но сега разбирам. Не трябваше да посочваш всичко толкова точно. Но занапред ще се опитам да бъда по-внимателна.

И все пак бих искал още веднъж да помоля: не я безпокойте, моля ви, тя и така ще разкаже всичко, което сметне за необходимо. Не бива да я убиваме, както вече убихме едно семейство на тайгата — семейство Ликови, за които е писал В. Песков в „Комсомолска правда“,

в статията озаглавена „Безизходица в тайгата“. Доколкото зная, сега е останала само Агафия, която, изведена от тайгата, умира безпомощна и сама от рак. Направо не е за вярване какви неща се случват. Дълги години семейство Ликови е живяло в тайгата, а след срещата с нашата „мъдра“ цивилизация е измряло. Тогава в какво е „истинската безизходица“?

Разбирам желанието на мнозина да контактуват с Анастасия. Но тя не би могла да се среща и да говори с всеки, а и детенцето ѝ е съвсем мъничко.

Ако някой има желание да обмени информация, бих го посъветвал да се обърне към Московския изследователски център „ИЦ на Анастасия“.

Общественото дружество „Анастасия“ и клубът функционират в гр. Геленджик в Краснодарския край. Оглавява ги Валентина Терентевна Ларионова — краевед с тридесетгодишен стаж, която обедини около себе си местните краеведи и хора с различни професии, които не са равнодушни към духовното наследство на своя край, към неговите екологични проблеми. Това е едно от първите регионални обществени обединения, които са организирани от читателите на книгата „Анастасия“.

Неговите членове са направили според мен много сериозно откритие. Като са използвали информацията на Анастасия, те са върнали на Русия, а може би и на света, забравените светини на нашите предци. Сега приемат гости, които желаят да ги посетят и организират екскурзии по местата, за които разказа Анастасия.

За Геленджик Анастасия каза: „Този град можеше да бъде по-богат от Йерусалим и от Рим, но поради това, че неговите първоизточници са забравени от управниците му, той умира“.

Мисля, че не светските управници, а разбудените от Анастасия Души на обикновените хора ще възстановят този и други градове и селища.

И още. Сега за Анастасия говорят много лечители, магове, проповедници. „Буболечки сме ние пред нея“ — каза председателят на фондацията на лечителите в Русия Миронов.

Аз гледах видеозапис от изказване на ръководителя на една от духовните общности, в което той пред голяма аудитория нарече Анастасия „идеал за жената, към който трябва да се стремим“. Каза:

„Нейната способност да прави умозаклучения, високата разумност на мисленето ѝ надвишават равнището на интелигентност на съвременния човек“. Сега тази касета се презаписва и разпространява.

Приблизително такива са и отзивите на хората с необикновени способности, които живеят в Индия.

Още един ръководител на духовна общност каза, че Анастасия сега изуча нашия живот, но за съжаление не ѝ е било дадено да срещне истинския мъж. После научих, че има един младеж в Австралия, приблизително такъв като Анастасия и те ще се срещнат.

Аз, разбира се, изобщо не претендирам за ролята на „истинския мъж“, далеч съм от подобна мисъл. Но може би е малко прибързано да я сватосват? И не трябва така силно да бъде идеализирана.

Именно идеализирането на Анастасия ми попречи да видя какви ги е свършила. Вие само спокойно и трезво помислете какво се случи. Роди се дете. И аз го държах в ръце, чувах как бие сърчицето му. Детето съществува, то расте, а документ и свидетелство за неговото раждане няма. Ще порасне и ще поиска примерно да замине за някъде, може би дори зад граница, да види света. И кой ще му издаде задграничен паспорт? На коя страна е той поданик? Какво да му кажа тогава? „Да, знаеш ли, някак не се замислих за твоите документи. Ти по-добре си стой тук в тайгата.“

Направих юридическа консултация относно свидетелството за раждане. Юристът каза, че Анастасия е трябвало да роди в някоя болница — тогава независимо от липсващия ѝ медицински картон щеше да бъде издаден документ за раждане, въз основа на който би могъл да се оформи и актът за раждане.

„Съществува и втори вариант — каза юристът, — можете да подхвърлите детето в някой дом за сираци. Те ще му издадат документи. В детските домове съществува тази възможност. А после можете да го осиновите.“ Но този вариант някак не ми е по душа. А и мисля, че Анастасия няма да се съгласи. А какво да направя? Когато говорих с нея за акта за раждане, тя каза:

— Разбира се, че би било хубаво да го има. Както всички хора, така и нашият син. Изпуснах този факт, някак не помислих за него. Но ти не се безпокой, все още може да се измисли нещо.

Забележете: „Изпуснах го, не помислих“. Напълно възможно е да е наизпускала и още неща, както не е помислила по-рано, може да го

направи и в бъдеще. Следователно не трябва да се разчита напълно на измисляните от нея планове — трябва внимателно да се разглеждат и някъде да се коригират според нашата действителност.

Чудят се още каква е тази невъзможност за предприемачите да отпечата достатъчно екземпляри от книгата.

Да. Засега не мога. Защото не съм продал на нито едно издателство изключителните права за издаването на книгата. Не искам някой си изцяло да се разпорежда с ръкописа и да прави с тиражите каквото му хрумне.

Тези, с които съм разговарял, смятат, че: „... Трябва да се обработи по-литературно. В сегашния вид в книгата «натежават» информацията и монолозите на Анастасия“.

Смятат моя език за „лековат“. Предлагат по-ярко заглавие от това — примерно „Безизходица в тайгата“, „Лечителката“, „Извънземната“. Аз не смятам Анастасия за извънземна и не смятам, че тя се намира в безизходица в тайгата. Тя желае да бъде просто човек. Разбира се, възможно ми е, като имам авторските права, да отстоявам моето мнение и пред издателствата, но това ще отнеме твърде много време.

Според постъпленията от продажбата на предишните тиражи поръчвам в печатницата следващите, като така прескачам издателството. По този начин книгите ще станат достатъчно. Ако някой иска да помогне при взаимноизгодни условия, моля, но без изключителните права.

Трябва да кажа и за взаимоотношенията ми в семейството. Много писма и обаждания се получиха по този въпрос в московската група, която се занимава с разпространението на книгата. Оплакват се, че няма ясен отговор на обажданията и на писмата, които пристигат на посочения в книгата домашен адрес.

Като се върнах от експедицията, веднага отпътувах от Новосибирск. За последвалите събития ще бъде разказано в следващата книга.

Сега знам, че моята фирма се разпада и за нея няма кой да се грижи. Ще я възстановя веднага след като завърша писането. С жена си разговарях само по телефона. Това е строго личен разговор. Но моля за извинение тези, на които съм забавил отговора си и за закъснението на пратките с книгата. На посочения адрес се намира дъщеря ми Полина. Срецах се вече с нея. Тя всичко ще оправи и занапред това не

бива да се повтаря. Много разговаряхме с дъщеря ми и тя всичко разбра. Малко по-късно планирам да се сдобия с клетъчен телефон и тогава ще мога да общувам повече лично.

Непременно ще отговоря на всички пристигащи писма и може би ще успея всичките да ги публикувам. Те заслужават това, защото са за Русия, за любовта, за светлите стремежи. В тях се съдържа такава енергия, за каквато говори Елена Ивановна Ръорих в своята книга „Живата етика“. Благодаря ви за тези писма. Но на едно писмо, на писмото на тринадесетгодишно момиче от Коломна на име Настя е необходимо да отговоря сега, както и на други такива момичета, които вече са писали или пишат в момента. Ето и писмото:

Здравейте, Владимир Мегре!

Пише Ви Настя Шапкана от град Коломна. Аз съм на 13 години и уча в седми клас. Прочетох Вашата книга „Звънтящият кедър. Анастасия“. Тя много, много ми хареса, дори не „хареса“ — тази дума съвсем не е подходяща, в случая (звучи много сухо), след тази книга на душата ми ѝ стана по-топло и по-радостно. За нея ми разказвах много в болницата. Аз имам сериозно заболяване — постъпвам в болница всеки два месеца и много ми се иска да оздравея. И Вашата книга беше за мен като малък лъч светлина сред цялата тази тъмнина и липса на култура. Много бих искала да се срещна с Вас, а най-вече с Анастасия, не бихте ли могли да ми помогнете? Сега Вие вероятно си мислите: „Каква е некултурна, колко е нагла“, но това не е така. Разбирате ли, така е устроен всеки човек, докато не види със собствените си очи — не вярва. Аз дори не зная да вярвам ли или не (мама не вярва, а и всички наоколо не вярват), това е такава фантастика. И все пак, защо пък не, ако трябва да кажа честно, аз вярвах, аз много вярвах, но всички наоколо казват: „Приказки, приказки“. Обърках се. Помогнете ми; моля Ви. Аз мисля, че Вие сте много смел човек, Вие сте написали истината, може би и не съвсем цялата, но голяма част, това е сигурно. Какво се е случило между Вас и Анастасия, че Вие сте я

оскърбявали, а после се е оказвало, че тя не е виновна; изобщо има доста неща и все пак на мен ми се струва, че не бива по този начин да се оскърбява човек, дори и да предположим, че тя е ненормална или е шарлатанка (но това е съвършено лично мое мнение, Вие можете и да не се съгласите с него).

Владимир (извинявайте, аз не зная Вашето бащино име, за да се обърна към Вас както е редно), роди ли се дете на Анастасия или не и ако се е родило, какво е — момиченце или момченце и как е реагирала на това Вашата съпруга?

И един последен въпрос, Вие пишете, че дядото и прадядото на Анастасия са шлифовали с пръсти своите парченца кедър, но подобно нещо да е правено от Анастасия — за това никъде в книгата не се говори. Вие ли сте изпуснали този момент или в действителност е било така?

Моля Ви, отговорете ми (аз разбирам, че на Вас такива писма Ви носят с чували, но поне три реда, моля Ви).

Довиждане!!!

Анастасия.

Здравей, Настенка! Ти непременно ще бъдеш здраво, много духовно и красиво момиче. Аз ще помоля Анастасия веднага, щом отида при нея, да ти помогне. Наистина Анастасия се отнася по своему към лекуването. Тя смята, че болестта е разговор между Бог и човека. Болестта може да бъде предпазване или спасение от нещо много страшно и тя ми показва такива случаи. Ще разкажа за тях в другата си книга. Ще се опитам да убедя Анастасия, макар че тя много упорито отстоява всички свои възгледи, като твърди, че единствено сам човек със своя дух и осъзнатост може да се излекува от каквото и да е, без да има отрицателни последици, защото страничното вмешателство често вреди.

Настенка, съдейки по твоите възприятия, ти и сега си по-здрава духовно от много други, а това е най-важното. Започвам да разбирам, че това действително е така. А колкото до вярата и безверието на околните относно съществуването на Анастасия, ще отговоря с думите на един човек, с когото се запознах на една от срещите си с читателите. Когато на мен за пореден път ми зададоха такъв въпрос, той се изправи и високо произнесе: „Хора! Вие държите в ръцете си порива на вдъхновението, клокочещата мисъл, призива и идеята! Те са във вашите ръце! Та какво повече искате? Кръв, урина и екскременти за анализ ли? Нима не можете да минете без тях? Та нали най-важното и значително по-голямо доказателство вече се намира във вашите ръце“.

Разбираш ли, Настенка, аз проумях, че за мнозина Анастасия не е съвсем удобна и те искат тя да не съществува, защото разрушава множество от механизмите на технократичните приоритети, условности и постулати! На фона на нейната чистота изведнъж започваш да виждаш собствената си мръсотия, а това невинаги е приятно — та нали ние искаме да се смятаме за добри, умни и съвестни независимо от това, какво правим.

Анастасия казваше: „Аз съществувам за тези, за които съществувам“.

Струваше ми се, че нищо особено не се крие зад тази фраза. Който иска — нека вярва; който не иска да не вярва. Но сбърках. Някои четат и нищо не се случва с тях. Други... Техните Души раждат великото чувство любов, доброта и вдъхновение. И с пролетния дъжд се излива в света великата поезия на любовта, поезията на душата, способна да възприема светлината, да я усилва и да я отдава на другите. Това са тези, които я чувстват и знаят, четя **СЪЩЕСТВУВА**.

А жена ми, Настенка, реагира така, както вероятно биха го направили повечето жени. С нея разговаряхме само по телефона. Затова пък моята дъщеря Полина е готова да

ми помогне. Тя разбира всичко, донася ми писмата и твоето тя го донесе.

Ти казваш, че не е било хубаво от моя страна така да оскърбявам Анастасия. Не е хубаво, разбира се. Сега аз не бих направил подобно нещо. Ние сме едни и същи и същевременно различни през различните времена.

Роди ни се син. Той е такъв здравеняк. През цялото време се усмихва. И Анастасия е весела и жизнерадостна.

Поздравявам теб и твоята майка. Желая ти щастие и радост в живота. Ти си достойна за тях.

Ти си силна. И ще успееш да направиш тези, които те заобикалят, по-осъзнати и по-щастливи.

* * *

Колкото до вярващите, изискванията им и въпросите им — разговарях за Анастасия със свещенослужителите на нашата Православна църква и с представители от различни сдружения. На едни отзивите за Анастасия са добри, а други говорят с опасение, че тя е преди всичко само езичница. Може да преобърне вероучението, да предизвика идолопоклонство или още нещо, което е непознато досега. Не било хубаво, че тя не е кръстена.

По-подробно за отношението ѝ към религиите се говори във втората книга и то е действително съвсем необикновено. Тук ще приведа само няколко изказвания:

— Разбираш ли, добро е това, което те казват за Душата, за доброто и светлината. Кой е по-достоеен? Няма да мога да отсъдя.

— Ами сектите? Сектите, които бяха забранени? Сега на всички е ясно — те не са вървели в правилната посока. Не са действали правилно.

— Ти така ли мислиш? Тогава си представи. Върви група войници. Един се е отскубнал напред или е тръгнал встрани и се е натъкнал на мина. Разбира се, може да се каже: „Не е тръгнал в правилната посока, неправилно е действал“. Но може и да се каже, че по този начин той е спасил другите.

— И все пак коя религия ти е по-близка, по-разбираема?

— Владимир, ако ти никога не беше виждал своите родители и не беше разговарял с тях, вероятно щеше да се радваш на всеки, който може да ти разкаже за тях — дори и разказите да се различават. Къде е Истината сам можеш да определиш, като потърсиш в себе си — ти си потомък, дете на своите родители. Но аз нямам нужда от посредници.

* * *

Е, добре. Стига вече за съмненията. Съществуват много приятни неща, които са направени в нашата действителност от Анастасия.

Най-вече не вярвах, че тя наистина ще може нещо си там да заложи в текста на книгата. Тези нейни съчетания, ритми, идващи от дълбините на вечността, както тя казваше. Но след излизането на първото издание на книгата (едва в четирихиляден тираж) се случи невероятното. У много хора бяха предизвикани такива емоции и чувства, че мигновено се посипаха стихове. Сега вече те са много — толкова много, че може да бъде издаден отделен сборник. Пишат ги хора, които не са професионални поети.

Хората от московската група, които изследват казаното от Анастасия, преценяват, че в никое от миналите времена, както и сега, в света не са съществували личност или образ, които да са способни да предизвикат за толкова кратък срок такава поетична вълна.

Удивително е още и това, че в първата книга почти нищо не се казва за вярата, за Русия, а повечето от тези стихове говорят за светлите стремежи, за вярата и за Русия. И ми се струва, че говорят много вдъхновено. Това много ме успокои, защото показва въздействието на Анастасия. В Библията е казано как да бъде разпознато лошото и как доброто, лъжепророкът от носещия Истината — „По плодовете им ще ги познаете“^[1].

И ако стремежите на Анастасия и нейните съчетания предизвикват такива светли поетични чувства, то това са добри плодове.

Мислех си дори: „Ако така продължава нататък, то тогава тя ще направи поети половината руснаци, които са влюбени в своята Русия, в Земята и в Природата“.

Разпределих стиховете на няколко купчини по следния принцип: от неизвестни автори, от военни, от хора, които са сложили подписа си, от чиновници. И знаете ли какво показва това разпределение?

Жалко е, че ние понякога се делим в обществото, като обвиняваме за своите беди отделни категории хора — предприемачите, военните, чиновниците. У всички еднакво бие сърцето, сред всички категории има хора, които искрено се стремят към светлото, към доброто.

А бедите, своите беди вероятно всеки сам предизвиква.

[\[1\]](#) Мат. 7:16 — Бел.прев. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.